SETEA

Carrie Jones

Fobofobia, teama de fobii.
Toată lumea se teme de ceva, nu? Asta-i preocuparea mea.
Colecţionez fobii, aşa cum unii colecţionează timbre, şi chiar dacă par mai ciudată decât sunt în realitate, asta-mi face plăcere. Teama. Fobiile.
De pildă, spaimele obişnuite. Mulţi se tem de înălţimi, de lifturi sau de păianjeni. Astea-s plictisitoare. Mie-mi plac fobiile neobişnuite, cum ar fi:
Nelofobia, teama de sticlă.
Sau:
Arahiuntofobia, teama să nu-ţi rămână unt de arahide lipit de cerul gurii.
Firește, nu mi-e frică de-asemenea treburi, dar nu-i aşa că sună bine?
E mult mai uşor să înţelegi un lucru, odată ce i-ai dat un nume. Necunoscutul mă înspăimântă pe mine.
Nu ştiu ce nume poartă frica de necunoscut.

biblioteca rao

CARRIE JONES

SETEA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JONES, CARRIE
Setea / Carrie Jones; trad.: Graal Soft. – Bucureşti:
Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-171-8

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CARRIE JONES
Need
© Carrie Jones, 2009
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Graal Soft

© RAO International Publishing Company, 2010
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-171-8

Pentru Doug Jones și Emily Ciciotte și William Price – da, tu, William – pentru că ai făcut tot ce ți-a stat în putere și m-ai ajutat să reușesc. Am nevoie de voi toți.

Fobofobia

Teama de fobii

Toată lumea se teme de ceva, nu-i așa? Asta-i preocuparea mea.

Colecționez fobii, așa cum unii colecționează timbre și, chiar dacă par mai ciudată decât sunt în realitate, asta-mi face plăcere. Teama. Fobiile.

De pildă, spaimele obișnuite. Mulți se tem de înălțimi, de lifturi sau de păianjeni. Astea-s plictisitoare. Mie-mi plac fobiile neobișnuite, cum ar fi:

Nelofobia, teama de sticlă.

Sau:

Arahiuntofobia, teama să nu-ți rămână unt de arahide lipit de cerul gurii.

Firește, nu mi-e frică de untul de arahide, dar nu-i așa că sună bine?

E mult mai ușor să înțelegi un lucru, odată ce i-ai dat un nume. Cel mai adesea, pe mine necunoscutul mă înspăimântă.

Nu știu ce nume poartă frica de necunoscut, dar știu că o am.

Mnemofobia

Frica de amintiri

Urăsc avioanele pentru că stai cu ochii holbați la cer și te năpădesc tot soiul de gânduri de care te-ai putea lipsi.

Mnemofobia e o fricã reală. N-am născocit-o eu. Jur. Se întâmplă să-ți fie teamă de propriile amintiri. Ar fi minunat să-ți poți stăvili gândurile apăsând un buton, dar un asemenea buton nu s-a inventat încă.

Așa că-mi apăs cu tărie pleoapele și încerc să opresc șuvoiul amintirilor, să mă concentrez pe aici și acum. Asta zic mereu prezentatorii tv: trăiește clipa.

La moartea tatei, mi-am legat o ață albă la deget. O păstrez acolo ca să-mi aducă aminte că până nu demult aveam sentimente, aveam un tată, aveam o viață. Mă joc cu nodul de pe degetul mic, tocmai când tipul de lângă mine se fâțâie-n scaun și-mi trage una cu pantoful lui uriaș.

– Îmi cer scuze, spune el.

– Nu face nimic.

Pun deoparte toate notificările pentru Acțiune Urgentă de la Amnesty International, care mă roagă să scriu nu știu câte scrisori în numele unor călugări torturați sau ale unor studenți dispăruți.

– Fără supărare, te simți bine? Arăți puțin ca un zombi.

Cu greu, îmi întorc privirile spre el.

E imaginea perfectă a corporatistului alb, cu nas borcănat și gușă.

– Poftim?

Zâmbește, și din gură i se revarsă un iz de cafea.

– De când ai urcat în avion parcă ești pe pilot automat; îți faci de lucru cu scrisorile alea, salvezi lumea, dar ești ca un zombi.

Simt că mi se strânge stomacul.

– Tata a murit de curând. Tatăl vitreg, mai exact. Dar el era tata pentru mine. El m-a crescut.

Tipului îi piere zâmbetul strengăresc.

– Oh. Îmi pare rău.

E stânjenit și mă simt prost.

– Nu-i nimic. Doar că-s puțin...

Nu găsesc cuvântul potrivit: moartă pe dinăuntru? Zombică? Cuvântul ăsta nici nu există. Zombificată?

Tipul nu vrea să-mi dea pace.

– Începe școala? Unde mergi la școală, în Maine?

Clatin din cap în semn că nu, dar n-am de gând să-i explic situația. Nici eu n-o înțeleg prea bine. Maică-mea m-a trimis aici, pentru că de patru luni nu-s în stare să zâmbesc, să plâng sau să simt ceva.

– Mă duc să stau cu bunica, rostesc eu într-un târziu.

Dă din cap și își drege glasul, stânjenit.

– Aha. Las' că-i bine. Dar este vreme urâtă în Maine. A venit iarna și e frig ca naiba.

Bunică-mea sau mai exact bunica mea vitregă, Betty, mă așteaptă la aeroportul Bangor din Maine, care e probabil cel mai mic aeroport cu cea mai lungă pistă din lume. Aterizăm sub cerul înnorat și rău prevestitor. Știu că lucrurile nu vor decurge bine dacă până și cerul e cenușiu și rece.

Ochii-mi fug la hanorac, dar nu-l iau pe mine. Nu vreau să mă dau bătută atât de repede. E spre sfârșitul lui octombrie, nu-i așa? Cât de rău poate să fie? Rău de tot.

Stewardesa deschide ușa, lăsând gerul să intre. Mă cutremur.

– Hai, Toto, că nu mai suntem la tropice[1], zice tipul de lângă mine și scoate un hanorac din bagaj.

E mult mai deștept decât credeam. Tata spunea c-ar trebui să căutăm ce-i mai bun în oameni.

Umblă vorba că inima i-a venit de hac, dar adevărul e că l-a lăsat la greu. A hotărât să nu mai bată, să nu mai poarte sângele prețios în vene. A ruginit și a cedat.

A murit pe podeaua bucătăriei, lângă sticla de apă pe care-o scăpasem. Pare un coșmar, dar nu e.

Neatenția mă face să alunec pe scările ce coboară spre pistă. Colegul de drum mă prinde de mână.

– Este greu să salvezi lumea dacă nu te poți salva pe tine însăți, zice el făcând pe deșteptul.

Mă mai poticnesc de câteva ori și-mi simt stomacul cât o nucă.

– Poftim?

Am înțeles cuvintele, dar nu-mi vine să cred că le-a rostit. E atât de răutăcios. Nu le repetă.

Vântul îmi lipește cu furie părul de obraz. Îmi vâr capul între umeri, dar nu mă ajută la nimic.

– N-ai cum să nu iubești Maine-ul, spune stewardesa de la baza scărilor, fără să zâmbească.

În această clipă, mi-e teamă că nu voi mai simți nimic vreodată, că voi privi neajutorată cum moare tata pe dușumeaua bucătăriei. Dar asta s-a întâmplat deja, nu-i așa?

Voi mărturisi a doua mea mare teamă: teama de frig. Se numește cheimafobie, cunoscută și sub numele de cheimatofobie, frigofobie sau psihofobie. Are multe denumiri.

Nu sunt obișnuită cu frigul, dar mă voi obișnui. Trebuie să-ți înfrunți temerile, spunea tata mereu. Doar să le înfrunți.

Eu îmi înfrunt temerile psalmodiindu-le. La fiecare pas făcut pe suprafața alunecoasă, în drum spre aerogară, șoptesc câte una:

---

[1] Trimitere la replica lui Dorothy, din Vrăjitorul din Oz: „Toto, I have a feeling we're not in Kansas anymore".

Cheimatofobie.
Frigofobie.
Psihofobie.
Cheimafobie.

De ce nu ajută rostirea lor?

Betty mă așteaptă la aerogară. De cum mă zărește, se repede la mine cu pași de gigant și mă strânge la piept cu brațele-i uriașe. Seamănă la statură cu tata și mă las pradă îmbrățișării, fericită că am pe cineva lângă mine, dar cumva îmi doresc să fi fost el.

– Ce bucurie să te văd! Călătoria a fost grea? mă-ntreabă în timp ce mă conduce prin parcare spre camioneta ei mare și neagră.

Îmi vâră valiza și rucsacul în spate. Restul lucrurilor din Charleston le-am trimis deja cu vaporul, deși nu văd la ce-mi vor folosi toate tricourile și scurtele acelea în Maine. Se întoarce și îmi zâmbește, în timp ce eu mă chinui să intru în cabină.

– E un monstru, Betty, spun, reușind în final să urc.

Încep să tremur. Nu mă pot controla. Simt că-mi crapă oasele de frig.

Camioneta asta-i cât toate zilele.

Betty lovește tabloul de bord și râde.

– Așa și trebuie. Numa' bună de cărat dosuri.

– Cărat dosuri?

– Ai vrea să zic cur? Nu vreau să-ți tulbur simțămintele delicate.

Simțăminte delicate? Mai c-aș râde dacă aș fi în stare.

– E nouă?

– Da. Te-a condus maică-ta la plecare?

– A plâns.

Îmi plimb degetul pe suprafața unde geamul întâlnește portiera.

– M-am simțit groaznic când am văzut-o plângând.

Îmi fac curaj și mă uit în ochii ei, de culoarea chihlimbarului deschis, ca ai tatei, ușor cutați în apropierea tâmplelor. Se înmoaie puțin sub privirile mele. Din moment ce nu mi-am cunoscut tatăl biologic, bunica Betty este singura bunică pe care o am. Părinții mamei au murit când era tânără, iar ea s-a dus să locuiască

împreună cu Betty, cu soțul ei, Ben, și cu tata până la terminarea liceului. Betty a fost nemaipomenită că a primit-o pe mama, așa cum de altfel m-a primit și pe mine acum.

Betty încuviințează din cap și întoarce mașina.

– Firește că a plâns. Îi e greu să se despartă de tine.

– Atunci n-ar fi trebuit să se descotorosească de mine.

– Asta crezi tu că face?

Ridic din umeri și-mi pun mâinile-n poală.

– Vrea doar să se-asigure că...

– Că n-o iau razna?

Izbucnesc într-un râs amar ce pare nespus de străin de mine și îmi răsună în pieptul gol.

– Mă expediază în regiunea asta uitată de Dumnezeu ca să n-o iau razna?

– Ești cam înverșunată, dragă.

– Știu. Îmi pare rău.

Betty surâde.

– Lasă că nu strică puțină înverșunare. Din ce mi-a spus mai-că-ta, ești foarte amărâtă și ți-ai pierdut firea aceea încăpățânată, mereu dornică să salveze lumea.

– Betty... s-a dus.

– Știu, drăguță, dar cred c-ar vrea să ne vedem mai departe de viață. Știu că-i o expresie răsuflată, dar ăsta-i adevărul.

Betty e o femeie de treabă. A fost în fruntea unei companii de asigurări de viață, dar s-a pensionat când a murit bunicul. După o vreme, s-a plictisit de partidele de golf și de pescuit și s-a apucat de alte năzdrăvănii.

– Am de gând să mă îmbunătățesc, întâi pe mine și apoi întreaga comunitate, i-a spus odată tatei.

Așa că s-a apucat să alerge și a participat la maratonul din Boston, la vârsta de 65 de ani. Pe urmă, a obținut centura neagră și certificatul de paramedic. Cu asta se ocupă și în prezent. E șeful paramedicilor la Downeast Ambulance din Bedford, Maine, dar nu acceptă bani.

– Eu am destui. Să-i dea mai bine tinerilor cu familii, i-a explicat tatălui meu când a-nceput să se plimbe cu ambulanța. Așa mi se pare corect.

Pentru bunica Betty, corectitudinea înseamnă totul.

– Nu-i prea corect să te procopsești cu o nebună, așa ca mine, îmi spune ea în drum spre Bedford, pe Ruta 1A.

N-am de gând să vorbesc despre asta, așa că dau din umeri.

Betty observă numaidecât.

– Ce frumoase-s frunzele, nu?

Așa mă încurajează ea să nu amplific discuția.

– Foarte frumoase.

Copacii au început să-și lase frunzele. Cei pe lângă care trecem sunt ultima redută, căci în curând vom da peste un peisaj sterp și înghețat. Frunzele sunt frumoase, dar abia se mai țin de ramuri. Vor ceda în curând, ca multe dintre suratele lor. Vor putrezi în țărână, vor fi strânse în grămezi, arse și călcate în picioare. Frunzele din New England n-au viață ușoară. Mă apucă din nou tremuratul.

– Știi că ne facem griji pentru tine?

Dau din umeri, cel mai răsuflat dintre toate gesturile, dar de altceva nu sunt în stare. Betty dă drumul la căldură, și o pală de aer mă lovește în față.

– Așa, cu păru-n vânt, arăți ca un top-model, sexy cum s-ar spune.

– Aș vrea eu, bolborosesc.

– Te vei obișnui cu frigul.

– E atât de diferit de Charleston, atât de frig și de sterp...

Îmi ascund chipul în palme, apoi îmi dau seama de patetismul gestului.

– Îmi pare rău. Sunt tare plângăcioasă.

– Ai voie să plângi.

– Nu, n-am voie. Urăsc să fiu plângăcioasă. N-am motive să mă plâng, mai ales ție. Doar că regiunea asta e atât de seacă și lipsită de viață. Arată ca și cum tot statul se pregătește să fie acoperit

sub zăpadă. Vine iarna, anotimpul morții. Până și iarba pare să fi depus armele.

Betty izbucnește în râs, apoi rostește cu glas sinistru:

– Și copacii. Se îngrămădesc în fața ta ca să ascundă depărtările, să nu vezi ce mișună la pământ, prin tufișuri sau în spatele arborilor.

Îmi lipesc palma de geamul înghețat și las o urmă.

– Ăsta nu-i un film de groază, Zara.

Zâmbește înțelegător, dar și puțin răutăcios. Asta-i Betty.

– Știu.

– E frig aici, în comparație cu Charleston. Va trebui să te-nfofolești zdravăn.

– Da.

Cheimafobia.

– Încă mai psalmodiezi fobii?

– Am rostit-o cu voce tare?

– Da.

Își ia o mână de pe volan și mă bate prietenos pe picior, apoi reglează din nou căldura.

– Am eu o teorie despre treaba asta.

– Chiar așa?

– Da, am impresia că ești genul acela de persoană care crede că, dacă rostește un nume de ceva, poate să-i dea de furcă, să-l învingă, și așa va trebui să faci și cu moartea tatălui tău. Știu că e dureros, Zara, dar...

– Betty!

Un bărbat înalt stă nemișcat la marginea drumului, cu privirea pierdute...

Betty virează peste cele două linii galbene și readuce camioneta pe drumul cel bun.

– Mama mă-sii! urlă ea. Imbecilule!

Gâfâie. Îmi înfig degetele în centura de siguranță. Respiră adânc de câteva ori și spune:

– Să nu te prind că vorbești ca mine, că mă omoară maică-ta.

– L-ai văzut? rostesc eu în cele din urmă.

– Firește că l-am văzut. Idiotul stătea în drum. Bine că l-am zărit, că altfel îl măturam.

Mă uit țintă la ea, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Îmi întorc privirile, dar am cotit și nu pot să-mi dau seama dacă individul mai e acolo.

– Chiar l-ai zărit?

– Bineînțeles. De ce întrebi?

– Vei crede că-s proastă.

– Oh, dar n-am nici o îndoială în privința asta, râde ea, așa că știu că glumește.

– Ești o bunică al naibii de răutăcioasă.

– Recunosc. Deci, de ce-ai întrebat?

Văd că nu renunță ușor, așa că mă prefac nepăsătoare.

– Am impresia că-l văd pretutindeni pe tipul ăsta înalt, palid, cu părul întunecat. Dar nu se poate să fi fost el.

– L-ai văzut pe individul ăsta în Charleston?

Dau din cap. Aș vrea să ating podeaua cu picioarele, să nu mă simt așa de mică și proastă. Betty cade pe gânduri, apoi rostește:

– Și acum l-ai revăzut aici?

– Da, știu, sună stupid și ciudat.

– Nu e stupid, scumpa mea, dar e într-adevăr ciudat.

Claxonează o altă camionetă ce vine din partea opusă.

– Ăsta-i John Weaver. Constructor și pompier voluntar, tare de treabă. Zara, dragă, să nu te sperii, dar vreau să rămâi diseară în casă, bine? Să nu te plimbi pe străzi.

– Poftim?

– Fă-i pe plac unei bătrâne.

– Zi-mi de ce.

– Săptămâna trecută a dispărut un băiat. Oamenii se tem să nu fi pățit ceva rău.

– Poate a fugit de-acasă.

– Poate că da, poate că nu. Dar mai e un motiv. Uite, treaba mea e să salvez oameni, nu? Știu că în Charleston obișnuiai să

alergi noaptea, dar aici n-avem atâtea felinare. Nu vreau să-mi culeg nepoata de pe șoseaua Beechland, înțelegi?

– Da.

Mă holbez la copaci și brusc izbucnesc în râs, la ridicolul situației.

– În ultima vreme n-am mai alergat.

– În ultima vreme nu prea mai faci nimic, din câte-am auzit.

– Mda.

Mă joc cu ața prinsă la deget. E o bucățică din covorul cumpărat de tata. La început era albă, dar între timp s-a făcut cenușie. Mă trec fiorii.

Restul drumului schimbăm câteva bârfe picante, iar eu încerc să-i țin o lecție despre impactul pe care Războiul împotriva Terorii îl are asupra drepturilor omului în lumea întreagă, dar nu-mi prea stă gândul la asta, și în cele din urmă se așterne tăcerea.

Nu mă deranjează.

– Imediat ajungem. Pun rămășag că ești obosită.

– Puțin.

– Pari obosită. Ești palidă.

Casa lui Betty e mare, cu olane de cedru și verandă. E primitoare și călduroasă, asemenea unei vizuini ascunse în pădurea înghețată.

Din câte mi-a spus mama, are trei dormitoare la etaj și unul la parter. Interiorul e îmbrăcat cu lemn și cărămidă, cu tavan înalt în bucătărie și o sobă în sufragerie.

De cum intrăm pe alee, Betty face semn spre un Subaru parcat.

Rămân cu gura deschisă și abia reușesc să zic:

– Încă mai are abțibildul pe geam.

– E nou-nouț. Nu-i lucru ușor să conduci prin Maine și vreau să te știu în siguranță. În plus, n-am de gând să fac zi și noapte pe șoferul și să te duc de colo colo.

– Dar ai jurat...

– Mda, cum jură pescarii. Eu zic să te-obișnuiești cu ideea.

Mă fixează cu privirea.

– Ei, îți place?

O iau în brațe, iar ea chicotește și mă bate ușor pe umăr.

– O nimica toată, drăguță. Oricum e pe numele meu, deci nu-i mare lucru.

– Ba, e!

Sar din camionetă, țâșnesc spre mașină și îmi lipesc mâna de portiera înghețată pe care s-a așternut neaua, până nu-mi mai simt degetele, și Betty mă cheamă înăuntru.

– Nu merit așa ceva, spun eu.

– Ei, cum să nu meriți?

– Chiar nu merit.

– Termină, că-ți zic vreo două imediat. Zi „să trăiești bunico" și cu asta basta.

– Să trăiești bunico și cu asta basta.

– Zgâtie ce ești!

– Betty... e minunată!

O iau din nou în brațe. Mașina e primul lucru bun care mi s-a întâmplat în Maine. E primul lucru bun care mi se-ntâmplă de multă vreme încoace. Nevoiașii din lumea a treia strâng bani o viață-ntreagă ca să-și permită o mașină, și uite-o pe-a mea, cum mă așteaptă cuminte pe alee. Simt că mă ia cu amețeli.

– Chiar nu meritam asta, Betty, insist eu, odată ajunse în sufrageria călduroasă.

Betty aprinde focul în sobă.

– Gata cu prostiile astea, Zara.

Când se ridică, îi trosnesc șalele, amintind că are totuși o vârstă. Parcă nu mă pot gândi la asta.

– Meriți mult mai multe.

– Dar sunt unii care mor de foame și n-au un acoperiș deasupra capului și...

Îmi face semn să tac.

– Așa e. Nu spun că n-ai dreptate, dar asta nu-nseamnă că, dacă ei n-au, nu trebuie să ai nici tu.

– Dar...

– Și nu-nseamnă că nu poți folosi lucrurile pe care le ai pentru a-i ajuta pe alții.

Își dă jos pălăria și-și petrece degetele prin părul cărunt și cârlionțat, cu nuanțe portocalii.

– Cum poți să faci muncă de voluntariat fără mașină? Sau să mergi la școală? Ai?

Ridic din umeri.

– Sunt tare ocupată, Zara, continuă ea. Totuși, mi-am schimbat programul de lucru și încerc să nu mai răspund noaptea la urgențe. Vom lua cina împreună, așa, în familie.

Surâde, și glasul i se-nmoaie.

– Ești leită lui.

Se referă la tata. Simt nodul în gât, dar izbutesc să șoptesc:

– Cum?

– Mereu încerci să salvezi lumea. Mereu îngrijorată să n-ai mai mult decât nevoiașii... Și mereu încerci să scapi de școală.

Mă îmbrățișează scurt și-mi trage o palmă la fund. Are uneori niște apucături de antrenor de fotbal.

O sun pe mama, deși n-am deloc chef.

– Am ajuns.

– Oh, scumpete! Mă bucur c-ai ajuns cu bine. Cum e?

– Frig.

– Nu-mi spui nimic nou, izbucnește ea în râs. Apoi tace.

– Tot supărată ești că te-am trimis acolo? întreabă ea într-un sfârșit.

– Da.

– E pentru binele tău.

– Sigur că da. Știai că săptămâna trecută a dispărut un băiețel?

– Poftim? Dă-mi-o pe bunică-ta la telefon, te rog. Zara... te iubesc.

Îi întind lui Betty receptorul.

– Vrea să-ți vorbească.

Apoi spun în receptor.

– Și eu te iubesc.

Betty astupă receptorul cu palma și-mi spune:

Hai, du-te sus și fă-te comodă. A doua ușă pe stânga. Mâine mergem să-ți înregistrăm mașina la primărie. Și te-apuci de școală. Nu care cumva să-mi pierzi vremea prin casă.

Încuviințez și încep să urc scările, dar mă opresc brusc și-o aud pe Betty rostind cu voce tăinuită:

Ai avut dreptate. Nu-i în apele ei.

Apoi tropăie în grabă și mă surprinde trăgând cu urechea.

Vrei să auzi ce vorbesc cu maică-ta?

Cuvintele îmi înțepenesc în gâtlej și izbutesc să clatin din cap.

La culcare, domnișoară!

O iau la goană pe scări și nu mă opresc până-n dormitor. Are draperii dantelate și cuverturi matlasate, și nu pare chiar așa rău. Pereții sunt deschiși la culoare și nu sunt îmbrăcați în lemn. Într-un colț stau grămadă cutiile cu lucrurile mele. Mă lepăd iute de blugi și de bluza cu glugă și înșfac capotul agățat de ușă, pe-un umeraș. Pe materialul moale și albastru e brodată litera Z. Mă înfofolesc în el și, pentru câteva clipe, mă simt aproape fericită. Urmează un duș fierbinte, să scap de tot jegul din avion, dar mă enervează toate rățuștele alea imprimate pe faianță. Odată uscată, mă întorc în cameră și observ că bunica nu se amestecă în aranjarea dormitorului. Se pare că-mi pot lipi și posterul cu Amnesty International pe perete. Simbolul Amnesty e o lumânare pe care se-ncolăcește sârmă ghimpată. Rămân cu privirile fixate pe flacăra lumânării și aproape că mă simt bine... dar nu întru totul. Când să-mi scot rapoartele pe Drepturi Internaționale, capul bunicii apare în ușă.

– Te descurci?

– Da. Mulțumesc de găzduire.

Las jos teancul de cărți și zâmbesc. Zâmbește și ea și coboară una dintre jaluzele.

– Sunt onorată să-mi petrec timpul alături de singura mea nepoțică.

Mă apropii de celălalt geam și trag jaluzeaua, nu înainte să îndepărtez aburii și s-arunc o privire afară. Doar copaci și beznă, beznă și copaci.

– Chiar nu vreau să merg mâine la școală.

Se așază lângă mine.

– Firește că nu.

– Nu prea-mi arde de nimic.

– Știu, dragă, dar vei vedea că va fi mai bine.

Se lipește de mine, mă ia după umeri și mă strânge cu afecțiune.

– Poți spera să tragă o ninsoare monstru.

– Ce idee minunată, spun și o îmbrățișez. Aș putea încerca dansul zăpezii.

– Taică-tău te-a învățat asta? mă-ntreabă ea râzând.

– Da. Arunci un cub de gheață în toaletă și dansezi în jurul său, cântând „Ninge, ninge, ninge."

– Până se topește. Ah, fiu-meu... tare mi-e dor de el.

Mă bate pe umăr, dar numai pentru câteva clipe.

– Orice gânduri ai avea, mă bucur că ești aici să-mi ții de urât. Nu-ți mai fă atâtea griji, vei vedea că va fi bine.

– Mi-e teamă că nu-s pregătită pentru școală...

Mă-ndepărtez puțin și-mi încrucișez brațele. Betty mă pupă pe creștetul capului.

– Te vei descurca de minune, prințesă. Și, dacă se ia cineva de tine, arată-mi-l numai, că ți-l aranjez eu.

Numai gândul că bunica mea ajunsă la o vârstă respectabilă, preocupată să salveze vieți, ar putea ciomăgi pe cineva mă face să izbucnesc în râs.

– Vorbesc serios, Zara. Dacă cineva nu-ți dă pace, să-mi spui. Dacă te sperie sau te deranjează ceva, îmi spui. E datoria mea de bunică, lasă-mă pe mine să rezolv, bine?

Afară fulguiește necontenit și nu suntem decât în octombrie. Mă uit înfiorată în ochii ei de culoarea ambrei, aidoma unei pisici sălbatice. Pupilele i se dilată ușor, semn că nu glumește. Chiar vorbește serios.

O iau de mână și spun „Bine."

*

Un urlet mă trezește în miez de noapte. Un urlet prelung, care trădează suferință. Mă ridic, cu fiori pe șira spinării. Un alt urlet, nu foarte îndepărtat. Să fie coioți?

Urmează câteva schelălăituri entuziasmate și încă un urlet. Îmi vine în minte documentarul pe care l-am văzut la ora de biologie, despre comportamentul coioților, când își ucid prada. Seamănă puțin, dar urletul ăsta e mai profund, mai potrivit pentru un câine mare sau un lup.

Mă reped la fereastră, trag jaluzelele și arunc o privire afară. Un covor alb învește mântează gazonul și mașina mea. Sub razele lunii, zăpada pare alcătuită din cristale sau diamante strălucitoare. E superb.

Expir puternic. Mi-am ținut cumva răsuflarea? De ce mi-am ținut răsuflarea?

Pentru că mă gândesc la tata.

Aici a crescut tata, dar ochii lui nu vor mai vedea vreodată zăpada sau casa, sau pădurea, sau pe mine. A fost răpit din viață și întemnițat. Aș da orice să-l eliberez.

Degetele mele ating fereastra rece. Zăresc mișcare la marginea pădurii, o umbră mai degrabă, o siluetă mai întunecată decât trunchiurile arborilor.

Mă-nclin puțin și mijesc ochii. Nimic.

Brusc, mă izbește acea senzație. Păianjeni imaginari îmi mișună pe piele.

Mâna mea părăsește cadrul ferestrei. Trag draperiile și mă întorc în pat pe vârful picioarelor, cât de iute sunt în stare fără să fug.

– Nu-i mare scofală.

De-asta sunt minciunile împuțite. E greu să-ți torni ție gogoși, și-apoi să le mai și crezi. Preferabil e să-ți psalmodiezi fobiile, să înfrunți realitatea sau să-ți vezi de drum, dar deocamdată nu pot să fac asta.

Didascaleinofobia

Frica de-a merge la școală

Plânsul e bun pentru că mă lasă mereu fără cunoștință. Astă-noapte, am dormit tun, cu toată schelălăiala aia stupidă de la miezul nopții. Bine că nu-s cinofobică, altfel aș fi stat toată noaptea ca pe ace.

Acum e liniște, până sună alarma. Zăpada învăluie întreg orașul și n-am de gând să dau piept cu ea. Casa bunicii Betty e tare comodă și patul meu e confortul întruchipat. Cu toate astea, îmi mișc fundul obosit până la fereastră. Peste tot zăpadă și, repet, suntem la mijlocul lui octombrie.

– Asta nu-i treabă curată, îmi spun, în timp ce trag draperiile. Lumina albă care se răsfrânge din zăpadă îmi cuprinde camera.

Iau micul dejun singură. Betty mi-a lăsat ditamai biletul pe masă, chiar lângă un desen care seamănă cu Carolina de Sud. Înghit în sec și ating punctul imaginar unde s-ar afla Charleston, apoi citesc biletul:

Zara, am plecat la secție. Un camion care transporta bușteni s-a răsturnat pe șoseaua 9. Răni ușoare. Școala nu s-a anulat. N-ai pus destul suflet în rugăciunea aceea. Să ai mai mult noroc data viitoare. Ha-ha. Vezi că ai și educație fizică, deci să-ți iei haine. Condu cu grijă, șoseaua e alunecoasă.

Ți-am făcut și-o hartă. O ții tot în față. Să nu te plimbi cu mașina după ce se lasă întunericul. Mă întorc pe la asfințit. Arată-le de ce ești în stare. Uite și cheile.

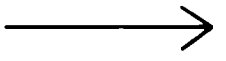

A desenat o săgeată spre chei, care erau lângă bilet, de parcă nu le-aș fi observat. Le ridic și le flutur în aer. Una se prinde în ața legată la deget. Nodul s-a cam lărgit.

Șofatul meu catastrofal începe înainte să mă sui la volan, când alunec pe scări și mă izbesc de-un copac. Zăpada ascunde un strat de gheață, pe care nu-l zăresc. Mă clatin, îmi pierd echilibrul, dau din mâini ca apucata și iau pinul în brațe, atentă totuși să nu-mi lovesc fața.

– La naiba!

Mă îndepărtez cu grijă. Dacă nu-ți ridici piciorul, riști să alunec ca patinatorii, deși e greu să realizezi o asemenea performanță pe tocuri.

– Cu grijă, mai întâi stângul, apoi dreptul, îmi spun. Întâi stângul, apoooi...!

Mă dezechilibrez din nou, îmi rotesc brațele și mă înfig în capota mașinii. Respir ușurată, într-un nor de aburi. Pantofiorii mei frumoși, cumpărați din Charleston, sunt îngropați în zăpadă. Zăresc urme de ghete și sclipici auriu, genul de sclipici folosit la lucru manual în clasa I. Cred că Betty a încercat la un moment dat mașina astă-noapte. Da, abțibildul de pe portieră a fost dezlipit.

Cad pe gânduri, dar nu din cauza urmelor de ghete. Nicidecum.

Lângă urmele lui Betty se văd niște urme uriașe de câine. Cred că-s de câine. Sunt prea mari ca să fie de pisică. Îmi răsucesc capul. Nu știam că are un câine. Poate asta am auzit în miez de noapte. Poate asta am zărit la marginea pădurii. Sau poate era

vreun Cujo turbat[1], gata să-mi sară în gât, cu ochii ca două văpăi, fălci lucioase și colți monstruoși. Cinofobie curată.

Îmi trag o palmă, doar-doar scap de gândurile astea negre.

– Am citit prea mult Stephen King.

Adevărul e că n-am mai citit poveștile alea de groază care se petreceau în Maine din clasa a VII-a, de când mi-a interzis tata.

Ce mi-a spus atunci?

– Îl iubesc pe Stephen, dar conferă Maine-ului o reputație proastă.

Când mă gândesc la tata, fiecare gură de aer aduce un nod în gât. Îmi pun poșeta pe umăr și intru în mașină. Betty mi-a lăsat un bilețel pe bord.

Pornește sistemul de dezgivrare. E butonul cu linii ondulate.

Am găsit butonul, dar îmi tremură degetele și abia reușesc să-l apăs. Aerul rece iese cu un jet puternic. Mă simt de parcă aș fi sărutată de-un yeti sau de-o lighioană a iadului dintr-un roman de Stephen King, care-ți răpește sufletul cu un sărut mortal. Sau asta era dintr-un roman cu Harry Potter? Nu mai țin minte.

Jetul de aer se izbește de buzele mele. Aș putea să jur că le-aud clămpănind.

– Minunat.

Durează vreo cinci minute până se limpezește parbrizul, suficient cât să dau o fugă-n casă și să-mi iau căciula. Sunt cu ochii-n patru după câini turbați. Mă-ntorc în mașină, ies de pe alee și învăț o nouă lecție despre gheață. E al naibii de greu să conduci și n-ai voie să depășești treizeci la oră, dacă nu vrei să te trezești cu fundul pe contrasens.

Urăsc gheața.

*

[1] Referire la câinele turbat din romanul omonim al lui Stephen King. Și acolo, ca de altfel în majoritatea romanelor sale de groază, acțiunea se petrece în Maine. (n.tr.)

Ajung în cele din urmă la școală, cu degetele albe de frică și frig, iar inima îmi bate nebunește în piept, așa că în mod firesc mă enervez când un idiot într-un superb Mini Cooper roșu îmi taie calea și ocupă locul de parcare. Are lanțuri la roți și nu alunecă. Iubesc Mini-urile.

– HEI! urlu eu când mi se blochează din nou frânele.

Mă strecor într-un loc mic de parcare, îmi las capul pe volan și răsuflu puternic. Îmi vine să-i trag una idiotului ăluia din Mini, și pornirea asta violentă mă surprinde. Voi fi pașnică, așa cum și-ar fi dorit tata. Pipăi ața de pe deget. Abia se mai ține, dar e tot acolo.

– Nu voi fi violentă, nu voi fi violentă, psalmodiez eu încet. Sunt pașnică și înțelegătoare. Sunt pașnică și înțelegătoare. Nu vreau să-i arăt nimănui degetul mijlociu.

Opresc motorul, ies din mașină și aștept.

Tipul iese din Mini cu grația unui atlet desăvârșit și aterizează perfect pe gheață, fără să alunece un centimetru. Poartă bocanci. Dumnezeule, tipii de-aici poartă bocanci maronii, ca tăietorii de lemne! Se pare că am lăsat civilizația în urmă.

Trântește portiera, face stânga-mprejur și ia într-un final act de persoana mea. Ce frumos din partea lui.

Pentru o clipă, inima îmi stă-n loc. Apoi, când privirile noastre se întâlnesc, începe să bată puternic. Aștept încremenită, în timp ce el străbate porțiunea înghețată cu pași mari, de parcă ar merge pe asfalt sau pe iarbă. Nenorociții ăia de bocanci îl feresc de orice pericol. Cu fiecare pas, e tot mai aproape de mine, până ce pot să-i zăresc inelele întunecate din jurul pupilelor și începutul de barbă, nu foarte pronunțat, dar suficient cât să-mi dau seama că se bărbierește des. Răspândește un iz de mosc. E atât de aproape că-mi invadează teritoriul sau mai bine zis intimitatea. Fac un pas înapoi și alunec, dar mâna lui țâșnește și mă prinde la timp de cot.

– Ai grijă. Alunecă rău de tot pe-aici, spune el, cu un zâmbet pe față.

I-aș întoarce zâmbetul, dar cu greu izbutesc să-mi stăpânesc emoțiile. Într-un final, îmi recapăt glasul.

– Da. Ai dreptate.

Părul lui des și castaniu joacă în bătaia vântului. Adulmecă aerul.

– Ești bine?

– Da.

Îmi retrag cotul, deși aș vrea ca mâna lui să rămână acolo ore în șir, să mă susțină.

Tipul e înalt cât toate zilele și bine clădit, dar nu exagerat, ca luptătorii de wrestling, ci proporționat. Îmi dau seama doar după gât și brațe. Sincer, nu știu cum încape în mașinuța aia.

– Ești nouă. Zara, dacă nu mă-nșel, rostește el, zâmbind din nou.

Mă agăț de capota mașinii.

– De unde știi?

– O știu pe Betty. Pe bunică-ta.

– O știi pe Betty?

Iau mâna de pe capotă și fac câțiva pași timizi spre școală, dar alunec.

– Mai demult, preda lecții de prim-ajutor în situații-limită. E nemaipomenită.

Mă prinde de mână.

– Mă mir că nu te-a obligat să-ți iei bocancii.

– Era deja plecată.

– Ar trebui să porți bocanci.

Se aude clopoțelul, dar el nu iuțește pasul.

– Nu-i nevoie să m-ajuți. E-n regulă. Vei întârzia.

– Nu vreau să cazi.

Înghit în sec și îmi înalț privirile.

– Mulțumesc.

Îmi ține ușa deschisă.

– Oricând.

Școala e mult mai primitoare decât mă așteptam. Coridoarele răspândesc un iz de sirop de clătite, sunt luminoase și înțesate cu

picturile studenților, în contrast cu lumea de-afară, cenușie, dezolantă și cumva fermecată. Mă simt de parcă aș fi intrat din nou în adevărata lume. Au chiar și o pictură închinată diversității, ca la fosta mea școală, doar că acolo se afla în bibliotecă.

– Slavă Domnului! șoptesc eu în timp ce-mi curăț pantofii, trăgând nădejde că degetele de la picioare se vor încălzi cât de curând.

Sau ar putea să se desprindă, unul câte unul, să rămân șchioapă și diformă. S-au întâmplat lucruri din astea, dar evident nu mie.

– Biroul e acolo, îmi spune el și face semn spre o cameră cu geam mare. Te descurci?

– Da, mulțumesc.

Băiatul încuviințează și zâmbește cu jumătate de gură, apoi se îndepărtează cu pași mari. Chiar și din spate pare atât de frumos. Îmi scutur capul ca să nu mă mai holbez la el și dau buzna la secretariat. E mult mai luminos decât mă așteptam. Din grabă, reușesc cumva să izbesc ușa de perete. Mă înroșesc toată și bolborosesc un „mă scuzați“ timid.

Domnișoara palidă și arătoasă, însărcinată cu anunțurile, îmi aruncă o privire ce spune „Da' tu cine dracu' mai ești?“

Zâmbesc politicos și rostesc cu cel mai mieros glas de care sunt în stare:

– Mă scuzați.

Nu funcționează. Își dă părul lung, blond-roșcat, pe spate și se strâmbă a nemulțumire. Drept răspuns, ridic artistic o sprânceană. Touché.

Scuzele mele au însă efect asupra secretarei, care-și ițește capul din spatele tejghelei. Figura ei îmi aduce aminte de doamna Moș Crăciun. Îi mai lipsesc doar costumul roșu și prăjiturelele.

– Ah, tu ești Zara White dacă nu mă-nșel! Nepoțica lui Betty.

Își duce părul rărit după ureche, ca o școlăriță.

– Semeni leit cu maică-ta. Uimitor! Te-aș fi recunoscut dintr-o mie. Ca doi gemeni semănați... doar culoarea părului diferă. Cred că-l moștenești pe taică-tău la păr.

Se oprește din turuit să ia o gură de aer și profit de ocazie să îndrug și eu ceva.

– Da, bună ziua, eu sunt. Aș dori să mă înscriu la cursuri. Îmi pare rău dacă vă dau bătăi de cap.

Scorpia cu anunțurile pufnește și strâmbă din nas, dar secretara surâde.

– Ce cumsecade. Nu vrea să deranjeze. Maică-ta te-a crescut bine. Îmi pare rău de tatăl tău vitreg, dragă.

Simt nodul în gât, dar reușesc să îngaim un „mulțumesc".

– I-am cunoscut pe părinții tăi.

Își dă jos ochelarii și mă cercetează cu milă, apoi își aranjează mânecile, scoate un dosar și îl trântește pe birou. Scorpia blondă dă ochii peste cap și se-ntoarce cu spatele. Secretara nu observă gestul ei. Scoate un orar.

– Poftim aici, dragă, rostește ea, înmânându-mi un orar. Toate orele. Eu sunt doamna Nix.

Iau orarul cu o mână tremurândă, dar nu reușesc să mă calmez. Dumnezeule!

– Lasă că va fi bine. Prima zi e cea mai grea.

Apoi, către Scorpia cu anunțurile:

– Megan, condu-o te rog pe Zara la sala de clasă.

Megan, ce nume potrivit pentru domnișoara Scorpie. N-am întâlnit până acum vreo Megan care să mă placă. De ce-ar fi asta excepția de la regulă?

Scorpia se-ntoarce și mă străfulgeră cu privirea.

– Am de făcut anunțuri.

Doamna Nix își dă o palmă peste frunte.

– Da, am uitat. Ian, nu-i arăți sala de clasă Zarei, te rog?

Megan îmi aruncă un zâmbet batjocoritor și face semn către însemnele pentru pace cusute pe blugii mei.

– Faine însemne, hipioato, face ea, și se întoarce cu spatele.

Îi întorc zâmbetul și îi răspund în gând: faini pantofi confecționați de sclavi asiatici, materialisto, dar îmi duc iute mâna la gură, nu care cumva să-mi scape porumbelul.

Doamna Nix se plimbă de colo colo, cu privirile după Ian.

– Iată-l. Condu-o, te rog, pe Zara, dragă.

Băiatul își trage picioarele de păianjen de sub birou și-mi zâmbește, cântărindu-mă din priviri.

– S-a făcut.

Se apropie cu pași lenți la câteva palme de mine și mă văd nevoită să-mi întind gâtul ca să-i pot zări chipul lung și palid, acoperit cu plete blond-roșcate, teribil de ciufulite. Oare toți băieții din orășelul ăsta sunt înalți? Tatăl meu vitreg nu era chiar așa de lunguieț, deși în comparație cu mine părea cu-adevărat înalt.

– Pullman. Nu-i greu. Acolo am și eu.

Ian își saltă un ghiozdan pe umăr, zâmbește și îmi ia hârtiile.

– Dulăpior nu primește, doamnă Nix?

Doamna Nix își mai trage o palmă peste frunte. Dac-o ține tot așa, se va alege cu vânătăi.

– Ba cum să nu! Cum am putut uita?

Clatină din cap și îmi zâmbește încurcată.

– Ce să-i faci, vârsta.

– Nu vă faceți griji, spun eu. Mulțumesc.

Arunc o privire furișă spre Megan, uimită de câtă ură descopăr în ochii ei, și-o iau pe urmele lui Ian, care-a luat-o iute la picior. Când își dă seama că de-abia mă țin după el, încetinește și-și cere scuze.

– Picioarele astea lungi sunt de vină, rostește el, rumen în obraji.

Îl privesc cu subînțeles, iar el se-nroșește și mai tare.

– Nu voiam să zic că ești scundă sau ceva de genul ăsta. Chiar am picioare... lungi, după cum vezi, și...

Îi ating brațul.

– E-n regulă.

– Pe bune?

Pe fața lui înflorește un zâmbet tâmp de copil care tocmai a primit o prăjiturică, deși a vărsat boabe de cafea pe covorul persan.

– Pe bune.

Trag adânc aer în piept.

– Ești cumva un alergător?

– Se poate spune și-așa.

Mă prinde de cot.

– Anul trecut, am câștigat cursa pe stat la 1800 și am luat locul întâi pe Noua Anglie la...

– Fanfaronadă, bombăne cineva care trece printre noi.

Ian își înfige degetele în cotul meu, nu care cumva să mă scape, dar într-un chip mult prea protector. Tipul din Mini Cooper face cu mâna și spune:

– Scuzați-mă.

Mă holbez după el. Are niște umeri uriași, mai să-i rupă puloverul... nu că m-aș uita după asta. Poartă un pulover din cașmir, ceea ce mi se pare cam excentric pentru Maine. Ori au magazine 'Nalt și Lat prin zonă, ori și l-a comandat de pe internet.

Îl aud pe Ian cum mârâie. Mă prefac că nu bag de seamă, dar îl ating împăciuitor.

– Cine-i băiatul ăla?

Se apleacă să-l aud și eu, și-mi șoptește încruntat:

– Nick Colt, cunoscut și sub numele de piază rea.

Izbucnesc în râs. *Cunoscut și sub numele de piază rea.*

– Ce-am zis? mă-ntreabă Ian cu tristețe-n ochi, făcând o mutră chiar și mai lungă.

– Nimic, doar că tinerii din partea locului vorbesc de parc-ar avea cincizeci de ani: *cunoscut și sub numele de piază rea.*

Mă ia după umăr și mă-ndrumă spre un nou coridor.

– Dar de-unde vii tu cum vorbesc tinerii?

– În Charleston?

În călătoriile mele cu familia, am dat peste tot soiul de oameni care vorbeau curios, dar asta prin țări îndepărtate, or, din câte știu, Maine e încă pe harta Statelor Unite.

– Ești din Charleston deci, spune el, dând din cap. Nu-i de mirare...

– Nu-i de mirare că ce?

Se oprește în pragul ușii.

– A, nimic.

– Nu, sincer acuma.

Sper că nu gândește acum că-s o țărancă ieftină sau o habotnică, așa cum cred mulți despre cei care trăiesc la sud de New York.

– Pari puțin diferită.

– Superficială?

– Poftim?

Încremenesc la auzul propriilor mele cuvinte.

– Nimic, îmi cer scuze.

Nu pare deloc afectat.

– Deci, dacă ai nevoie de orice informație, întreabă-mă pe mine. Sunt în echipa de cros și de baschet, sunt în Key Club și sunt președinte pe clasele a XI-a, și sunt înscris într-o droaie de cluburi, așa că, dacă vrei să te înscrii și tu undeva, anunță-mă. Te rezolv în doi timpi și trei mișcări.

Pocnește din degete.

– Scuze, știu că-i răsuflat.

– Dar văd că ești pus pe fapte mari.

– Ce rost are să defilezi cu turma? Trebuie să te impui acolo unde ai posibilitatea.

Brusc, se oprește și clatină dezamăgit din cap.

– Știu că sună groaznic. Voiam să zic că trebuie să faci tot ce-ți stă-n putință ca să intri la facultate, să fii în frunte... Uite că am ajuns.

Rânjește încurcat. Înăuntru, noii mei colegi își aranjează lucrurile, se înghesuie prin bănci și bârfesc despre tot ce vrei și ce nu vrei. Toți poartă haine Gap și au alura aceea de mall, atâta doar că băieții poartă bocanci. Unii dintre ei poartă hanorace negre de flanelă. Iar eu am blugi găuriți, cu însemnele păcii brodate pe material. Trag adânc aer în piept. Zero șanse să mă acomodez aici, la mijlocul clasei a XI-a. Orice speranță a pierit.

Inima mi se face din ce în ce mai mică.

Aurorafobia – aurora boreală te bagă-n sperieți

Autodisomofobia – teama de cineva care miroase oribil

Automatonofobia – păpușile ventriloculuiți dau fiori

Automisofobia – mai bine vine sfârșitul lumii decât să fii murdar
Autofobia – frica de tine însuți

Megan cea răutăcioasă nu e în clasă cu mine, dar avem curs comun la spaniolă. Ian mă conduce până la ușa sălii de clasă, sub privirile ei suspicioase. Pun rămășag că, dacă-ar fi pisică, ar șuiera.

– Chiar nu-i problemă, pot să te conduc la ora de chimie avansată, repetă Ian pentru a patra oară. Adică, nu vreau să te pierzi sau ceva de genul ăsta.

– Ok, bine, mersi. Cine-i fata aia? fac semn discret spre Megan.

– Ah, Megan Crowley.

Mă ridic pe vârfuri și șoptesc:

– Cred că mă urăște.

Ian izbucnește în râs și dă din cap aprobator.

– Cred și eu.

Aștept să continue, dar Ian își masează umărul și-i strigă un salut unui coleg cu tricou de fotbal, care-i răspunde în aceeași notă.

Îmi așez mâinile pe coapsă.

– Îmi spui de ce mă urăște sau nu?

Își întoarce privirile spre mine. Ochii îi lucesc.

– Probabil că nu-i place cum miroși.

– Poftim?

Fac un pas înapoi. Credeam că-i un băiat de treabă, nu unul care merită palme. Nu că-mi place să-mpart palme-n stânga și-n dreapta, dar orișicum.

– Glumeam, glumeam, rostește el, cu mâinile ridicate. Tu ești competiția, iar Megan urăște competiția. Vezi tu, are o slăbiciune pentru Nick Colt și te-a zărit împreună cu el când ai intrat. Asta-i tot. A început întrecerea.

– Da, ce să zic, mare competiție. Micuța de mine.

La ora de spaniolă, Megan șușotește tot soiul de răutăți în timp ce profesoara, doamna Provost mă prezintă colegilor și-mi găsește un loc liber. Fata de lângă Megan chicotește în pumn și se uită la mine. Minunat.

Nici n-o mai aud pe doamna Provost zicând:

– Zara, ce nume ciudat.

Ochii îi cad pentru o clipă pe blugii mei rupți cu însemnele păcii, apoi fug iute în altă parte.

– Mă bucur să te avem printre noi. Să-ncepem acum. Numai în spaniolă.

Stau cu privirile pierdute pe geam, nu-s atentă la ce se petrece în jur și-mi doresc mai mult ca oricând să fiu acasă cu tata și cu mama și să fim fericiți, să mâncăm vinete cu mozzarella și totul să revină la normal. Visuri deșarte.

Mesteacănul din fața școlii geme sub greutatea zăpezii, dar se va îndrepta odată cu venirea primăverii.

Oare voi renaște și eu la fel? Răspunsul vine clar și răspicat: nu!

Megan Crowley se întoarce spre mine și mă săgetează cu privirile. O scânteie diavolească îi strălucește în ochi și pentru o clipă am impresia că nu e reală, umană. Ridică o unghie extrem de îngrijită spre mine și șoptește:

– Te-am luat la ochi.

¿Qué? No entiendo.

– Ce? șoptesc.

– Am pus ochiul pe tine.

Doamna Provost apare lângă noi.

– Fetelor... mă bucur că Zara își face prieteni, dar nu-i momentul pentru socializare. Acum învățăm spaniola. Zara? De ce nu ne spui ceva despre Charleston?

– Păi..., caut ajutor din priviri, dar nu găsesc decât o grămadă de fețe albicioase care se holbează la mine. Dumnezeule, cât de alb e statul Maine!

– Charleston e un oraș frumos și cald. Casele antebelice...

– În spaniolă, *por favor,* mi-o taie doamna Provost.

Își trage bretelele sutienului mai sus.

Chiar vrea să-i povestesc despre case antebelice în spaniolă? Urăsc locul ăsta. Megan râde înfundat și se-ntoarce. Mă trece un fior. E atât de frig aici.

– *Charleston es caliente y hermosa,* încep eu. *A mi me gusta allí.*

La sfârșitul orei, o fată slăbuță, cu păr negru se apropie de mine. Poată un tricou portocaliu cu Hello Kitty[1]. Are un nas neastâmpărat de iepuraș și țopăie de colo colo ca să-mi atragă atenția.

– Hei!

Îmi face cu mâna, cu gesturi largi, de parcă ar chema un taxi pe o stradă aglomerată. Problema e că suntem pe un coridor aproape pustiu, și nu pe o stradă.

– Bună!

Îmi vâr noul și fascinantul manual de spaniolă în ghiozdan, apoi închid capsele. Una dintre capse lipsește.

– Îmi place ghiozdanul tău. L-ai luat cumva de la un magazin de articole militare?

În timp ce vorbește, țopăie pe vârfuri, dând impresia că are mult prea multă energie și n-are pe ce s-o irosească.

– Da.

– Din Bangor?

– Nu, din Charleston.

Zâmbește până la urechi.

– Ești cumva Zara White?

Fac un pas în spate și-mi arunc ghiozdanul pe umăr.

– Cum de știe toată lumea?

– E un oraș mic, zâmbește ea, cumva încurcată. Zboară vestea. E mare agitație când apare cineva nou. Eu sunt Issie.

– Aha, deci știai că nu l-am cumpărat din Bangor.

– Păi, da.

Zâmbește larg și mă privește cu ochi mari, ce se potrivesc surâsului.

– Îmi place la nebunie Bangorul, și speram... îmi place la nebunie și ghiozdanul tău. Ah, trăncănesc ca proasta. Urăsc când încep să trăncănesc. Devyn zice că-i drăguț, dar știu că nu e, e superenervant. Chiar te cheamă Zara?

---

[1] Personaj fictiv produs de compania japoneză Sanriode, apare în benzi desenate și desene animate. (n.tr.)

Încerc să mă liniștesc și să fiu prietenoasă. Îi întorc surâsul.

– Chiar așa, Zara.

– Ca Sara, dar cu Z. E mult mai mișto așa.

Capul i se mișcă întruna, ca unei păpuși.

– Super, fain, fain! Încântată de cunoștință. Ce-ai acuma?

– Educație fizică.

În Charleston îmi plăceau orele de educație fizică. Se țineau mereu în aer liber, fără cărți. Nu ești nevoit să vorbești cu nimeni, decât dacă vrei să-i enervezi. Te puteai acomoda acolo.

Issie țopăie încontinuu, făcând vălurele cu fusta. E lungă și se revarsă asemenea părului ei.

– Tare. În sala de sport. La ce-mi stă mintea? Bineînțeles că e în sala de sport.

Își trage o palmă zdravănă peste frunte, de-mi pare rău că n-am o pungă cu gheață la mine, dar ea nu pare să aibă nimic.

– Și eu merg acolo. Hai cu mine.

– Oh.

Mă opresc brusc în mijlocul coridorului și fac privirile roată. Nici urmă de Ian. Nu știu dacă-i de bine sau de rău. Dintr-odată, mă simt oarecum abandonată.

– Îl cauți pe Ian?

Ridic din umeri.

– Mm... da. El era ghidul meu.

Chipul ei, până acum radios, se întunecă puțin.

– Ce-am spus? întreb eu.

– Cred că te place. Îi voi spune că te-am îndrumat eu. E obsedat să reușească în orice. Dacă-i permiți, se va ține scai de tine tot anul.

Scoate telefonul și-i trimite un mesaj în care îi spune că mă conduce la sala de sport.

– Gata, s-a rezolvat.

Eficientă fata asta, nu glumă. Îmi place. Mă ia de braț, conspirativ.

– E greu să fii nou-venit. Și eu am fost cândva în pielea ta.

– Nu zău? Când te-ai mutat aici?

– În clasa I.

Îi arunc o privire piezișă, iar Issie izbucnește în râs.

– Oricum, n-a fost ușor. Și-acum îmi aduc aminte. Aiurea de tot. Toți se uitau la mine, mă adulmecau, pentru că eram fata nouă și încercau să hotărască dacă sunt demnă să intru în haita lor. Groaznic. Timp de o lună, nimeni nu s-a jucat cu mine în pauză. Nu-i deloc plăcut să te dai de una singură în leagăn, zi de zi, mai ales când ceilalți se joacă prinsa ori cu mingea.

Câtă tristețe în vocea ei; o trag mai aproape. Vreau să am grijă de ea.

– Hai, că a fost demult.

– Așa-i, recunoaște ea, ridicând din umeri și zâmbindu-mi. Și n-a ținut o veșnicie, nu-i așa? Îmi aduc aminte cât de greu mi-a fost.

Își coboară glasul până devine șoaptă de cum o zărește pe Megan Crowley și gașca ei de fete, care încearcă să strălucească pe coridorul școlii, încercare absurdă tocmai pentru că se află pe coridorul scolii.

– Nici pe mine nu m-a suportat Megan.

– Este atât de evident? întreb eu.

Issie încuviință din cap.

– Da, pentru că ești un potențial pericol.

– Eu? Cum așa?

Își trage mâna și mă lovește cu caietul.

– Nu-ncerca să joci jocul ăsta cu mine.

Chicotește și deschide ușa vestiarului. Mirosul de pudră și tenișI murdari îmi pătrunde în nări și mă face să zâmbesc. E atât de familiar. Pot să închid ochii și să-mi închipui că sunt acasă.

Dar nu sunt.

– Fata asta, Megan... nu crezi că e puțin ciudată?

Șoptesc, pentru că Megan și camaradele ei tocmai au intrat în vestiar.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu exact...

Îmi aduc aminte că pentru câteva clipe mi s-a părut ireală.

– Vorbesc prostii. O nimica toată.

– Nimic nu-i o nimica toată, mă contrazice Issie, apoi se-mpiedică și aproape cade pe spate. Vai, Doamne!

– Ce? Issie, ce s-a întâmplat?

Arunc o privire în jur, poate s-o fi speriat de-un păianjen. Fobia asta e des întâlnită.

Issie mă privește cu groază, își drege nodul din gât și-mi șoptește:

– Azi trebuie să alergăm.

Cuvintele par să prindă viață, odată rostite.

– Ne pune să alergăm 1 600 metri. E aiurea rău de tot. E yabba-dabba-nasol.

Îmi vine să sar de bucurie și s-o strâng în brațe.

– Alergăm 1 600 metri? Minunat!

– Ți se pare minunat să alergi 1 600 metri? Ești nebună de legat.

Îmbrac vechiul tricou gri cu U2-Război. E comod și șters, numai bun să alergi 1 600 metri cu el. Tata l-a cumpărat la un concert, în 1980.

– Nu vrei să mă acomodez?

– E fain să cunoști pe cineva diferit, mărturisește ea, făcând semn către Megan și gașca ei, care îmbracă niște rochii sport cu bretele subțiri. Care nu-i ca ele, înțelegi?

Într-un final, Megan își prinde părul în coadă. Își aranjează sânii perfecți în rochia ei perfectă și-mi aruncă un zâmbet perfect superior.

– Nu-s ca ele, Issie, o asigur eu, și-mi vâr degetul printr-o gaură de la baza tricoului.

– Tare.

– Atâta doar că-mi place să alerg.

Issie își trage un tricou albastru și drăguț, cu Snoopy.

– De ce? Ce-i așa fain la alergat?

– Mă simt în siguranță, îi explic în timp ce-mi leg șireturile.

Nu-i spun că totodată mă simt mai aproape de tata.

*

În timp ce-mi fac încălzirea, domnul Walsh, profesorul de educație fizică, îmi trece numele în carnet, suflă în fluier și ne aliniază pe pistă, pentru tura de încălzire.

– Bedford e singurul liceu din nordul Maine-ului cu pistă de alergare acoperită, mă informează el cu mândrie, după ce completez o tură. Comunitatea a susținut puternic acest proiect... cu fonduri și toate cele.

– Da, fain.

Mai fandez de câteva ori. Nimeni nu face fandări cu excepția lui Issie, care se dezechilibrează ori de câte ori încearcă să-și atingă vârfurile degetelor. E tare haioasă, așa dulce și stângace. Are aceeași culoare a părului ca și tata.

Megan îmi aruncă săgeți veninoase din ochi și simt că mi se-ntoarce stomacul pe dos. Încerc să-mi limpezesc privirile.

Profesorul mă prinde de cot și mă scutură.

– Te simți bine? Ai probleme cu tensiunea sau ceva?

Îmi trec mâna prin păr, sub privirile stăruitoare ale lui Issie. Am impresia că toți se holbează la mine.

Mă simt puțin oftalmofobică, o fobie des întâlnită, în care oamenilor le este frică să fie priviți.

– Nu, mă simt bine, mint eu.

Walsh mă privește cu răceală și-mi dă drumul.

– Bine. Alinierea.

Ne așezăm toți în linie, cu excepția lui Devyn, băiatul din scaunul cu rotile. Îmi zâmbește și se prezintă. Are figura unui star de cinema, charismatic, cu dinți albi, ochi mari și piele bronzată. Ar fi bun de pus în ramă dacă n-ar avea nasul acela mare, dar adevărul e că-i șade bine, firesc, și-i dă forță. Îi face cu ochiul lui Issie, care roșește de-ndată.

– Hai că poți, Is, spuse el.

Issie își dă ochii peste cap și se schimonosește.

– Asta dacă nu leșin.

– Dacă leșini, te iau în scaun și tot termini cursa.

Nu e o replică ieftină, pentru că îi citesc în priviri grija pe care i-o poartă lui Issie. Îmi place instantaneu.

Issie se face și mai roșie la față. Fața ei arată de parc-ar fi alergat deja proba de 1 600 metri.

Fac câteva salturi, fericită că pot să alerg, chiar și într-o sală, chiar și sub privirile ranchiunoase ale lui Megan Crowley. Ian stă alături de ea, cu un zâmbet discret întipărit pe chip.

– Te crezi atletă sau ceva?

Își trage încă odată părul în coadă, ca să-și pună și mai mult în evidență trăsăturile perfecte.

– Mișto tricou.

Ridic din umeri.

– Eu zic că are trăsături de atletă, își dă Ian cu părerea, ridicând din sprâncene.

Vorbele-i ies cumva strâmb din gură și am impresia că se joacă cu mine. E probabil o urmare a morții tatălui meu: simt mereu că nimic nu e real. Ating ața legată la deget.

Megan își arcuiește sprâncenele perfecte.

– Poate că alerga în vizuina aceea sudistă din care a ieșit, dar aici e altă mâncare de pește. Noi suntem alt fel de alergători. Oricum, mi-e greu să-mi închipui cum poate alerga cineva cu picioare atât de scurte.

– Megan, nu fi răutăcioasă, se bagă Issie. E mult mai cool să fii drăguț cu cineva.

– De parcă tu știi ce-nseamnă cool, o înțeapă Megan.

Îmi încleștez pumnii și caut o replică pe măsură, dar cuvintele refuză să-mi iasă din gură. Din spatele nostru răsună un glas intens, profund. Îl recunosc de-ndată și mi se face pielea de găină.

– Issie e mai presus de cool, rostește Nick Colt, așezând o mână pe umărul fetei.

Issie îi surâde. E prietenă cu tipul din Mini Cooper? Sunt împreună? Doamne, te rog, spune-mi că nu sunt împreună.

Nick se-ntoarce spre Megan cea perfectă și zâmbește.

– Ce-i, Megan, ți-e teamă că s-ar putea să fie mai rapidă ca tine?

Zâmbetul lui e însă rece și-mi provoacă fiori. E zâmbetul unui animal de pradă. Fie, zâmbetul unui animal de pradă nespus de chipeș, cu fălci superbe. Îmi alung pe dată imaginea asta din minte. Nu, e zâmbetul unui șofer prost, care-mi face trupul să strige „Pericol! Stai departe!"

Mamă, ce mincinoasă sunt.

E un zâmbet minunat.

– S-ar putea să fie mai rapidă, o provoacă el.

– Îhî, vezi să nu.

Megan se apleacă să-și atingă vârful picioarelor. Are mișcări grațioase de felină și dă impresia că știe cum se arcuiește fiecare mușchi pe trupul ei.

– Nu-ți zic, îmi dă palpitații.

Simt furia clocotind în mine. Nu sunt deloc obișnuită cu asemenea sentimente. Nu sunt obișnuită să simt altceva decât amorțeală, dar fata asta reușește să scoată nervi din piatră seacă. Temperatura e tot mai scăzută în sală, dar tensiunea crește, de parcă rezolvarea violentă a conflictului e iminentă. *Nu* vreau ca lucrurile să degenereze. *N-am* de gând să fac ca lumea să fie mai plină de ură.

Tata obișnuia să citeze din Booker T. Washington, și din alți gânditori de mâna întâi. Dar acum îmi vin în minte doar cuvintele lui Booker T.: „Nu voi permite nici unui om să mă limiteze și să-mi înjosească spiritul, făcându-mă să-l urăsc".

Arborez un zâmbet fals, mă cred o Booker T. albă și rostesc pe-un ton cât mai liniștit:

– Nu vreau să-ți creez palpitații, Megan.

Se întoarce spre mine cu o privire fioroasă.

– Perfect. Pentru că n-ai cum.

Issie îmi așterne o mână pe braț și mă privește îngrijorată. Brusc, Megan se preface că nu mai suntem acolo și se alătură grupului de blonde care, îmi închipui, constituie brigada de pipițe. Nick și Ian se măsoară din priviri, ca doi câini gata de luptă. Ian cedează primul și se apleacă să-și lege șireturile.

Nick mă întâmpină cu un zâmbet mult mai plăcut. Un zâmbet adevărat?

– Văd că v-ați împrietenit deja.

– Bună asta, zic eu, balansându-mă de pe-un picior pe altul. Ha, ha, tare haios.

Issie își ridică fruntea și mă prinde de braț.

– Să știi, Nick. Zara se descurcă de minune. Eu sunt prietena ei.

Nick clatină aprobator din cap. De data asta, surâsul său e și mai cald, și mai autentic.

– Mă gândeam eu. Bravo, Issie!

– La ce te gândeai? întreb eu, dar nu primesc nici un răspuns.

Schimb tactica și îi șoptesc lui Issie la ureche:

– Te... vezi cu el?

– Cu Devyn?

– Nu, cu Nick.

– Nu, răspunde ea, izbucnind în râs. N-am nici o pasiune pentru el.

Devyn își ridică privirile spre Nick și bate darabana pe reazemul scaunului cu rotile.

– Ai aflat ceva?

Nick clatină din cap.

Profesorul se oprește la linia de start și îi înmânează lui Devyn cronometrul și planșeta.

– Sunteți gata? Nu-i de glumă aici. Dați tot ce-aveți mai bun în voi.

Nick se apleacă la urechea mea, iar șoapta lui e ca o adiere călduță.

– A făcut un pariu cu ceilalți profi de sport din district. Dacă nu scoatem cea mai bună medie la timpi, trebuie să le cumpere ștrudel tuturor.

– Ștrudel?

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunde el, ridicând din umeri.

– Profesorii de educație fizică se dau în vânt după ștrudel, mă lămurește Issie. Nu știu de ce. E atât de unsuros.

– Îmi plac mâncărurile unsuroase, spune Nick.

– Nu zău? Îți place ștrudelul.

– Îmi plac multe lucruri care nu-mi fac bine, rostește, și pe fața lui înflorește un zâmbet cu subînțeles.

Probabil am rămas cu gura deschisă, pentru că Nick începe să râdă și îmi împinge cu delicatețe bărbia. O închid repede.

– Ai făcut-o să roșească! spune Issie. Nu te-mbujora, Zara, te tachina doar.

Profesorul Walsh suflă în fluier și o luăm cu toții din loc. Majoritatea fetelor aleargă lejer, dar Megan Crowley țâșnește ca din tun, iar eu o iau la goană pe urmele ei. Detest picioarele alea lungi și drăguțe și sprintul perfect pe care-l execută.

Oare Nick observă cât e de perfectă? De ce-mi pasă? Megan își întoarce capul și-mi aruncă un zâmbet otrăvit. Ce are fata asta? Dar eu ce am?

– Prinde-o, gâfâie Issie în urma mea.

E complet ieșită din formă. Abia se târăște și parcă înoată cu bratele.

– Nu mă aștepta.

– Dar...

– Nu le prea am cu rezistența, mai bună sunt la sprint, zâmbește ea, cerându-și scuze.

– Mai degrabă la plimbare.

Abia am străbătut un sfert de milă, și Issie e deja roșie la față.

– Hai, n-o lăsa, îmi face ea semn cu mâna. Apoi adaugă:

– Știu că vrei.

Iuțesc pasul și o ajung cu ușurință pe Megan din urmă. Îi arunc și eu varianta mea de zâmbet răutăcios și o depășesc la 400 de metri.

Vă mărturisesc că nimic nu-i mai încântător pe lume decât să alergi repede, să simți încordarea mușchilor când sprintezi, știind că inima și plămânii sunt aliații tăi fideli.

Pantofii mei de alergare mușcă din pista roșie și încet-încet mă apropii de băieții fruntași.

Profesorul de sport dă drumul la muzică, și din boxe răsună un cântec hip-hop superurban ce aproape că-mi curmă sprintul. Nu m-aș fi așteptat în veci să aud un cântec superurban într-o sală de sport din Maine. Jur că Maine e cel mai ciudat stat din țara asta... și ăsta nu-i un lucru liniștitor.

Am alergat și în ziua morții tatălui meu, la Charleston. Gândul la tata îmi dă peste cap ritmul respirației.

– Nici să nu te gândești. Dă-i bice, îmi șoptesc sub bărbie.

Ce Dumnezeu am? Mereu mă simțeam în largul meu când alergam. Tocmai le-am depășit cu o tură pe fetele care fac jogging. Le aud cum cântă „Ce faci? Ce s-a întâmplat?“

Trec și de Issie, care dă bezmetic din brațe, și-mi strigă:

– Ai grijă. Te prinde din urmă.

Iuțesc ritmul și-l ajung pe ultimul dintre băieții fruntași. Îi fac cu ochiul și trec pe lângă el. Miroase a ceapă și are două pete la subraț. Băiatul se ambiționează și reușește să țină pasul cu mine pe parcursul a o sută de metri, apoi se lasă păgubaș. Următorul e Nick, pe care reușesc să-l prind într-un final din urmă.

Nick e un zeu al atletismului. Are mișcări lungi, puternice și rapide și nu pare deloc obosit.

– Bună!

Nu știu de ce-am zis asta. Bine, e drăguț, și mă dau în vânt după băieți drăguți. Unde mai pui că *a fost* tare amabil cu Issie, are păr frumos și nu e albicios, ca majoritatea bărbaților din Maine. Dă impresia că lucrează în soare sau cel puțin că a văzut soarele cu multe săptămâni în urmă. În viață trebuie să iubești, nu să te războiești. Tatăl meu asculta John Lennon, deci mă pricep la lucrurile astea.

– Ești rapidă, îmi spune el fără să gâfâie, să pufăie sau să dărâme casa.

– Și tu.

Alergăm cot la cot. Înaintea noastră nu mai e decât Ian, care fuge de mănâncă pământul.

Nick ridică din umeri, ceea ce nu-i puțin lucru, având în vedere că atunci când alerg repede nici să vorbesc nu pot, darămite să dau din umeri.

– Poți și mai repede, nu-i așa? gâfâi eu.

Un zâmbet discret îi străbate buzele, iar ochii își pierd aproape orice urmă de viață, ca două pietre de mormânt.

– Zara, șoptește el.

Mă aplec cumva să-l aud mai bine.

– Da? rostesc eu cu glas puternic, în ritmul bătăilor inimii mele, în ritmurile cântecului ce se revarsă din boxe.

– Superb te descurci, fată nouă! strigă Devyn, bătând din palme.

Nick mă fixează din priviri.

– Ține-te departe de Ian.

– De ce?

– Nu știu. Pentru că... e un consumator.

– Un consumator?

Trecem ca un fulger pe lângă fetele ce cântă și aleargă a lehamite.

– Ce înțelegi prin consumator? insist eu.

Săgetăm pe lângă grupul de băieți istoviți, printre care se află și tipul ce miroase a ceapă. Nick adulmecă aerul.

– Ceva-mi spune că proba s-a terminat pentru ei.

Așa cum s-a terminat și pentru tata.

Înghit în sec și-mi întorc capul să-l privesc. El nu bagă de seamă. În minte îmi apare chipul tatei, sticla de pe dușumea, neputința mea. Durerea e uriașă, văd negru în fața ochilor. Încep să lovesc. E mult prea devreme, dar trebuie să fug înainte, să scap, de parcă aș putea să mă iau la întrecere cu moartea, cu realitatea propriu-zisă.

S-a terminat.

Mușchii se împotrivesc, dar nu le dau atenție, ci trec de Nick și mă apropii de Ian, când mai e doar o tură până la final. Zbor pe lângă oameni, fără să recunosc vreun chip. Unii strigă ceva, dar nu aud nimic. Cu fiecare pas mă îndepărtez de Nick, de amintiri dureroase.

S-a terminat.

Fugi. Trebuie doar să fugi. Fugi.

Reduc și mai mult din distanță.

Unii țipă, alții răcnesc. Pantofii mei sport roșii sunt ca niște duhuri purtate de vânt, deasupra pistei granulare. Simt zvâcnirea în brațe. Biciuiesc pământul cu forță, cresc viteza și-l simt pe Ian, rece ca ochiul de la fereastră, azi-dimineață. Ian își întoarce privirile către mine.

Nu-și face griji. Un alergător nu privește niciodată în urmă, decât dacă știe că nu mai poate fi ajuns.

Îmi zâmbește politicos, puțin amuzat cred, și iuțește pasul. Nici o urmă de transpirație pe tricoul lui, nici o broboană de sudoare pe frunte. Nimic.

Dumnezeule, este incredibil, ce dar să poți alerga astfel.

Trece linia de sosire la trei pași în fața mea, zâmbind.

Eu mă împleticesc în urma lui și mă prăvălesc la pământ, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Mă prind cu brațele de stomac și îmi înăbuș greața, ce mă cuprinde uneori după ce alerg nebunește.

– Ai fost teribilă, îmi întinde Ian o mână aplecându-se pentru a mă ajuta.

Mă prind de brațul lui și dintr-odată lumea se-nvârte în jurul meu. Ian mă cuprinde de talie și mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Tata făcea asta și-mi plăcea tare mult, mă simțeam în siguranță. Observ într-o doară că mâna lui nu e caldă. Ce vorbesc, e rece. Cum e posibil așa ceva?

– Tu ești extraordinar. N-am mai întâlnit pe cineva atât de rapid.

– Mă descurc.

– Te descurci?

– Mă antrenez destul de des.

Mă uit spre Nick, și privirile noastre se încleștează. Nu pare obosit, dar e transpirat și emană un iz de mosc. Ochii lui zăbovesc pe chipul meu și dintr-odată îmi dau seama de mâna lui Ian pe talia mea.

– Toți aleargă extraordinar aici, gâfâi eu, înainte să mă aplec din nou. E incredibil ce iute fugiți.

– Și tu te-ai descurcat bine, zice Ian. Trebuie doar să băgăm puțin Maine în tine.

Profesorul mă bate încântat pe umăr.

– Te vreau în echipă. Ai bătut cu un minut recordul la fete, pe statul Maine. Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Zâmbesc și încuviințez. Inima nu mai bate chiar atât de tare, iar lumea se limpezește în jurul meu. Ian încă mă ține de talie. Spune ceva, dar sunt prea obosită ca să-l aud. Nick stă lângă Devyn, cu mâinile în șold. Își îndepărtează o picătură de sudoare ce-i scaldă fruntea și mă sfredelește cu privirile.

E de-ajuns. Sunt complet vrăjită.

Sitofobia

Teama de a mânca

Profesorul notează timpul fiecăruia, apoi înmânează hârtiile. Privirile lui Nick zăbovesc asupra mea, iar pe buzele lui citesc: „Consumator“.

Înainte să rostesc ceva, se răsucește și pleacă.

– Te deranjează? mă întreabă Ian, cu mânie-n priviri, arătând spre Nick.

– Nu știu, răspund cu sinceritate și mă trag din îmbrățișarea lui.

– Nu-l băga în seamă, bine? spune el cu năduf. E un nemernic. Suferă de complexul detectivului.

– Complexul detectivului?

– Are impresia că le știe pe toate. Nimeni nu-i ajunge la nas. Ei bine, nu-i atât de deștept precum se crede. E doar un golan zdravăn și iute de picior. L-au apucat pandaliile de la accidentul lui Devyn, și de când a tulit-o de-acasă puștiul acela, săptămâna trecută, îl tot auzi că „ar putea fi un criminal în serie“. Cred că s-a uitat la prea multe seriale polițiste. Nu-i de mirare că ai lui s-au cărat.

– S-au cărat?

– Chipurile, să fotografieze nu știu ce. Fac documentare despre natură. Nu știu. Îmi place tricoul tău.

Mă uit la tricoul meu gri cu U2, șifonat și scăldat în sudoare după această cursă. Literele ce compun titlul albumului, *War* au început să se exfolieze. Gândurile mă poartă la Nick.

– Pare atât de... nu știu... tensionat.

Ian mă prinde de umeri. Oamenii din partea locului sunt mult prea iritabili. Încerc să mă retrag, dar degetele lui se cufundă în pielea mea.

– Ascultă-mă, Zara, nu-l băga în seamă, repetă el.

Își slăbește strânsoarea și-mi îndepărtează o scamă de pe tricou.

– E un nemernic, pricepi?

Nick s-a dus lângă Devyn, și acum bate cu piciorul în roata scaunului. Îi întâlnesc privirea.

– Am priceput.

E o minciună. Nu vreau să mă feresc de el.

Restul dimineții se desfășoară normal, pe cât de normală poate fi prima zi într-o școală nouă. Nu scap nicăieri de priviri ciudate și șoapte. Issie încearcă să-mi prezinte toți colegii, dar nu se prinde nimic.

– Deci tipul blond e Jay Dahlberg? o întreb pe Issie în timp ce coborâm scările spre cantină.

– Nu, ăla-i Paul Rasku, cel cu bombele din dovleci, îmi explică Issie pentru a mia oară. Jay Dahlberg e patinatorul care a făcut un tun sonor dintr-un tub de carton ce măsura nouă metri. E foarte tare. Suflă în el la meciurile de baschet și de fotbal.

– Mă dau bătută.

– Îți va intra în cap la un moment dat.

Nu-mi vine să cred că de-acum înainte voi sta aici.

Issie e foarte dulce. Ea și cu Devyn mă însoțesc în pauza de masă, moment de care-mi era teamă după ce-am văzut toate filmele acelea Disney cu adolescenți. Mă refer la clișeul cu fata nouă care stă singură la masă. Dimpotrivă, sunt chiar mulțumită. Iau o gură din sendvișul meu vegetarian și mă uit la chipul fericit al lui Devyn.

– Și ați crescut în Maine?

– Eu da, spune Devyn. Issie s-a mutat din Portland.

– Îmi amintesc, în clasa I.

Issie râde și îndreaptă un morcov spre Devyn.

– I-am zis deja.

Apoi trage un căscat cât toate zilele – pot să-i văd chiar amigdalele – și-și întinde brațele deasupra capului.

Devyn se repede să-i acopere gura în timp ce ea cască.

– Oare unde-o fi Nick?

Spaima de pe chipul meu îl îndeamnă să mă lămurească:

– Nick e un băiat de treabă. Doar că a intrat în rolul ăsta ciudat de apărător.

Îmi deschid sendvișul. Salata verde stă mototolită pe pâine. Îl închid la loc și mă joc cu ața de pe deget.

– Există *cumva* pe-aici o filială Amnesty International? schimb cu subiectul.

Mă șterg la gură și pescuiesc un castravecior din sendviș.

– *Mereu* mi-am dorit o filială Amnesty la noi în oraș. Ești înscrisă cumva în Amnesty? întreabă Issie.

De ceva vreme, se holbează la o bucată de pizza și smulge bucățile de ardei iute. Devyn le ia de pe farfuria ei și le vârâ pe toate în gură.

Issie îi zâmbește.

– Mereu face asta. E obsedat de proteine. Consumă carne crudă.

– Gen sushi?

– Da, și sushi..., rostește Issie, cu glas pierdut.

– Unora le este frică de pești. Se numește ihtiofobie, spun și îmi duc iute mâna la gură. N-am de gând să le umplu capul cu informații inutile despre fobii, dar Devyn pare interesat.

– Ei, mai bine așa decât să suferi de ideofobie.

Îmi cobor mâna.

– Ai auzit de ideofobie?

– Devyn știe foarte multe despre fobii și boli mintale, răspunde Issie pentru el.

– Părinții mei sunt psihiatri, explică Devyn. Ideofobia e frica de idei.

– Nu zău, și eu mi-aș fi dat seama, spune Issie. Dar vorbeam de Amnesty. Eu zic să deschidem o filială aici, ce zici, Devyn?

Devyn dă aprobator din cap și se șterge pe degete. Aș putea duce o viață bună aici, dacă n-ar fi atât de frig.

Brusc, Devyn devine tensionat și un zumzet jos îi străbate gâtlejul, ca un scâncet. Issie își pune o mână pe brațul lui.

– Is? rostește el cu glas scăzut.

Ea nu-i răspunde. Privirile îi sunt ațintite la geamul cantinei. Zăresc un om la marginea pădurii și bănuiesc că el e pricina temerilor lui Devyn.

– La naiba! fac eu.

– Îl știi? întreabă Issie, care-și revine din visare.

Amândoi își întorc privirile spre mine. Încerc să mă fac și mai mică. Aș vrea să mă uit la ei, dar nu-mi pot lua ochii de la bărbatul care își ațintește mâna spre cantină, spre noi, spre mine.

–Spre mine arată, rostește Devyn, cu glasul gâtuit de spaimă și se răsucește parcă în el însuși. Frica îi modifică vocea în ceva înghețat și fragil.

Issie îl prinde de braț.

– Dumnezeule, Is, arată spre mine!

– Nu, zic eu, încordată. Spre mine. Cine dracu' e individul ăla?

Un câine se repede prin zăpadă spre individ. Sar ca arsă în același timp și țâșnesc spre ușa de incendiu, îmbrâncindu-i pe cei care-mi stau în cale, pe lângă Megan și grupul ei de fandosite, care tocmai se adăpau. Împing mânerul greu de metal și deschid ușa. Alarma pornește, dar nu-mi mai pasă.

– Domnișoară! Domnișoară! mă întoarce din drum un profesor. Ce crezi că faci? se burzuluiește el la mine, stropindu-mă cu salivă pe față.

Issie și Devyn stau cu gurile căscate.

– Păi, ăăă, sunt claustrofobă, mint eu. Și mă ia cu amețeli.

– Domnule Marr, are probleme cu zahărul, se bagă Issie.

– Și asta nu-i singura ei problemă, cârcotește Megan la masa ei, stârnind un val de râsete. Nu le dau importanță, căci tipul de-afară a dispărut în pădure. La fel și câinele.

Issie continuă să-mi găsească scuze.

– Mi-a spus chiar bunica ei. E nepoata lui Betty. O știți pe Betty. Lucrează la Downeast Ambulance.

Îi mulțumesc din priviri.

Domnul Marr are câteva șuvițe ce-i acoperă chelia, dar acum îi flutură în vânt.

– În cazul ăsta, du-te să mănânci niște zahăr, domnișoară, rostește el, trântind ușa.

Issie mă însoțește înapoi la masă. De-ndată ce mă prefac că beau cola și domnul Marr își ia ochii de la mine, Issie se dezlănțuie:

– Ce te-a apucat?

Ridic din umeri.

– Se tot ține după mine.

– Zici că te urmărește? face Devyn. Ești sigură că tipul de-afară te urmărește?

– Știu că sună ciudat.

Sunt teribil de agitată și-mi împăturesc șervețelul obsesiv în pătrate din ce în ce mai mici.

– Vă jur că nu mint. L-am văzut în Charleston, l-am văzut la aeroport, și-acum aici. Se-ntâmplă ceva, și nu este normal. Pur și simplu nu-i normal.

Devyn clatină din cap.

– Asta nu miroase a bine.

– Ce vrei să zici?

Sună clopoțelul. Issie se ridică, dar Devyn rămâne locului.

– Voi cerceta puțin treaba asta, bine? Vorbim pe urmă.

– Ce? zic eu, ridicându-mă în capul oaselor. Crezi că avem de-a face cu un criminal în serie sau cu un hărțuitor?

Devyn încuviințează.

– Dar n-are sens. De ce m-ar fi urmărit până aici? Crezi că are vreo legătură cu băiatul care-a dispărut?

Mă uit în creștetul capului său, unde părul i se răsucește ca într-un vârtej. Dar ochii lui îmi atrag atenția. Ascunde ceva.

– Credeai că spre tine arată.

Obrazul îi tresaltă spasmodic și își întoarce puțin capul.

– Se pare că m-am înșelat.

– Ți-a fost frică.

Se întoarce din nou spre mine și ochii lui strălucesc a înțelegere.

– Și ție.

Restul orelor stau cu privirile pe geam, doar-doar îl voi zări pe individ. Zăpada se desprinde de pe crengile arborilor, dar nici urmă de el. Sunt atât de încordată, încât ajunge să mă ridic de pe scaun ca inima s-o ia razna. Prin urmare, când ies să-mi vâr lucrurile în dulăpior și simt mâna cuiva pe umăr, sar ca arsă și zbier.

Profesorul de sport se retrage speriat și ochelarii gălbui îi alunecă pe nas.

– Zara, dacă nu mă înșel?

– Eu sunt.

– Te-am speriat? rostește el ca o mitralieră, destul de neobișnuit pentru Maine.

– Îmi cer scuze.

– Nu-i bai, dă el din mână. Ascultă, știu că în curând se-ncheie sezonul, dar aș vrea să te alături echipei.

– Să mă alătur? fac eu, frecându-mă la cot.

– Pentru cursa de cros.

Un râu de chipuri necunoscute se perindă în jur, cu ochii holbați la noi.

– Desigur, mă alătur. Ar fi minunat.

– Nu zâmbi așa tare că mă-nghiți, râde el, arătând spre gura mea. Insectele vor intra acolo.

Îmi încleștez degrabă fălcile, iar profesorul îmi dă un pumn amical în umăr.

– Hai că glumeam. Ne vedem mâine, puștoaico.

– Super! reușesc să îndrug după ce se-ndepărtează, iar frizura lui ostășească se pierde în marea de capete păroase a elevilor.

– Mulțumesc! strig în urma lui.

Brațul lui țâșnește în sus și îmi face semn că totul e în regulă. Îmi sună celularul și tresar speriată, dar din fericire e doar mama.

– Ești bine? întreabă ea.

Cercetez cu privirile dulăpiorul meu searbăd și cenușiu, diferit de dulăpioarele multicolore ale celorlalți. Cel al lui Issie, de pildă, e împânzit cu postere și abțibilduri Hello Kitty.

– Da.

– Bine.

Cineva pe hol o strigă pe Megan.

– Ți-ai găsit ceva prieteni?

Iau niște cărți la nimereală, fără să fiu atentă la cele necesare.

– Da.

La telefon se așterne tăcerea.

– Mereu ai reușit să-ți faci prieteni, rostește ea într-un târziu. Ești foarte deschisă.

Încerc să aranjez cărțile. Una cade și paginile se îndoaie. O iau iute de pe jos.

– M-am înscris la cursa de cros. În curând se încheie sezonul. Pe urmă pe pistă.

– Acoperită?

– Bineînțeles.

Tăcere.

– Mi-e dor de tine.

Issie vine lângă mine. Îi zâmbesc, apoi rostesc în telefon:

– Atunci nu trebuia să mă trimiți aici.

Închid, dar mă cuprind imediat remușcările care îmi răscolesc stomacul.

– Maică-mea, îi spun lui Issie, în timp ce mă conduce, țopăind, spre Subaru.

– Sigur îi e dor de tine.

– Probabil.

– Ești supărată pe ea că te-a expediat aici, la Polul Nord? mă-ntreabă în timp ce împinge ușa mare de sticlă. Vântul bate aruncând zăpada de pe acoperiș pe fețele noastre.

– Puțin.

Hotărăsc să-i răspund sincer.

– Mi-e dor de Charleston. E atât de plin de viață și de oameni, și de flori... pe când aici e atât de...

– E frig?

Încuviințez.

Un iepure scoate capul din zăpadă și se uită la noi, mișcând din năsuc. Stă la marginea parcării privindu-ne.

– Uite-un iepuraș, oftez eu.

Fetița din mine se dă-n vânt după iepurași.

– Întotdeauna mi-am dorit să am un iepuraș.

Issie își lasă capul într-o parte.

– Nu zău, un iepuraș?

Iepurașul își zbârlește mustățile și cercetează parcarea. E încremenit si doar ochii i se mișcă.

– Știu, e prostesc, spun eu, roșie în obraji, dar sunt atât de pufoși și drăguți. Nu știu ce să zic.

– Ești ca mine! Știam eu.

– Ca tine?

– Iubești iepurașii.

Surâde și mă strânge în brațe.

– Sunt unii cărora le plac lucrurile pufoase, drăguțe și adorabile, iar alții care le mănâncă.

O bat drăgăstos pe spate, dar gestul e cumva ciudat.

– Tare mă bucur că ai venit, rostește ea, în cele din urmă, dându-mi drumul.

Stă o clipă pe gânduri, apoi adaugă:

– Știu că e frig, și toate astea, dar avem iepurași... deși bănuiesc că și voi aveți în Charleston.

Îmi mușc buza, supărată că am dezvăluit mult prea multe despre mine și despre pasiunea mea pentru iepurași. Am și pijamale

cu iepurași, dar n-am de gând să-i vorbesc lui Issie de pijamale sau de iepurașul meu de pluș, Edgar, care doarme cu mine în fiecare noapte.

– Vrei să treci pe la mine?

Vântul îi suflă părul de pe frunte și i-l vâră între buze. Issie îl scuipă afară, zâmbind în continuare.

– N-are gust bun. Pari înghețată de-a binelea.

– Ah...

Deschid mașina și-mi frec stomacul.

– Ar trebui să-mi înregistrez mașina la primărie. Îmi pare rău.

Chiar îmi pare rău. S-o dezamăgești pe Issie e ca și cum i-ai spune unui puști de patru ani că nu se mai fabrică înghețată. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, n-ai vrea să fii tu cel care-i dă de veste.

Issie e neclintită, dar văd întristarea pe chipul ei.

– Ok, înțeleg, dar am o pisică tare drăguță. O cheamă Pufuleț. Sunt convinsă că ți-ar plăcea la nebunie.

– Ce nume drăguț.

– Nu-i foarte original, spune ea.

Își încolăcește brațele în jurul trupului.

– Hai, măcar un minut. Am multe să-ți spun despre orășelul ăsta. Iar Devyn vrea să vorbiți despre bărbatul pe care l-ați văzut. Trecem prin față și-l ridicăm și pe el. Îl duc întotdeauna acasă, slavă domnului. Nu-i place să meargă cu autobuzul special.

– Sigur, s-a făcut, spun eu, deschizând portiera. Crezi că e prin preajmă?

– Cine, Devyn?

– Nu, tipul.

– Nu, sunt convinsă că a plecat de mult, zâmbi ea. În regulă? Bine, vino după mine.

Face cu mâna și țopăie împrejur, și nu mă pot abține să nu zâmbesc. Deși nu-mi văd chipul, simt bucuria inundându-mi inima. De multă vreme n-am mai zâmbit din tot sufletul, dar Issie e atât de dulce și de adorabilă încât, cine știe, s-ar putea să-mi placă Maine-ul până la urmă.

Ninge cu fulgi uriași. Îmi las capul pe spate, admirând grația cu care plutesc, și reușesc să prind unul în vârful limbii. Se topește într-o clipită.

Mai prind unul, și încă unul.

Șoseaua nu e chiar atât de alunecoasă și izbutesc să mă țin după Volkswagenul lui Issie fără să derapez sau să apăs frânele violent.

Pe tot parcursul drumului mă gândesc că *tata a crescut aici. Pe drumurile astea a condus și el. Nu va mai conduce niciodată pe ele.* Virez brusc pentru a evita o groapă.

Parchez și arunc un ochi la casa lui Issie, în timp ce ea îl ajută pe Devyn să se așeze în scaun.

– Drăguță casă, spun eu.

– Acoperită de sus până jos cu țiglă, se strâmbă ea. Ca-n Maine. Casele din Charleston sunt diferite, nu-i așa?

– Nu foarte, mărturisesc în timp ce încui mașina.

Aud bipul liniștitor al alarmei.

– Nu-i nevoie s-o închizi, spune Devyn.

Stă în picioare, lângă scaun. Văzându-mi expresia întipărită pe chip, adaugă:

– Da, pot să stau în picioare.

– Îmi pare rău, sunt o nesimțită și jumătate. Mă holbam la tine, nu-i așa? Oribil din partea mea.

Un val de sânge îmi inundă obrajii, pe măsură ce Devyn se așază în scaun.

– Te iert de data asta, rânjește el.

Deschide un aparat micuț din lateral și pornește spre intrare.

– Există șanse să meargă din nou, se laudă Issie, în timp ce deschide ușa. I-a lăsat mască pe doctori. E o minune că stă în picioare după accidentul ăla. Dar are puteri de vindecare.

Devyn mă privește cu un amestec de rușine și tristețe, ce mă împiedică să-l întreb despre accident.

– Părinții lui Issie lucrează până târziu, schimbă el subiectul.

– La bancă, mă lămurește Issie.

Se prăbușește pe canapea, lovește în glumă perna și sare din nou în picioare.

– Să vă dau ceva de mâncare. Nu vă e foame?

– Nu, mulțumesc, zic eu, încercând să absorb confortul din cameră. Seamănă cu interiorul unei case de lemn.

– Am o foame de lup, spune Devyn.

Issie o zbughește în bucătărie și aduce o caserolă de înghețată Breyer. O pune în poala lui Devyn și îi dă o lingură.

– Mereu te-apucă foamea.

Devyn îndepărtează capacul și dă năvală.

– Adevăr grăiești.

Privim cum devorează înghețata. Issie se aruncă din nou pe canapea, dar ea n-are astâmpăr și-și face de lucru cu degetele de la picioare. În cameră se așterne tăcerea.

– Deci..., zic eu. Voiați să-mi spuneți despre tipul din pădure. L-ați mai văzut până acum?

– Nu-mi dau seama, rostește Devyn, înghițind în sec. M-a băgat în sperieți... Ar fi trebuit să fiu mai bărbat.

– Dar ești cât să poate de bărbat, declară Issie pe un ton ce ne face pe amândoi să roșim.

Mâinile ei se potolesc.

– Devyn a făcut niște cercetări. N-o să-ți vină a crede... Vrei să-i spui tu?

Aștept.

Devyn înfige lingura în cartonul de înghețată, ca pe-o suliță, apoi rostește pe un ton grav:

– Cred c-avem de-a face cu un spiriduș.

Aștept să continue.

– Mda... și cum ați ajuns la concluzia asta?

– Bine, bine, intervine Issie. Știu că sună ciudat, dar te rog ascultă până la capăt, ok?

– Ok.

Pentru o clipă, mă întreb dacă toți cei de-aici sunt duși cu pluta sau numai Devyn, Issie și probabil eu. Hai să intru în horă.

– Bine, reia Issie... Deci, cum să spun...

– Zici că l-ai zărit la aeroportul din Charleston, se bagă Devyn.

– Pe pista de aterizare, zic și mă așez turcește pe canapea. Și-apoi l-am văzut aici.

Amintirea îmi provoacă fiori.

– Tare ciudat, zice Issie, bătând cu degetele pe picior.

– Știu că e ciudat, încuviințez eu.

Iau o pernă verde-închis, cu frunze ofilite, și o strâng la piept.

– Am crezut că am vedenii, dar l-ați zărit și voi, nu-i așa?

Amândoi scutură aprobator din cap.

– Și credeți că-i un spiriduș?

Aceeași mișcare aprobatoare. Lingura cade în cutia cu înghețată.

– Din câte știam, spiridușii sunt niște făpturi cu aripioare ce dansează printre flori.

– Nu chiar, rostește Devyn și înșfacă lingura, de parcă-ar avea darul să-l liniștească.

– Ce vă face să credeți că e un spiriduș? întreb în cele din urmă, hotărâtă să înghit gogoașa până la capăt.

– Se deplasează teribil de iute dintr-un loc în altul și lasă pulbere aurie pe unde calcă, spune Issie. Așa se comportă conducătorii spiridușilor, ăăă, din câte-am citit pe site-ul găsit de Devyn.

– Pulbere aurie? Precum Clopoțica?

Mă ridic în capul oaselor. Mi-a ajuns.

– Voi râdeți de mine? Îmi jucați cumva un renghi... e un ritual de inițiere? Hai s-o chinuim pe fata cea nouă.

– N-am face *niciodată* una ca asta. Ar fi nespus de urât din partea noastră, face Issie necăjită.

Vocea lui Devyn crește cu o octavă.

– Ți-am zis să nu-i spui despre pulbere. Sună ridicol.

– Știu că sună ridicol.

Issie se ridică și ea.

– Dar e adevărat.

– Da, e adevărat, o îngân.

Mă joc cu cheile de la mașină, nerăbdătoare să plec, însă o curiozitate stupidă mă ține în loc.

– Dar așa scria pe site, mă imploră Issie.

– Nu știm dacă-i adevărat, Is. E doar o teorie, spune Devyn, cu ochii îndureraţi. Zara, știu că sună ridicol. Vreau să zic, pare ridicol, dar am căutat peste tot și e singura ipoteză care explică felul în care te urmărește individul.

– Și de ce anume mă urmărește?

– Bună întrebare. Când l-ai văzut prima oară?

Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu m-am gândit de patru luni la acest moment, dar Is și Devyn mă fixează cu priviri inocente, și-mi dau drumul, ignorând durerea din suflet.

– Imediat după moartea tatei.

Issie și Devyn mă privesc neîncrezători.

– L-ai văzut când a murit tatăl tău?

Brusc, îmi aduc aminte. Azi-dimineață, am găsit urme de sclipici lângă mașină. Pulbere. Pulbere de spiriduș. Ei bine, nici chiar așa, dar o fi cartea de vizită a criminalului în serie.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă Devyn, apropiindu-se de mine.

Roata scaunului lovește un număr din *People*.

– Ți-ai dat seama de ceva.

– Cum ți-ai dat seama că... și-a dat seama..., face Issie încurcată.

– I se citește pe chip.

Închid ochii, apoi îi deschid.

– Nu știu ce să zic despre spiriduși...

– Dar? rostește Issie, semeţindu-se.

– Dar, continui eu, sunt sigură că același tip pe care l-am văzut la moartea tatei a dat azi târcoale școlii. Ce mai, bag mâna-n foc că el era și vreau să aflu cine dracu' e.

– Și dacă e un spiriduș? încearcă Issie.

Izbucnesc în râs.

– Nu cred că e un spiriduș. O fi vreun obsedat sau ceva asemănător.

Issie se luminează la chip.

– Crezi că a dat și el de site și copiază comportamentul spiridușilor?

– Da, tot ce se poate. Însă cum reușește un psihopat de rând să călătorească așa de repede? Nu înțeleg. Poate nu-i decât o confuzie uriașă.

– Nu crezi nici tu în ce spui. Încerci doar să te păcălești, să-ți alungi teama, spune Issie.

Are dreptate.

– Cum rămâne cu pulberea? nu se lasă Devyn. Nu-i multă, dar am văzut-o.

– Nu știu... poate a fost presărată ca un soi de carte de vizită.

Mă uit la ceas.

– Îmi cer scuze, trebuie să-mi înregistrez mașina, înainte să-nchidă.

E într-adevăr un motiv, însă vreau să rămân singură, să-ncerc să-mi explic ce se petrece.

Când ajung la ușă, Issie mă prinde cu delicatețe de încheietură și-mi spune:

– Să ai grijă de tine.

O asigur că voi avea.

– Nu crezi, nu-i așa? mă-ntreabă Devyn, răsucindu-se cu scaunul ca să mă privească în ochi.

– Nu știu... nu știu. Treaba cu spiridușii e ciudată, dar, la o adică, e ciudat că am ajuns în Maine.

– Și că individul te-a urmărit.

– Asta nu-i ciudat. E de-a dreptul înfricoșător, spune Issie.

Amaxofobia

Teama de-a merge cu mașina

Eram străină de această frică. Până acum.

– Sunt amaxofobică! îmi informez volanul. Aproape că-l iau în brațe, ca să-mi întăresc vorbele. Volanul nu mă ia în brațe.

Ar trebui să existe o lege care să te prevină că, odată ce te-ai obișnuit cu o situație, lucrurile o iau razna. De fapt, cred că există. Se numește Legea lui Murphy și te învață să te-aștepți ca lucrurile să meargă prost.

După nici cinci kilometri, pneurile scot un scrâșnet îngrozitor și mașina o ia la dreapta, spre pădure.

– Oprește-te! strig.

Calc frâna cu putere. Mașina încetinește. Se oprește la patruzeci și cinci de grade, pe banda de siguranță.

– Bun! Liniștește-te, îi spun volanului. Nu intra în panică.

Volanul rămâne calm.

– Asta-i răsplata karmică pentru că n-am reușit să rezolv toată nebunia cu psihopatul, nu-i așa?

Încerc să mă-ntorc pe șosea, dar pneurile derapează și fumegă intens.

– Bine, mașinuțo, nu-ți plac șoselele. Ucid animale, sunt suprafețe nesănătoase din punct de vedere ecologic, ce cauzează deversări. Înțeleg asta. Dar n-ai vrea să protestezi la vară?

Mai încerc o dată. Una dintre roți cade în șanțul de la marginea drumului. Tremur din toate încheieturile. Trag de ea, dar nu reușesc decât să bag și a doua roată în șanț.

– Hai, Yoko! Nu-mi face una ca asta!

Hopa, tocmai mi-am botezat mașina. De ce Yoko? N-am nici cea mai vagă idee. Yoko l-a ajutat mereu pe John, spre deosebire de Subarul meu.

– Hai, Yoko, închipuie-ți că nu există șanț. E lesne, bată-l vina. N-ai gaură sub roată, deasupra-i doar mașina[1].

O bag în marșarier, apoi în viteza întâi. Încerc s-o leagăn pe proasta asta înainte și-napoi. Opresc piesa de la Green Day. Îmi închipui că lui Yoko nu-i place Green Day.

– Urăsc Maine-ul!

Trag un pumn în volan.

Drept răspuns, mașina începe să claxoneze, alungând probabil toate veverițele din pădure. Nu-mi pasă. Îi mai trag una.

– Regiune tâmpită, oraș tâmpit, mormăi eu, trimițând lovitură după lovitură în sărmanul volan, până mi se-nroșesc pumnii.

Nu-i a bună. Soarele e la asfințit, frigul mi-a pătruns în oase, iar mașina s-a împotmolit și stă într-o rână, de parcă toată lumea e strâmbă și rea... de fapt, așa e.

Ce să zic, mă aflu în Maine, într-o mașină blocată în gheață și o bat pe Yoko, ceea ce nu-i bine deloc.

Nu merge nici celularul. De ce? Pentru că am uitat să-l încarc. Se poate mai rău de-atât? Încerc s-o iau din loc, dar nici bine nu înaintez câțiva centimetri, că alunec din nou în spate.

Văzduhul duhnește a cauciuc ars.

Ce tâmpenie.

– Urăsc gheața!

---

[1] Referire la cântecul lui John Lennon, *Imagine*. (n.tr.)

Mă prăbușesc cu capul pe volan și cedez: încep să plâng, să urlu și să plâng, pentru că am rămas împotmolită, pentru că a murit tata, pentru că maică-mea m-a trimis aici de una singură, să dau peste oameni care par normali, dar cred în spiriduși, și mi-e dor de Charleston, de aerul cald, de flori și de șoselele *FĂRĂ GHEAȚĂ*.

Eram genul de persoană activă, mereu în mișcare, fie că scriam o scrisoare sau alergam pe străzi, sau râdeam cu prietenii mei, mereu în mișcare. Mereu înainte.

Și dintr-odată m-am blocat. De când a murit tata, în ureche îmi răsună doar *moartea, încremenirea.* Să fii împietrit. Să nu existe înainte și înapoi. Doar aici. Dusă pentru totdeauna, asemenea tatălui meu, geamul întunecat al unui cuptor cu microunde, fotografia veche care atârnă fără viață în antreu, o porțiune de gheață pe un drum spre nicăieri... Dusă.

Se înserează și e doar ora cinci.

Cum trăiesc oamenii ăștia? Ar trebui interzis prin lege să trăiești într-o regiune unde soarele apune așa devreme. Dacă aș fi o dictatoare, aș implementa legea aceasta fără să clipesc. Nefiind însă dictatoare, ies în gerul de-afară și aprind una dintre torțele de semnalizare din trusa de siguranță a lui Betty. Mă uit sub roată și mă-ntorc în mașină.

Aud o bătaie în geamul lui Yoko.

Strig și sar ca arsă. Noroc cu centura de siguranță, că altfel aș fi dat cu capul de capotă. Îmi acopăr fața, îngrozită. O nouă bătaie. Într-un târziu, îmi iau inima-n dinți și arunc o privire furișă.

Nick Colt stă liniștit lângă mașină, cu o expresie de nonșalanță întipărită pe chip, de parcă a văzut nu știu câte mașini împotmolite la viața lui.

Deschid geamul, lăsând aerul rece să pătrundă. Mă înfiorez.

– Ce faci aici? întreb șocată.

Era chiar aici când am strigat în gura mare. Mă privește amuzat, de parc-aș fi o tembelă.

– Așa-ți întâmpini tu salvatorul? surâde el.

Un surâs perfect.

– Îmi pare rău. Doar că... of, nu știu ce-i cu mine.

Clatin din cap.

– Am intrat în panică, îmi cer scuze.

– Am observat, rostește el calm, cu glas scăzut.

Mă șterg pe față.

– E prima oară când conduc pe gheață. Acasă conduc foarte bine.

– Sunt convins.

– Nu te mint. Sunt o persoană foarte competentă.

– Te cred.

Face o gropiță în obraz, când zâmbește.

Îmi desprind cu greu privirile de la băiatul acesta drăguț, cu gropiță în obraji.

– Sincer. Și de regulă nu țip când cineva bate în parbriz.

Dau să deschid portiera, însă Nick mă oprește și aruncă o privire îngrijorată spre pădure.

– Stai în mașină, Zara.

– Nu cred c-o putem debloca. Mai bine mă-ntorc cu tine și mă lași la bunică-mea.

– Mai bine rămâi în mașină.

Îi arunc o privire aspră. Simt un nod în gât. Ce nenorocit... face pe șeful cu mine.

– Asta hotărăsc eu, dacă rămân în mașină sau nu.

– Lasă-mă să te împing. E mai bine pentru amândoi dacă te-ntorci în mașina ta, spune el, scrutând din nou frunzișul.

Îi urmăresc privirile și brusc mi se taie răsuflarea. O umbră sare de pe drum și se face nevăzută printre copaci. Sfinte Doamne!

– Am văzut cumva un bărbat fugind în pădure?

Ochii lui căprui strălucesc curios. Furie? Voință? Nu-mi dau seama. Doamne, nu știu nimic.

– Ți s-a părut. Închide geamul și treci pe neutru. Voi încerca să te-mping.

– Dar bărbatul acela ar putea să ne-ajute.

– Nu există nici un bărbat, rostește el, încleștându-și fălcile.

Înghit în sec.

– Și, dacă-ar fi vrut să ne dea o mână de ajutor, n-ar fi luat-o prin pădure, nu-i așa?

– Întocmai.

– Bine, cedez eu. Dar ochii nu mă mint, rostesc cu asprime. N-ai atâta forță. Asta-i mașină grea. E Subaru.

– Știu că e Subaru, Zara. Lasă-mă să încerc.

Privește cu coada ochiului spre pădure, se mai liniștește și mă mângâie pe obraz.

– Ai plâns? spune el cu glas duios.

Mă feresc, dar prea târziu. Mâna lui e ca un magnet de care nu mă pot apropia.

– Nu plâng, mint eu și dau să închid geamul, dar glasul lui mă oprește.

– Nu-i nimic rușinos în a plânge. E enervant să te-mpotmolești și probabil nu ești obișnuită cu gheața.

– Nu plângeam.

Nick clatină din cap, deloc convins, apoi merge în spate și strigă.

– Bun. Bag-o în viteză.

– Bine, dar ai grijă de Yoko.

– Yoko?

– Mașina mea.

– Ți-ai botezat mașina Yoko? De la Yoko Ono?

– Ai o idee mai bună?

– Ce zici de Subaru?

– Vezi că o bag în viteză!

Trag de schimbător, și mașina țâșnește înainte. Calc frâna, uimită. Nu mai stă într-o rână. Nu mai sunt împotmolită. Uraa!

Nick se apropie de geam, ștergându-se de blugi. Se apleacă și zâmbește șmecherește.

– Ți-am zis că pot să o fac.

Mă privește cu blândețe.

– Mulțumesc. Îmi mușc buza și îmi abat ochii, dar numai pentru o clipită. Simt furnicături în mijlocul palmelor. De ce e atât de drăguț?

– Sper că n-ai pățit nimic.

– Ți se pare c-aș fi pățit ceva?

E tare chipeș, dar n-am de gând să i-o spun în față.

Rămân cu piciorul pe frână și parchez la marginea drumului.

Reușesc să mă adun. Mă răsucesc și-mi așternd degetele pe pervazul geamului sorbindu-l din priviri. E atât de drăguț. M-a ajutat la ananghie. Trebuie să mă port frumos.

– Mulțumesc. N-aș fi vrut s-o las aici pe Yoko și să merg pe jos.

Privirile-i fug iar.

– Zara, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă pe mine sau pe Issie. Bine?

Își pune mâinile pe ale mele, acoperindu-le complet. Sunt mari și calde, dar îmi provoacă fiori. De data asta nu mă feresc. Nu vreau.

– N-am numărul tău, rostesc eu încet, buimacă.

– Îți voi da numărul de celular.

Îl notează pe o chitanță de benzinărie și mi-l înmânează teatral.

– Ești cumva Apărătorul Elevilor Proaspăt Sosiți? îl întreb eu, râzând.

N-a fost o remarcă răutăcioasă.

– Nu-i apăr chiar pe toți.

Mă chinui să nu chițăi.

– Doar pe mine?

Mă privește pieziș.

– Tot ce se poate, rostește cu glas pierdut.

Ochii lui scrutează șoseaua.

– Chiar ai văzut pe cineva în pădure?

Dau din cap.

– Tu nu?

În loc de răspuns, își trece mâna prin păr.

Dintr-odată îmi amintesc de originile mele semisudiste și rostesc politicos:

– Îți mulțumesc că m-ai scos din șanț...

Surâde, dar ochiul meu fuge spre marginea drumului. Nu mai pot. Trebuie să știu. Deschid portiera și țâșnesc spre locul în care l-am văzut pe bărbat.

– Zara! Ce te-a apucat? strigă Nick după mine.

– Iar l-am văzut, rostesc cu ochii în pământ, fără să încetinesc.

– Ce faci? strigă Nick, luând-o pe urmele mele.

– Caut dovezi.

Mă opresc și arăt spre pământ. Pe țărâna uscată și înghețată, presărată cu ramuri, se zăresc urme de pulbere aurie, mai fină ca sclipiciul. Speriată, fac un pas în spate și mă ciocnesc de Nick.

– Doamne ajută-mă!

Îmi strânge umerii, să mă liniștească, apoi se apleacă să cerceteze pulberea.

– E un soi de praf aurit.

– Pulbere de spiriduș, zic eu. Cum să fie așa ceva?

– Pulbere de spiriduș? Ce vrei să spui?

– Devyn și Issie au o teorie despre ceea ce mi se-ntâmplă. E un tip care tot apare în preajma mea. Ei cred că e un spiriduș. Știu că sună ridicol, dar se zice că pe unde calcă lasă o pulbere aurie.

Nick ridică degetul poleit cu praf auriu. Răsuflarea lui mentolată îmi încălzește obrazul. Degetul lui tremură aproape imperceptibil.

– Așa ceva?

– Da.

Mă dau în spate ca să-i zăresc chipul, pregătită să dau peste un zid de neîncredere.

– Treaba cu spiridușii e cam trasă de păr, dar s-ar putea să avem de-a face cu un criminal în serie sau cu un descreierat. Asta-i cartea lui de vizită. Nu știu exact, dar nu-mi miroase a bine.

– Nici mie.

Mă scutură ușor de mânecă.

– Hai la mașină.

– Nu vrei să aruncăm un ochi? îi fac eu semn spre pădure.

– N-ai bocanci în picioare.

– Da, așa-i.

Ne întoarcem la mașină și atunci zăresc praful auriu pe spatele jachetei lui negre, de piele.

Mă însoțește până acasă, pentru a se asigura că ajung în siguranță. O parchez pe Yoko și-i spun cu afecțiune:

– John ar fi mândru tine.

Opresc motorul și privesc împrejur. N-am reușit să înregistrez mașina, dar cred că în circumstanțele actuale e cu totul scuzabil. Nu se-ntâmplă prea des să ai vedenii cu spiriduși sau să-ți fie frică să deschizi ușa și să străbați cei șapte metri până la casa bunicii.

– Ești paranoică, Zara. Ești paranoică.

Dar nu mă ajută la nimic să-mi repet lucrurile astea în gând.

În curând, va fi beznă. Deschid portiera și pornesc pe aleea înghețată. Bunica Betty a lăsat lumina de pe verandă aprinsă și a împrăștiat o sare albastră care topește gheața. Foarte drăguț din partea ei. Mâine ar trebui să mă ocup eu de treburile astea, s-o ajut puțin.

Aud o trosnitură în pădure chiar dincolo de alee.

Țip și înaintez cu pași iuți spre verandă. Urc scările într-un chip total lipsit de grație, trântesc ușa în urma mea și o zăvorăsc degrabă. Apoi râd în sinea mea, gândind că n-a fost decât un țurțure căzut la pământ. Verific totuși încuietoarea.

S-o spunem drept, Maine e sinistru. Cam atâta-i de el. E sinistru și-ți dă fiori, și e prea friguros.

Pentru o secundă, îmi doresc ca Nick să mă fi condus până la intrare. E drăguț și și-a intrat în rolul bărbatului protector. Nu c-ar exista vreun pericol real. Ce pot să facă spiridușii? Să danseze printre flori, în grădină?

Mai e și individul care mă urmărește.

Mă apropii de fereastră și cercetez aleea, pădurea, câmpul.

– Chiar că m-am tâmpit.

Privirile mele zăbovesc pe câmpul întunecat. Pădurea din apropiere pare plină de mistere, de necunoscut.

N-ar fi trebuit să citesc toate poveștile acelea de groază când eram mică. Ce-a fost în mintea tatei de le-a ținut în casă? Brusc mă cuprinde amărăciunea și simt un junghi în suflet. Tata. E atât de greu să mă gândesc la el.

Mă așez pe canapeaua pe care obișnuia el să stea. Îmi odihnesc capul în mâini și încep să mă legăn încet, dar nu dau frâu liber lacrimilor. S-a zis cu ele.

Betty dă năvală în sufragerie, aducând cu ea mirosul de carne arsă.

– Am distrus cotletele alea de porc. Le-am prăjit până s-au făcut scrum.

– Nu-i problemă.

– Am supă Campbell, cu tăiței.

– Perfect.

Mă ia la ochi.

– Bun. Ce s-a întâmplat?

– Povestește-mi despre băiatul care a dispărut săptămâna trecută.

Betty trage o privire pe fereastră.

– E aproape întuneric. Ar fi trebuit să te-ntorci înainte de căderea nopții. Nu cunoști drumurile noastre. Sunt periculoase.

– Am fost la Issie acasă.

– Ah, minunat. E o scumpă de fată. Foarte săritoare. Ai ei lucrează la bancă.

– Da, ăă, ce să zic, am derapat puțin și m-am împotmolit. Dar mașina n-a pățit nimic, jur! M-a ajutat Nick să ies.

– Nick?

Se șterge pe față cu prosopul de bucătărie, imprimat cu elani, și-mi face semn s-o urmez.

– Nick Colt?

– Da.

– Trag nădejde că nu te-ai lovit. Ai depășit viteza?

– Șoseaua era înghețată.

Betty cade pe gânduri.

– E un băiat bun. Și chipeș. Nu da ochii peste cap. Așa e.

– Spune-mi, te rog, despre băiat.

– L-a prins noaptea singur pe stradă. Era în clasa a VIII-a. A doua zi, nu a venit la ore.

– Și? V-ați văzut mai departe de treabă?

Pantofii ei se aud pe podeaua din lemn.

– Nu. Am organizat echipe de salvare. Ne-a ajutat și poliția statală. Văd că devii din nou motivată. Se pare că Maine își face deja efectul.

Decid să-i ignor analiza psihologică.

– Poliția a descoperit ceva?

Deschide un dulăpior și scoate două plicuri de supă.

– Nu.

– Tu ce crezi?

Îndepărtează învelișul de plastic din vârful plicurilor, cercetează capacul de metal, apoi toarnă conținutul în două vase adânci și le bagă la microunde pentru șaizeci de secunde.

– Cred că a fugit de-acasă, rostește ea în cele din urmă.

Nu sunt mulțumită. Betty se răsucește pe călcâie și se sprijină de tejghea, de parcă i-ar fi cu neputință să rămână în picioare.

– Bine... În urmă cu mulți ani, s-a petrecut ceva similar. Au trecut câteva decenii de-atunci. Au dispărut niște băieți. Nu fete. Doar băieți. Unul în fiecare săptămână, mereu noaptea. A fost și la știrile naționale.

Cronometrul cuptorului cu microunde se apropie de zero cu fiecare ticăit.

– Mama și tata nu mi-au povestit niciodată.

– Firește. Cu toții au vrut să dea uitării cele petrecute.

– Și acum crezi că se întâmplă din nou.

– Ferească sfântul, sper că nu.

– Dar există o posibilitate.

Cuptorul cu microunde piuie. Betty aruncă cotletele la gunoi.

– Poate a fugit de-acasă.

– Sincer acuma, de ce m-a trimis maică-mea aici? A dispărut un băiat.

– Adică în Charleston oamenii nu dispar? Pun rămășag că rata criminalității e mult mai mare acolo.

Înghite în sec. Trage aer în piept și-l ține acolo o veșnicie.

– Credea că a luat decizia cea mai bună.' Nu i-a fost nici ei ușor, Zara. Nu te mai comportai deloc normal. S-a gândit că schimbarea decorului va ajuta puțin.

– Chiar atât de rău ajunsesem?

Stă cu privirile pierdute pe fereastră, deasupra chiuvetei și a izolatorilor de sticlă pe care-i colecționează.

– Da.

Nici n-am terminat bine cina că-mi sună telefonul, pus deja la încărcat. Mă reped la tejghea și-l înșfac iute, deși probabil e doar mama, însă pe ecran apare un număr de Maine.

Îl deschid.

– Da?

– Bună, Zara! Ian la telefon, rostește cu glas voios.

– Bună Ian! spun, aplecându-mă deasupra tejghelei.

Betty mă privește cu subînțeles, încântată că mă sună un băiat. Mă uit în altă parte.

– Scuze de deranj. Sper că nu te-am sculat de la masă.

– Nu, am terminat cina.

– Perfect. Mă gândeam că e greu să te descurci singură într-un oraș nou...

– Nu-i atât de rău, mint eu.

– Mă rog, ce zici să ne plimbăm puțin mâine, după cursa de cros, să-ți prezint orașul? Să-ți fac turul acestei mari senzații numite Bedford, Maine.

– Oh. Mâine?

Betty se ridică și începe să strângă masa.

– Zi da, îmi șoptește.

– Mâine trebuie să-mi înregistrez mașina, spun eu, ceea ce e adevărat.

– Aha, spuse Ian.

– Îmi pare rău.

Betty dă drumul la apă caldă și oftează.

– Aș putea să te însoțesc, dacă vrei, spuse Ian.

– La DMV?

Sunt uimită.

– Da. E plictisitor ca naiba acolo, mai bine să-ți țină cineva companie.

– Da, sigur...

Nu știu ce să spun.

– Dacă nu te deranjează.

Închid, iar Betty mă-ntreabă cu cine am vorbit.

– Un băiat de la școală, Ian. Vrea să vină la DMV cu mine.

Betty îmi dă să șterg o farfurie.

– Iată, dragoste adevărată.

Pufnesc.

– Ian ăsta e alergătorul, nu? Căpitanul echipei de baschet?

– Probabil. Știu că aleargă bine și că e înscris într-o mie de cluburi.

– Da, obsedat să fie mereu primul. Provine dintr-o familie cu tradiție în Bedford. Taică-său prinde homari. Bunicul lui a fost tăietor de lemne. Trăiesc de pe azi pe mâine, într-o superbă cocioabă. Uluitor ce-a reușit băiatul ăsta să facă.

În timp ce șterg farfuria, mă gândesc la Ian și la toate cluburile lui, și la energia lui debordantă.

– Mda.

– Și cu siguranță are gusturi bune, dacă a pus deja ochii pe tine, mă asigură ea, mânuind o furculiță.

Pun farfuria deoparte și iau furculița.

– Vrea și el să fie de ajutor.

– Da, sigur.

*

Mă trezesc în miez de noapte. De jos se aud zgomote de pași. Iau lanterna mare de metal de pe noptieră și mă ridic din pat. Însă n-o aprind, ci o țin ca polițiștii, pregătită să trosnesc pe cineva în moalele capului. Cobor scările tiptil și o zăresc pe Betty stând la fereastră.

Trupul ei vânjos și puternic mă duce cu gândul la atleți olimpici sau războinici, nicidecum la o bunicuță.

– Betty? îi șoptesc numele, de teamă să nu o sperii.

Îmi face semn să mă apropii. Mă alătur ei și încerc să pătrund întunericul cu privirile.

– După ce te uiți? șoptesc eu.

– Umbre în noapte.

– Ai văzut ceva?

– Nu, râde ea.

Mă trage mai aproape și mă sărută pe creștetul capului.

– Hai, la culcare. Am totul sub control.

Fac un pas, dar mă opresc.

– Spune-mi, bunico, chiar te uiți după umbre în noapte?

– Oamenii scrutează adesea întunericul, Zara. Ne e teamă de ce-am putea zări. Întunericul de-afară sau întunericul din sufletele noastre... dar e mai bine să fii prins la pândă decât să nu știi niciodată ce a fost. Înțelegi?

– Nu chiar.

Se îndepărtează de fereastră și mă împinge cu delicatețe.

– Hai, în pat. Mâine ai școală. S-a făcut?

– S-a făcut.

Cuplogagofobia

Teama de-a fi a cincea roată

Îl visez pe tata cât e noaptea de lungă. Stă la capătul aleii lui Betty. Ninge. Pe zăpadă se zăresc urme uriașe de labe. Gura lui se deschide și se mișcă, dar nu scoate nici un sunet.

Mă trezesc. Camera e friguroasă. Ramurile trosnesc și lovesc geamul în bătaia vântului. Aprind lampa de lângă pat și încerc să rămân calmă.

– E doar un vis, îmi șoptesc.

Adevărul e că înainte să-și dea duhul buzele lui se mișcau, dar el nu scotea nici o vorbă. Obișnuiam să alergăm înainte de micul dejun, până ce căldura devenea înăbușitoare și fuga presupunea un efort prea mare. Discutam despre căsătoria între homosexuali. El m-a îndemnat să scriu pentru Amnesty International. Eram în clasa I și mă plângeam că scrisul e mult prea plictisitor și stupid pentru o fetiță de șase ani, și-atunci m-a poftit la masa din sufragerie și mi-a povestit despre suferințele oamenilor. Mi-a spus că scrisul nu e o pierdere de vreme, și-atunci am scris prima mea scrisoare.

Înainte să moară, nu vorbeam despre Amnesty, ci despre prietenii lui, Dave și Don, și cum Don, artistul, avea nevoie de asigurare medicală, și compania la care lucra Dave refuza să-i facă una. Tata a deschis ușa și ne-a poftit înăuntru.

– E stupid. Scumpete, adu-mi te rog un pahar cu apă, a spus și s-a aplecat să-și tragă sufletul, apoi s-a lăsat pe genunchi, să-și recapete echilibrul.

Își dăduse jos șapca inscripționată „Red Sox"[1], lăsând la vedere părul argintiu, din care se scurgeau picături de sudoare.

Am înșfăcat două sticle de apă minerală din frigider și m-am întors, dar tata parcă se făcuse nevăzut. Doar așa pot descrie ce s-a întâmplat. Avea fața schimonosită, și roșeața din obraji îi dispăruse cu totul.

– Tata?

Nu mi-a răspuns. A ridicat mâna și m-a îndemnat să plec. A făcut apoi semn spre chiuvetă.

– La fereastră... E... L-am văzut. Fugi!

– Ce? am spus.

– Nu-l lăsa să te...

– Tăticule?

Mi-am întors privirile spre fereastră, dar chiar atunci a căzut pe-o parte, cu gura deschisă, încercând probabil să respire. Dar inima-i cedase deja și sângele lui n-a știut ce să facă.

Sticlele mi-au căzut din mână. Una s-a rostogolit până la picioarele lui, iar cealaltă s-a ascuns în spatele frigiderului. Și eu voiam să mă ascund. Inima s-a pornit să-mi bată nebunește, gata să-mi sară din piept. M-am aplecat și l-am prins de mână. M-a strâns, dar fără vlagă, nu strâns și puternic ca de obicei. Era tare slăbit.

– Mamă! am zbierat. Mamă!

Mama a coborât scările într-o suflare, dar a încremenit la intrarea în bucătărie. A tras aer în piept și a apucat palmierul de lângă chiuvetă.

– A făcut infarct, a șoptit.

În acea clipă, mi-a stat și mie inima în loc. Tata m-a privit cu ochi mari și rugători. Era prima oară când mă privea astfel. Buzele i se mișcau, dar cuvintele i se înțepeniseră în gâtlej.

---

[1] Echipa de baseball din Boston (n.tr.)

*

La școală, cel mai mult timp îl petrec cu Issie. La cantină ni se alătură și Devyn și e greu să nu râzi când îi auzi ce nebunii debitează. Uneori însă am impresia că sunt cam străvezie, dar nu le port pică, fiindcă sunt atât de haioși împreună.

– Curios, dar am început să cred povestea cu spiridușul.

– Cum așa? mă iscodește Issie.

– Ieri, am rămas împotmolită în zăpadă, spun, în timp ce rontăi o chiflă. Am derapat.

– Ne-a spus Nick, zise Devyn.

– V-a spus și despre pulberea aurie? întreb, în timp ce Devyn înfulecă un hamburger cu carne de vită.

– Da, face el cu gura plină.

– Mi se pare straniu, mai ales că săptămâna trecută a dispărut băiețelul familiei Beardsley. S-ar putea să fie o legătură între cele două.

– Știi despre dispariție? mă întreabă Issie.

– Betty mi-a spus că ceva similar s-a întâmplat în urmă cu mulți ani. Vreau să dau o raită prin laboratorul de informatică și să caut informații.

– Vin cu tine, se oferă Devyn, îndesând restul hamburgerului în gură.

– Și eu, sare Issie, după ce strânge resturile de pe masă.

– Ar trebui să fiți împreună, îi spun lui Issie în timp ce aruncăm resturile. Asta dacă nu sunteți deja.

– Eu și Devyn? întreabă ea.

– Da, tu și Devyn, spun eu și o îmbrâncesc în joacă. Cred că te place.

Ea își azvârle cutia cu suc la gunoi și se întoarce ca să se uite la Devyn.

Devyn ne face semn cu mâna.

Zâmbetul lui Issie se-ntinde de la o ureche la alta.

– Chiar crezi?

Arunc un cotor de măr în coșul de gunoi.

– Chiar cred.

Mă ia de braț și-mi spune:

– Mă bucur că ai venit, Zara. Mă bucur că nu umbli cu Megan și cu prietenele ei.

Ea se uită la Megan, care se întreține cu o ceată de admiratoare. Privirile noastre se întâlnesc. Jur că, dacă ar fi în stare, m-ar arde de vie sau ar trage în mine cu raze laser.

– Mă urăște. Mare pagubă-n ciuperci. Nu te-aș lăsa pentru ea în ruptul capului.

Sună patetic, dar Issie nu pare deranjată.

– Chiar așa? Mai trebuie să treci pe la mine. Vreau să-ți arăt atâtea lucruri.

Mă trage înapoi la masă, țopăind aproape tot drumul.

– Devyn, ghici ce mi-a spus Zara.

– Că iubește zăpada și nu mai suferă de cheimafobie? întreabă Devyn.

Issie linge mierea care tocmai i-a curs pe degete.

– Nu.

– Că a sunat-o pe maică-sa și i-a spus că n-o mai învinovățește pentru că a trimis-o în Maine, evitând astfel decenii de terapie și câștiguri grase pentru părinții mei înfometați de bani?

– Nu.

Îi scot limba.

– Că a reușit să elibereze toți deținuții politici de pe planetă?

– Devyn!

– Bine, bine, mă potolesc, râde el.

Apoi, către Issie, cu glas mieros:

– Ei, ce-a zis Zara?

– A zis că nu m-ar lăsa pentru Megan în ruptul capului.

– Cum să te lase, că doar nu-i nebună.

Apoi se întoarce spre mine și ridică o sprânceană.

– Știam eu că poți.

Nu mai înțeleg nimic. Beau o gură de suc și-l întreb:

– Ce vrei să spui?

– Știam că vei face alegerea potrivită. Și că ai fi ales-o pe Issie chiar și dacă Megan nu te-ar fi urât, nu-i așa?

Mă uit cu coada ochiului la Megan, la machiajul ei glacial, la părul ei perfect, la grupul ei de admiratoare, și le-aud râzând vesele.

– Megan e un sloi de gheață.

Devyn încuviințează.

– Întocmai.

Căutăm cu frenezie pe Google. Majoritatea intrărilor la spiriduși ne trimit la jocuri idioate pe calculator. Într-un târziu, dă norocul și peste noi.

„Unii cred că spiridușii sunt creaturi magice de mici dimensiuni, adesea puse pe șotii. Fals. Să ne amintim de disprețul vampirului nepăsător față de sanctitatea vieții omenești și să luăm aminte: spiridușii trebuie evitați cu orice preț. Singura pavăză împotriva furiei lor o reprezintă dușmanii lor de moarte, lunaticii."

– Adică nebunii? spun eu.

Cei doi schimbă o privire cu subînțeles și apoi Devyn se întoarce către mine.

– Nu se referă la nebuni, ci la creaturile de lună plină: lupi de lună plină sau vârcolaci, urși de lună plină și-așa mai departe.

Zâmbește nepăsător, de parcă tocmai ar fi comentat vremea.

– Fugi de-aici!

Mă legăn cu scaunul și clatin din cap.

– Lunaticii sunt paznicii oamenilor, explică Issie. E datoria lor sacră sau ceva de genu'.

– De unde știți?

– În clasa a VIII-a am făcut o lucrare despre criptozoologie. Ea se întoarce către ecran. Ce mai scrie acolo, Devyn?

Citim pagina în tăcere. Devyn ne-o ia înainte cu lectura și ne arată un paragraf din josul paginii.

„Spiriduşii trăiesc de regulă în pădure. Unii dintre ei se dau drept oameni şi interacţionează cu oamenii, la adăpostul unui farmec. Trebuie totuşi evitaţi. Dacă nu se împreunează cu o regină pentru o bună bucată de vreme, regii spiriduşilor vor solicita oamenilor ofrande, adică băieţi."

Devyn citeşte ultima parte cu glas tare:

– „Pe care îi ucid după ce-i folosesc în ritualurile lor însângerate".

– Nu-i a bună, spune Issie.

– Nu-i a bună deloc, sunt eu de acord.

Continui să citesc.

– „Băieţii torturaţi devin în cele din urmă isterici..." Nu zău! Cine-ar rezista? „...şi pierd bucăţi din suflet, preschimbându-se înainte să moară într-o pleavă inumană."

– Groaznic! şopteşte Is, prinzându-l pe Devyn de braţ.

Zăresc teamă şi întristare în ochii lui, dar glasul îi rămâne ferm.

– Totul va fi bine, Is.

– Dacă e adevărat? şoptesc eu. Dacă se-ntâmplă deja?

Le cercetez chipurile palide, nemişcate. Încerc să-mi fac curaj.

– Până la urmă, sunt doar nişte păreri culese de pe internet, nu? Oricine poate să scrie ceva pe internet.

Sună clopoţelul.

– Aşa-i.

Devyn şterge intrările noastre.

Toată lumea pare tulburată, aşa că încerc o glumă:

– Se pare că lunaticii din partea locului nu se prea achită de datorie.

Ei nici măcar nu schiţează un zâmbet.

– Haide-ţi acuma. Doar nu credeţi în bazaconiile astea, nu-i aşa?

Issie se scarpină la nas cu dosul palmei.

– Puţin.

Mă uit la Devyn.

– Chiar crezi în vârcolaci şi în spiriduşi? De parcă n-ar exista suficientă răutate în lume de care să ne temem... ce, vrei şi mai multă?

– Spune-mi, Zara, cum îți explici praful?

Îmi înghit cuvintele, căci îmi amintesc de pulberea de pe spatele lui Nick.

– Nu-mi explic.

– Gândești că oamenii sunt atât de inteligenți ca să priceapă tot?

– Nu, spun eu și mă uit la el. Ce-ar zice Nick despre toată afacerea asta? Crede oare că tipul ăla e un spiriduș?

– E posibil, vine glasul lui Nick din spatele meu.

Mă holbez la el. Nick stinge ecranul.

– Zara, stai cu gura larg deschisă, îmi șoptește Is.

Nick îmi întinde o mână și mă ridică.

– Ați mâncat?

Dau aprobator din cap.

– Stați cu mine până înfulec și eu?

Dau din nou din cap, cu ochii la mâna lui. Is chicotește, și Nick îmi dă drumul.

Aproape toată zăpada s-a topit, așa că ne antrenăm afară pentru proba de alergare pe teren variat. Pista e tipică pentru Maine. Un câmp întins urmat de o potecă îngustă și șerpuită, iar de-acolo în pădure, sub desișul pinilor care stau parcă pregătiți să te înhațe. Ar fi locul ideal pentru a fi răpit de un descreierat.

Firește, nu se va întâmpla una ca asta, dar îmi doresc să fi avut un spray paralizant sau ceva asemănător. Ne înghesuim în jurul profesorului, care oftează afectat, plin de importanță, de parc-ar fi un dictator care emite tot soiul de legi. De fapt, cam asta și e. În aer plutește un amestec de Crăciun, deodorant și pudră de talc. Îmi închipui că Megan e pudra de talc.

– Mergeți pe perechi. Megan, tu o iei pe fata cea nouă.

– Nici gând, face ea îngrozită.

– Merg eu cu ea, rostesc Nick și Ian în același timp.

– Vai de mine, ce populare am devenit, face Megan pe-un ton sarcastic.

Profesorul se dă bătut.

– Bine. Colt, du-te tu cu ea.

Nick încuviințează. Eu îmi muşc buza.

Antrenorul spune:

– Ce e? Nu îți convine?

– Nu, murmur eu. E bine.

Restul se grupează în perechi, iar Walsh ne trimite pe rând.

– Alergare ușoară azi. Fără repeuri.

– Asta înseamnă recorduri personale, mă informează Megan.

– Știu ce înseamnă, zic eu, aplecându-mă la picioare.

Noi doi plecăm ultimii. Nick rămâne tot timpul la câțiva pași în urma mea și îmi vine să turbez. Crede probabil că nu-s suficient de bună ca să alerg alături de el.

– De ce fugi în urma mea? întreb într-un sfârşit, când începem să urcăm un deal, pe o cărare şerpuitoare, prin pădure.

– Te deranjează?

– Da.

– Nu mă uit la fundul tău sau mai știu eu ce.

Mă opresc brusc. Nick intră în mine și ne prăvălim amândoi la pământ. Întind mâinile să amortizez căderea, dar nu-i necesar. Nick mă înșfacă de pântece cu mâna dreaptă și se rostogolește astfel încât să preia el șocul căzăturii. Aterizez pe el. Pentru o clipă, mâna lui rămâne nemișcată. Îmi dă imediat drumul și mă ridic în capul oaselor. Se ridică și el, se întoarce și cade pe gânduri.

– Ce faci? mă întreabă el cu asprime în glas.

– Mă uit la fundul tău, îl înțep eu, după care o iau la goană pe câmp, pentru ca antrenorul să-mi înregistreze timpul ca să pot pleca odată.

Stăm laolaltă și ne încălzim, oarecum, în timp ce profesorul se comportă cât se poate de profesoral, adică bodogănește și verifică încontinuu planșeta.

Ian se apropie de mine și zâmbește, în timp ce-și lucrează cvadricepsul. Mă aplec, dar nu ating pământul, pentru că e rece și înzăpezit.

– Probleme cu Nick? mă iscodește el.

Mormăi ceva și mă întind spre cer.

– Cred că te place.

– Nu zău?

– Da. Dar vezi că-i cam singuratic. N-a mai avut o prietenă până acum.

– Pe bune?

– Jur, zice Ian, cu mâna ridicată.

– Foarte bine.

– Foarte bine?

Piciorul lui Ian cade greu la pământ. Mă uit pe furiș la Nick, care se plimbă în cercuri, fără să-și dea deloc silința. Apoi se apropie de noi.

– Vreau să te conduc până acasă, pentru a fi sigur că mașina ta nu mai derapează pe șosea, rostește el, fără să-i arunce o privire lui Ian.

– Dar nu mă duc acasă.

– Nu? face Nick uimit.

– O duc la DMV, să-și înregistreze mașina, se bagă Ian.

Stă foarte aproape de mine. Miroase a parfum.

Nick se încruntă. Se uită la mine.

– Ah, bine, atunci ne vedem mai târziu, Zara. Ai grijă la șosea, e tare alunecoasă.

– Dar mai devreme se topea zăpada.

– Aici se topește puțin, se face apă și pe urmă iar îngheață. I se spune zăpadă neagră. E periculoasă, așa că ai grijă.

– Voi avea.

Îl privesc cum se-ndepărtează. Fiecare celulă din trupul meu mă îndeamnă să fug după el, oricât de obosită aș fi.

Filofobia

Teama de dragoste

Când se lasă noaptea, cobor în sufragerie și-o văd din nou pe bunica Betty la fereastră. Cu o mână tremurătoare ține perdeaua și scrutează întunericul de-afară.

– Doamne ferește, murmură ea.

Când o ating pe umăr, sare ca arsă, se răsucește și mârâie fioros, cu ochi scânteietori.

– Ce s-a întâmplat, bunico?

– M-ai speriat de moarte.

– Scuze.

Își duce mâna la inimă.

– La ce te uiți?

– La nimic, zâmbește ea, dar e un surâs forțat. Trebuie s-o sun pe maică-ta. Îi suntem datoare cu un telefon. Ce ar fi dacă ai începe să mănânci? Am cumpărat un pui gătit la rotisor de la Shaw's, și o cutie cu umplutură.

– Bunico?

– Totul e-n ordine, Zara. Nu-ți face griji pentru o bătrânică țăcănită care-și zgâiește ochii la întuneric.

Da. Pe cine crede că duce de nas? Mă uit și eu pe geam, dar mă întâmpină un zid negru.

– De ce nu stă Nick cu noi? îi întreb pe Issie și Devyn la ora de sport.

Lenevesc cu Issie, în așteptarea domnului Walsh, profesorul de educație fizică. Devyn ne-a spus că e în vestiar și se stropșește la Ian. Stăm pe băncile de jos și așteptăm.

Devyn bate nerăbdător în marginea scaunului.

– Cred că vrea să te ferească de privirile tuturor. Știi cum e, dacă te place, toți se vor uita la tine. Plus că face parte din imaginea pe care și-a creat-o, de rebel.

– Armăsar chipeș și neînduplecat, face Issie haz, în timp ce-și leagă șireturile. Dibuie cu degetele, dar nu se descurcă. Mă aplec și i le leg eu.

– Ce drăguți sunteți, spun eu.

Devyn izbucnește în râs. Când râde, face gropițe în obraji. De fiecare dată când îi apar gropițele, Issie roșește în ultimul hal. Celălalt pantof îmi dă de furcă. Devyn repetă cuvintele lui Issie.

– Armăsar chipeș și neînduplecat.

– N-a sărutat în viața lui o fată, deci nu cred că funcționează, își dă Issie cu părerea.

Pentru o clipă-mi stă inima-n loc.

– Serios? De unde știți?

– I-a spus lui Devyn, iar Devyn mi-a spus mie, zise Issie. Deci nu funcționează. Mai departe. Ce zici de erou local cu standarde foarte ridicate?

– Erou local? spun eu. Nick?

Devyn ridică din umeri.

– Merge, doar el m-a salvat.

Îmi ridic sprâncenele, surprinsă, și dau să-l întreb cum, dar Megan se furișează lângă noi, numai farmec și nuri în pantalonii ei foarte scurți și rochiță sport, cu bretele subțiri. Codul vestimentar al școlii le interzice, dar lui Megan nu-i pasă, mai ales că pe domnul Walsh nu par să-l deranjeze deloc.

Se instalează deasupra mea, între mine și Nick, și mă întâmpină cu un zâmbet.

N-am încredere în zâmbetul ei.

Issie tușește și își împreunează mâinile. Reușesc să-mi vâr o unghie în nod și îi desfac șireturile ca și cum aș avea la dispoziție tot timpul din lume, apoi îmi ridic privirile și mă uit direct în ochii lui Megan. Nu-s din aceeași partitură cu surâsul ei. E evident că nu e încă înveterată în arta prefăcătoriei ca să pară prietenoasă.

– Zara? rostește ea, jucându-se cu părul ei blond-roșcat. Ești din Charleston, nu?

Aprob și aștept continuarea.

– Știu că e greu să te adaptezi la viața din Bedford.

Mă uit pe furiș la Devyn, care mă încurajează din priviri.

– Mă descurc eu.

– Unii nu se adaptează niciodată să știi, spune ea.

– Nu-i adevărat, intervine Issie. Mersi că mi-ai desfăcut nodul, Zara.

Megan îi aruncă o privire otrăvită.

– Ba da. Unii pur și simplu nu reușesc să se integreze în grup.

Mă pun să-i fac noduri. O ureche de iepuraș. Încă una. Gata.

– De ce aș *vrea* să mă integrez? rostesc cu brațele încrucișate.

Megan face un pas spre mine și-și apropie fața de a mea. Rimelul alb dă un contur sinistru ochilor ei albaștri. Nu-i stă bine.

– Observ că nu vrei, de vreme ce stai cu ciudații ăștia doi. Handicapatul și hiperactiva.

Se întoarce și dă să plece, dar o prind de mână. E rece ca gheața.

– Ce-ai spus?

Nu răspunde. Unghiile mele lasă urme adânci în pielea ei, dar nu slăbesc strânsoarea.

– Nu-mi amenința prietenii. Și nu-i insulta.

Își smulge mâna și mă săgetează din priviri. Apoi își dă părul pe spate și rostește pe-un ton superior:

– Oh, mică prințesă. Nu de mine trebuie să te temi.

Urcă băncile și se alătură grupului ei, care se dezlănțuie într-un cor de râsete, tipic fetelor populare.

– Știi că toate tâmpeniile acelea cu pacea și iubirea au murit cu zeci de ani în urmă, la fel ca John Lennon, îmi strigă ea de sus.

– Tremuri, observă Devyn. Liniștește-te, Zara. Stai jos.

Mă uit la tricoul meu și simt că ceva se rupe în mine. Cred că uit să răsuflu, fiindcă Issie mă trage cu tărie în jos. Nu știu cum aș putea să mă așez. De ce-aș vrea să mă așez, când știu că stă cu ochii pe mine? Vreau să fug, să plec de-aici. Unde să fug? Caut o portiță de scăpare. Răsuflu puternic și inima-mi bate nebunește.

– Zara, stai liniștită, repetă Devyn.

– Am apucat-o de mână, izbutesc să spun. N-am apucat în viața mea pe cineva. Niciodată.

Issie dă să spună ceva, speriată, dar tocmai atunci intră domnul Walsh, însoțit de Ian, care-o ia înainte și se așază lângă mine.

– Te ajut eu cu abdomenele. Prinde-te de picioare.

– Bine, nici o problemă. Ăă, s-ar putea să nu-i convină lui Megan.

– Și ce?

Mă privește intens. Are cute în jurul ochilor.

– Păi, sunteți amici și nu vreau să vă certați din cauza mea.

– Megan nu e stăpâna mea, Zara.

Mă uit la el și încerc să-mi găsesc cuvintele.

– Da, păi, sigur. Issie, n-ai nimic împotrivă?

– Nu, mă asigură ea, ridicându-se ca din pușcă.

Trebuie spus că pantofii ei sport au niște noduri minunate, iar șireturile nu mai atârnă.

– Devyn, pot să-mi vâr picioarele sub scaunul tău? Îmi ții numărătoarea?

– Ești invitata mea.

Gropițele îi apar din nou în obraji și, firește, Issie se îmbujorează. Ce n-aș da să mă-nțeleg și eu așa cu un băiat.

Ian își pune mâna în jurul umerilor mei și mă conduce spre o saltea.

– Să-nțeleg că Megan nu-ți dă pace?

– Sunt bine, zic eu și mă pun în poziție pe saltea. Miroase a sudoare de boxer și cretă. Ian face o mutră furioasă. Nu știu dacă e supărat pe mine sau pe ea.

Arunc o privire alături, unde Nick și Megan îi dau de zor cu abdomenele. Nick îi șoptește ceva în ureche, ea pare iritată. Dacă pe mine mă place, de ce o ajută pe Megan? De ce îi șoptește?

Dacă e prieten cu Issie și Devyn, cum de mai vorbește cu ea? Issie e atât de naivă uneori. Dintr-un oarecare motiv stupid, mă înțeapă inima. Nu-mi place Nick Colt. Nu îmi va plăcea Nick Colt. Sau poate că mi-e frică de el.

– Hei, Ian, spun și mă trag să-l privesc la față. Are dinți frumoși, albi și perfect rânduiți. Issie și cu mine vrem să înființăm o filială Amnesty International în cadrul școlii. Scriem scrisori în care solicităm eliberarea deținuților politici și treburi din astea. Vrei să mi te alături?

– Ce primesc în schimb?

Mă ridic de la podea, din nou, din ce în ce mai repede.

– Eterna mea recunoștință?

– Merge. Și poate ieși cu mine vinerea asta?

Zâmbesc și schimbăm rolurile. Îi țin picioarele și mă-ntreb ce-ar crede el despre teoria cu spiridușii, despre dispariția acelui băiat. Poate-l paște și pe el pericolul. Toți băieții de-aici sunt în primejdie.

– Ei?

– Poate, îi răspund în cele din urmă.

Și-așa n-am nici o șansă cu Nick.

– Umblă vorba că te ignor, spune Nick, luând loc la masă în cantină.

Rămân cu gura deschisă și încremenesc, așa că Devyn trebuie s-o închidă în locul meu.

– Opa.

Issie se ridică iute din scaun.

– Ups, scuze, mă duc să iau o prăjitură. Vrea cineva prăjituri?

Tăcere. Issie îl trage discret pe Devyn de mânecă.

– Hai Devyn, *știu* că vrei să mă ajuți cu prăjiturile.

– Ce?

Îi pică fisa în cele din urmă și aruncă șervețelul pe masă.

– Ah, da.

– Na, că m-au abandonat, spun eu.

– Ne-au abandonat, mă corectează Nick. Nu vor să ne certăm.

– Nici eu nu vreau asta. Nu suport să mă cert cu cineva.

– Chiar așa?

– Ce? De ce te uiți așa surprins la mine?

– Pentru că îți place să te certi.

– Nu mă cunoști deloc.

– Aș spune că îți place să te certi, dar nu ești mândră că-ți place.

– Oh, mulțumesc, Luminăția Voastră.

– Ai prins-o pe Megan de mână.

– A fost groaznic, spun eu, cu mâinile la ochi.

– Dar n-ai lovit-o.

– Am prins-o de mână. N-am făcut asta nimănui până acum.

– S-a luat de prietenii tăi.

– Da. Așa e. Și tu te-ai dus s-o ajuți la abdomene. Urât din partea ta.

– Cum așa?

– Păi sunt și prietenii tăi, nu-i așa? E ca și cum i-ai trădat.

Nick clatină din cap. O șuviță de păr i se lipește de ureche. Fălcile îi sunt încleștate.

– Nu i-aș trăda niciodată, Zara.

– Te-nțeleg, e drăguță.

– I-am spus să-i lase în pace. Să-ți dea și ție pace.

Înfig furculița într-o bucată de salată verde, dar până s-o duc la gură salata se rupe și cade în farfurie. Totul se prăbușește: șervețelul lui Devyn, salata, inima mea, orgoliul meu, eu cu totul.

– Sunt supărată că am prins-o de braț, rostesc cu voce blândă, și că am fost nevoită să urlu la ea. Nu suport să urlu. Urăsc

conflictele. Mi-am jurat în urmă cu câțiva ani că nu voi face rău nimănui, cu sau fără motiv.

Nick se lasă pe spate.

– Da? Nu l-ai ataca nici măcar pe individul care te tot urmărește?

– Nu știu, ridic eu din umeri. Nu știu dacă aș mai putea face rău cuiva.

– Hai, Zara, chiar atât de puțin te prețuiești?

Se apleacă spre mine, și coapsele noastre se ating. Rămânem nemișcați.

– Nu-i vorba de asta. E greu de explicat. Cine-s eu să hotărăsc că viața mea valorează mai mult decât a altora?

Simt fiori în locul în care coapsele noastre se întâlnesc.

O lumină verde se aprinde deasupra noastră, urmată de un țârâit. În jur, oamenii sporovăiesc despre examene, întâlniri și frumusețe, într-un etern zăngănit de tăvi.

Nick emană un iz de lemn. Încerc să nu-l miros, că amețesc. Mă concentrez la vorbele lui.

– Dar pe unul care răpește pe cineva sau face rău unui copil mic... n-ai interveni? Sau...

– Ajunge. Nu știu ce-aș face, pricepi? Adică știu destule despre autoapărare și toate lucrurile astea, dar nu știu dacă aș putea cu adevărat... nu știu dacă e moral.

– Sigur ai face-o, rânjește, sigur pe sine. Dacă cineva s-ar lua de Is, ai năvăli pe el. Dacă cineva ar ataca-o pe bunica ta, i-ai sări la gât. Sau pe Devyn. Sau poate chiar pe Ian.

Închid ochii. Probabil are dreptate.

– Aș vrea să nu fie adevărat.

– De ce?

– Pentru că urăsc violența.

– Nu mi se pare violent să-i sari în ajutor unui prieten.

– Nu contează. De parcă cineva ar ataca-o pe Issie.

– N-ai de unde să știi.

– Poftim? Crezi că Is e în pericol?

– Nu, rostește el, înălțând un braț în aer. Cred că toți suntem în pericol.

– Te referi la individul acela? Gândești că e pus pe fapte rele?

– Da, spune el.

Mă apropii de el și îi șoptesc:

– Dar de unde știi?

– O simt aici, spune și se bate cu pumnul în stomac.

Pentru o clipă, privirile noastre rămân încleștate. Ceva în ochii lui mă înspăimântă și totuși nu mă înspăimântă. Vorbesc prostii. Fiecare părticică din mine ar vrea ca ochii lui să se uite în ai mei într-un anumit fel, dar mi-e teamă. Aș vrea să-l întreb despre praful de pe jachetă, dar n-am curaj.

– Sunt așa de mămăligă, spun eu.

Își închipuie că mă refer la individul din pădure și clatină din cap.

– Nu-i adevărat. Pur și simplu, refuzi să fii curajoasă.

– Poftim?

Nick n-apucă să-și ducă ideea până la capăt, căci Devyn se întoarce la masă, cu un morman de prăjituri în șervețelul din poală. Issie țopăie în urma lui.

– Is a luat-o puțin razna.

– Nu știam de care vă plac, ne lămurește ea, punând prăjiturile pe masă. Vai mie, voi doi încă vă certați.

– Nu ne certăm, o liniștește Nick.

Devyn se uită la noi neîncrezător.

– Sincer, nu ne certam, întăresc.

– Atunci ce-i cu atmosfera asta mohorâtă? întreabă Is, oferindu-mi o prăjitură, un amestec de M&M și biscuiți de ciocolată.

– Am speriat-o puțin, explică Nick, luând o prăjitură cu ovăz.

– Bine-ai făcut, spuse Devyn. Ar trebui să-i fie frică.

– Cum poți să zici asta? îl ia Issie la rost.

– Teama ne face mai puternici, ne ține mereu în alertă. Trebuie s-o îmbrățișăm ca pe-un prieten.

Is rupe o prăjitură în două.

– Băieții sunt atât de tembeli uneori.

Are dreptate. Devyn se face roșu la față, dar Nick râde.

– Deci, încerc eu să liniștesc apele, mergem după ore la bibliotecă?

– N-aveți antrenament la cros? face Devyn mirat.

– Azi e zi de pauză, explică Nick. Mergem cu o singură mașină?

– Vii și tu? îl întreb.

– Firește, dacă ești și tu de-acord.

– Da, sunt de-acord să vii și da, prefer într-o singură mașină, ca să reducem emisiile de carbon.

Dintr-un temei necunoscut, gândul că voi merge cu Nick la bibliotecă îmi întoarce stomacul pe dos, și nu pentru că prăjitura era stricată. Cunosc senzația. E frică.

Să fie pulberea de pe jacheta lui? Are vreo însemnătate? Și faptul că mi-o ia inima razna de fiecare dată când mă uit în ochii lui? Nici o însemnătate.

Bibliotecile, mai cu seamă cele vechi, răspândesc o aură de sanctitate. În aer plutește un iz de hârtie, mucegai și lipici, de parcă tomurile s-ar împotrivi sorții nemiloase, într-o luptă pentru supraviețuire, dar și atenție.

Ating coperta uneia pe care scrie „Descoperă-ți al șaselea simț."

– Parcă strigă „citește-mă, citește-mă"!

Nick se întoarce spre mine.

– Cine, cărțile?

– Sunt atât de singure, spun eu.

Ridic intenționat din umeri, să n-aibă impresia că-s dusă cu pluta.

– Adesea, cărțile sunt singure, rostește el meditativ, scotocind după o carte.

– Ce?

– Dulce.

Sunt dulce. Inima-mi bate puternic și îmi ciugulesc buza. Dulce ca o acadea sau ca o fată pe care ai săruta-o pasional între rafturi? Asta-i întrebarea. Mă aplec să verific numerele.

– Am găsit ceva.

Nick se lasă pe vine și scoate un șuierat încet.

– Uau.

Le scoatem una după alta, *Folclor, Incantații pentru spiriduși, Enciclopedia spiriduşilor.* Nick le așază pe o masă neagră, lângă o fereastră boltită. Firele de praf plutesc în razele soarelui, înconjurându-i pe Is și Devyn cu o aură fermecată. Cei doi arată ca eroi de basme.

– Ați găsit ceva? întreabă Issie, puțin cam tare.

Un individ de la secțiunea reviste îi face semn să tacă.

– Scuze, scuze! își ridică mâna, rușinată, apoi șoptește:

– Ce om morocănos. Și noi am găsit ceva. Nu-i așa, Devyn?

Devyn dă din cap și continuă să citească tomul în liniște. E veche și are un miros specific. Strănut și mă așez pe scaun. Împarte teancul de cărți în două și-mi vâră trei cărți sub nas.

– Dă-i bătaie.

Îi dau.

Citim, citim și iar citim.

– Am găsit ceva, zice Nick după o bucată de vreme.

– Ce? nazalizez eu.

Issie pescuiește o batistă din ghiozdan și mi-o înmânează.

– E curată.

– Mulțam'.

Îmi suflu nasul.

– Scuze, sunt alergică.

– La cărți? întreabă Devyn uluit, ridicându-și sprâncenele.

– La cărți vechi, spun, și mă lungesc ca să văd ce-a descoperit Nick. Ce ai găsit?

– Vorbește despre ofrande, rostește Nick, aproape mârâit. Ce ticăloșie!

– Citește, îi cere Devyn.

– În liniște, spune Issie, cu ochii la Omul Revistă, care frunzărește un număr din *Economist,* fără să-și ia privirile de la noi.

– „Deci, sunteți hăituit de-un spiriduș?" citește Nick cu glas scăzut.

– Doar nu scrie așa ceva! chițăie Issie, înșfăcând cartea. Doamne sfinte, chiar scrie!

– Issie..., încerc s-o potolesc, privind cu coada ochiului la Nick. Nu pare enervat.

– N-are cum să scrie așa ceva.

– Ba da! Ba da!

– „La toți Strălucitorii – spiriduși, elfi, zâne – dăinuirea liniei regale e indispensabilă supraviețuirii lor. Cu toții poartă moștenirea Shee. De fapt, denumirea de spiriduș derivă din acest cuvânt. Mai sunt numiți Caille Daouine sau poporul pădurii. Dacă vreun mascul din această rasă pune ochii pe dumneavoastră, fiți mândru. Ați fost ales pentru perpetuarea liniei lor de sânge. Asemenea lucruri se petrec arareori, mai ales oamenilor. Se prea poate ca prin venele dumneavoastră să curgă sânge de *shee*."

Închid cartea.

– Mă simt teribil de onorată.

– Straniu, într-adevăr, comentează Devyn, holbându-se la mine de parcă m-ar vedea pentru prima oară în viața lui. Crezi că ai sânge de shee?

– Ce? Nu.

Mă uit în ochii lor.

– Doar nu credeți în poveștile astea?

Nick și Is se grăbesc să mă liniștească punându-și mâinile pe brațele mele.

Issie înconjoară masa.

– Știu că sună puțin ciudat, rostește Is cu glas calm.

– Puțin? fac, și-mi trag mâna. E superciudat!

– Liniște acolo! se stropșește tipul cu revista.

– Mă scuzați, spun și mă așez.

Respir profund, să mă calmez.

– Poate vrea să-i fii regină, își dă Devyn cu părerea. Să perpetuezi linia regală.

– Ce tâmpenie, i-o taie Nick.

– Da. De ce m-ar alege cineva pe mine să-i fiu regină?

– Nu la asta mă refeream.

Picioarele din față ale scaunului lui Nick se dau ușor înapoi.

Nici nu pot să-l privesc în ochi.

– Sigur.

– Nu-nțeleg ce-are asta de-a face cu dispariția băieților, adaugă el în șoaptă, pe-un ton cât se poate de serios. Tu ce crezi, Devyn?

Devyn se scarpină la nas și-și scutură brațele, de parcă tocmai ar fi fost la sala de forță unde a ridicat greutăți și mușchii i-au obosit.

– Pe site scria că, dacă regele nu-și găsește regina, are nevoie de băieți pentru ofranda sângelui.

– Ce sinistru! se cutremură Issie.

– Ce înseamnă mai exact ofranda sângelui?

Iau o carte de sub nasul lui Nick și verific la index.

– Ah, uite aici, la pagina 123.

Găsesc pagina, citesc printre rânduri și tresar.

– Ce spune? e curios Devyn.

Îmi ridic ochii și-i surprind privirea lui Devyn, care caută să absoarbă energie de la Nick. E palid la față.

Nick mă privește.

– Hai, Zara, citește.

– „Când nu reușește să se împreuneze cu o regină, regele spiridușilor n-are încotro și trebuie să verse sângele băieților, pe post de ofrandă."

Glasul începe să-mi tremure, iar Nick pune o mână pe umărul meu.

– „Întregul alai regesc îl însoțește în această misiune. Băieții sunt prinși, duși la casa regelui și secați de sânge."

Mă opresc din citit. Devyn e palid la față, alb ca o stafie.

Ochii lui Issie stau să-i sară din orbite.

– Dezgustător, face ea și se cuibărește lângă Devyn, care pare că urmează să leșine sau să verse dintr-o clipă-n alta.

Nick mă strânge de umăr.

– Mai e ceva?

Întorc pagina, deși nu mai vreau să citesc, mai ales când îl văd pe Devyn.

– Poți să continui, mă încredințează Devyn.

Îmi dreg glasul și citesc în șoaptă:

– „În cele din urmă, băieții vor muri. Trupurile lor cedează torturilor la care au fost supuși de către spiriduși. Spiridușii, am putea adăuga, nu pot rezista acestei nevoi copleșitoare. După o perioadă limitată de timp petrecută în singurătate, regele spiridușilor va ceda laturii lui întunecate, iar slăbiciunea lui va fi transmisă și celorlalți spiriduși, a căror natură pervertită îi va împinge să vâneze prin păduri, în căutare de regine sau ofrande sângeroase."

– Uite ce scrie la margine, arată Nick.

– Ce zice? întreabă Issie.

Mă uit cruciș la însemnele făcute cu creionul.

– „Nu intrați în pădure."

– Bine zis, face Nick, luându-și mâna de pe umărul meu.

Mă simt cumva abandonată, singură. Verific datele returnărilor ștampilate pe-o fișă, pe ultima pagină. Aparent, n-a fost împrumutată de la schimbarea fișei. Însă zăresc o fișă mai veche, așa că mă apuc să s-o exfoliez pe cea nouă.

– Nu știu ce să zic despre spiriduși, spune Issie. Dar voi credeți că faza cu ofrandele sângeroase e adevărată, nu-i așa?

– Da, e adevărată, confirmă Devyn. Dar ce înseamnă că arată mereu spre Zara?

– Este evident, adaugă Nick. Vrea să-i fie regină.

Înghit în sec, dar n-am curajul s-o privesc în ochi pe Issie când vorbesc. Prefer să mă uit la Nick.

– Și ce-i rău în asta? Nu scrie niciunde că reginele spiridușilor sunt rele.

– Dar nu scrie nici că-s bune! aproape că strigă Devyn.

Tipul cu *Economist* aruncă revista pe masă și pleacă furios.

Issie își coboară vocea.

– Poate că n-am ajuns încă la partea în care descrie cum reginele sunt omorâte și violate, iar sângele lor dat ca ofrandă.

– Exact, spun eu.

– Ce-ai de gând să faci, Zara? mă avertizează Nick.

– Nimic, mint eu și mă ridic în picioare.

Iau cartea din care-am citit și vreo două pe deasupra.

– Le voi împrumuta pe astea. E aproape seară. Betty mă va omorî dacă mă-ntorc pe întuneric.

– Crezi că știe? întreabă Devyn.

– Ce să știe?

– Despre spiriduși.

Mă gândesc la Betty, la jerseurile ei de flanel, la natura ei circumspectă.

– Nici gând.

Nick mă duce până acasă, unde mă așteaptă Yoko. Nu vorbim mai deloc.

– Mi-e greu să înghit toate lucrurile astea, rup eu tăcerea într-un final.

– Dar?

– Dar, dacă e adevărat...

– E de rău.

– Cam așa-i.

Nick parchează mașina.

– Când vom înțelege ce se petrece, vom putea întinde o cursă.

– O cursă?

Deschid cartea la ultima pagină. Rotițele din cap lucrează peste program.

– Ce faci?

– Am tupeu, se pare.

Îndepărtez fișa albă, pentru a dezvălui o listă mai veche cu numele tuturor celor care au împrumutat cartea și rămân cu gura căscată.

Nick se apropie, iar mirosul profund și întunecat al pădurii îmi pătrunde în nări.

– Ce?

Scrisul e șters.

– Uită-te la listă. Uită-te la ultimul nume.

– Matthew White? mă privește el nedumerit.

O lacrimă îmi părăsește colțul ochiului. Nick o îndepărtează cu delicatețe.

– E tata, șoptesc, cu privirile lipite de scrisul înalt și nu prea citeț. Asta înseamnă...

– Că știa.

– Știa de spiriduși?

Nick încuviințează.

– Dar ce zici de asta?

Alături de fiecare nume, ca un soi de margine ciudată, apar următoarele litere în creion: *N-aveți teamă, pe aici sunt tigri,* 157.

– Ce crezi că-nseamnă? întreb eu.

– S-ar putea să știe Issie. Sună familiar, nu-i așa? spune el și scoate telefonul mobil.

– Îmi ascunzi ceva.

– Ce?

– Nu-mi spui tot ce știi.

– Asta cum ți-ai mai dat seama? Ești clarvăzătoare acum?

– Îți joacă mușchiul obrazului. Am eu o teorie, că, atunci când îți tresare obrazul, fie minți, fie ascunzi ceva. E ca și cum ai încerca să-ți ieși din propria piele.

Nick dă amuzat din cap și continuă să apese butoane.

– Nu știu ce să mă fac cu tine.

– Pentru început, să-mi spui la ce te gândeai, zâmbesc eu.

– Stai o clipă, mă roagă el.

Îi dezvăluie lui Issie descoperirea noastră. Issie îi spune ceva, apoi închide.

– Ei bine?

Se fâțâie în scaun, își vâră telefonul într-un compartiment micuț dintre scaune și rostește:

– Zice că e o trimitere la o binecunoscută zicală medievală: „pe aici sunt dragoni". Apărea pe hărți și pe alte documente, pentru a-i avertiza pe marinari să se țină departe.

– Știam eu de ce sună cunoscut.

– Da, da.

– Dar nu prea văd legătura.

– Adică?

Îi arăt cele două cuvinte.

– Zice să n-avem teamă.

– Și nu spune nimic de dragoni.

– Ci de tigri, exact.

– Ciudat.

În acel moment, Betty apare în ușă și strigă:

– Hei, voi doi, mai stați mult acolo?

– Ar trebui să plec, roșesc eu.

– Da.

Ies din mașină în vântul năprasnic și stau o clipă să-mi vâr cărțile în ghiozdan. Mi-l petrec după un umăr și aproape că mă îndoi sub greutatea lui.

Nick țâșnește din mașină și într-o clipită e lângă mine luând ghiozdanul de pe umărul meu.

– Lasă-l la mine.

Militez pentru drepturi egale, dar trebuie să recunosc că e cam greu.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin.

Mă conduce până la verandă, unde Betty mă așteaptă cu mâinile încrucișate pe pieptul ei inexistent, dar cu un surâs pe buze.

– Nu fă vreo tâmpenie, îmi șoptește Nick.

– Nici tu, îi răspund pe același ton.

Betty ne întâmpină cu un fornăit.

– Ei bine, domnule Colt. Ai vrea să iei cina cu noi?

– Ea gătește, îl avertizez pe Nick.

Betty mă lovește cu un prosop de vase.

– Sunt doar spaghete, ce-aș putea să le fac?

Nick așază ghiozdanul chiar la intrare și pare speriat.

– Mulțumesc mult, dar mă așteaptă friptura acasă.

– Cum vrei, cedează Betty, făcându-ne pe rând cu ochiul.

Nick se face roșu-n obraji.

– Vă las să vă luați la revedere în liniște.

– Ce stânjenitor, murmur eu.

Nick izbucnește în râs, iar gropițele îi reapar în obraji. Nu mă voi uita la buzele lui. Cum să nu-și fi folosit vreodată buzele acelea? E o crimă împotriva umanității.

– Ne vedem mâine la școală, zice el.

– Bine, noapte bună!

Soarele e la asfințit. Pădurea e doar o siluetă înaltă și întunecată, care înlănțuie cerul de pământ. Orice ar putea mișuna acolo. Îl urmăresc cum intră în mașină și pleacă. În fiecare clipă m-aștept ca brațe invizibile să-l înhațe, să-l răpească și să-i ia sângele, pentru ofrandă.

Vorbesc prostii. Farurile Mini-ului se pierd după o cotitură.

Betty mă apucă de talie și tresar speriată.

– Hai că intră frigul, spune ea și închide ușa.

– Așa, deci fiul lui John McKee a făcut apendicită, mă informează Betty, după ce pune apa la fiert.

Eu aranjez furculițele pe masă. Ating cu vârful furculiței o pată mai veche, în formă de nor sau pădure.

– Îmi pare rău să aud asta.

– E chiar mai rău de-atât, bombăne Betty. S-ar putea să mă cheme la noapte. Suntem singurii paramedici din oraș și singurii care ne descurcăm în situații dificile. Cei de pe ambulanță sunt doar șoferi. De cazurile grave ne ocupăm doar eu și John.

– Și?

– Și? Și?

Aruncă întreg cocoloșul de spaghete în oală. Jumătate plutesc la suprafață.

– Și trebuie să mă gândesc ce fac cu tine.

– Ce să faci cu mine? rostesc tărăgănat, clocotind de furie.

– Dacă trebuie să plec.

O dau la o parte, iau lingura și scufund restul spaghetelor în apă.

– Poți să mă lași aici. Sunt fată mare.

– Nu vreau să te las singură.

– De ce?

– Oamenii sunt mai deprimați în timpul nopții. Aproape toate cazurile de sinucidere pe care le-am întâlnit au fost noaptea. Vrem doar... vrem să fii bine, Zara.

Dau focul la „mediu“ ca să nu dea apa clocotită pe-afară.

– De aceea m-a trimis mama aici? Credea că mă voi sinucide noaptea?

Betty mă privește încurcată.

– Își făcea griji pentru tine.

– Sunt fată mare, rostesc în batjocură. Mă descurc.

– Ți-e dor de taică-tău.

– Bineînțeles că-mi e dor de tatăl meu!

Ațintesc lingura spre ea, într-un gest melodramatic, apoi o așez lângă cafetieră.

– Asta nu-nseamnă că vreau să-mi iau viața, să mă trezesc că o bonă paramedic îmi stă toată ziulica pe cap.

Chipul lui Betty se întristează, dar trupul ei vânos se încordează, de parc-ar fi din oțel.

– Asta crezi tu despre mine?

– Nu. Îmi pare rău. Am fost răutăcioasă.

Înghit în sec și-mi întorc privirile spre plită, să nu-i mai văd chipul cătrănit. Iau din nou lingura aia tâmpită și încep să amestec, de parcă mi-ar păsa cu adevărat ca spaghetele să nu se lipească între ele.

– Dacă vei fi chemată, aș putea să vin cu tine.

– Ar merge, oftează ea, dacă nu e ceva grav. N-ai voie să intri în clădire. Ai rămâne singură în ambulanță. Unde mai pui că e ilegal.

– Ilegal?

– Să transporți civili în ambulanță.

Dau căldura mai tare și mă-ntorc spre ea.

Betty surâde.

– Aș putea să-l chem pe băiatul acela, Nick, să stea cu tine.

– Nu!

– De ce? Nu-l placi? Am auzit că voi doi, Issie și Devyn vă plimbați prin tot orașul. Azi ați fost la bibliotecă, nu-i așa?

– Mă spionezi?

– Nu, dar e un orășel mic. Veștile circulă iute.

Clatin din cap, iau câteva sticle și deschid frigiderul.

– Nu cumva să-l suni pe Nick.

Betty ia câteva șervețele de sub chiuvetă și le aruncă pe masă.

– Probabil că nu voi primi nici un telefon.

La jumătatea cinei, telefonul lui Betty se-aprinde și-ncepe să sune.

– La dracu'!

Ascultăm amândouă mesajul. Se pare că cineva a suferit un atac de cord la Y.

– Îmi pare rău. Stai aici până mă-ntorc, bine? Îl sun pe Nick imediat.

– Să nu cumva să faci asta!

– Ba da. Nu lăsa pe nimeni altcineva să intre. Vorbesc serios, Zara. La naiba!

Mă sărută pe creștetul capului și îmi pune o brățară pe mână, agitată ca un titirez.

– Maică-ta se gândește să ne facă o vizită.

Îmi ridic mâna. O brățară de fier îmi atârnă de încheietură.

– Ce-i asta?

– Un mic cadou.

Își trage jacheta în grabă.

– Vin cât de repede pot. Nu-ți bate capul, strâng eu.

– Nu-l suna pe Nick! insist și pipăi metalul rece al brățării.

Nu mă ascultă.

– Încuie ușa.

Aș putea să-mi scriu apelurile pentru Amnesty, dar nu fac asta.

Aș putea să-l sun pe Nick, să-i spun să nu mai vină. Nu fac nici asta.

– Aici 1. Sunt pe 10-23 la Y, se aude vocea lui Betty în stația pe care-a lăsat-o pe tejghea.

Josie, dispecerul, îi răspunde.

– 10-4, unitatea 1. 10-23 la Y, ora 18.45.

10-23 înseamnă „la locul cu pricina" în limbaj polițienesc sau de salvare. Alții ar spune pur și simplu că sunt acolo. Unitatea 1 e Betty. 18.45 e ora în stil milităresc. E cam tras de păr limbajul ăsta.

Deci Betty e la Y. E ora șase și patruzeci și cinci de minute seara, adică 18.45. De unde știu lucrurile astea? Betty a lăsat o listă cu zece astfel de coduri pe frigider. Jur că am memorat deja jumătate dintre ele. Maine mă transformă într-o ciudățică.

Mă ridic de la masă, arunc farfuriile în chiuvetă și încep să curăț urmele de spaghete. Betty nu și-a terminat porția pentru că a fost nevoită să plece, așa că mă răzgândesc și pun ce-a mai rămas din porția lui Betty în frigider, poate i-o fi foame mai târziu. Pe-a mea o fac însă lună. Nu-i distractiv să mănânci de unul singur. Mă uit pe fereastră la pădurea întunecată, ce lucește sub razele lunii pline. Îmi place. Până și zăpada sclipește frumos și nu mai pare atât de înghețată. Pun pariu că tipul e acolo... spiridușul. Și fac pariu că, dacă ies și-l las să mă găsească, voi afla răspunsul la câteva întrebări. Nu sunt băiat, așa că nu mă paște nici un pericol.

Din stație răsună glasul lui Betty.

– Voi fi 10-6, transport un bărbat, 45 de ani la Bangor. E CH3. 10-4?

Probleme cardiace. Înțepături în coșul pieptului. Ca tata.

– 10-4, rostește Josie la dispecerat.

– 10-4, comunic în stație, de parcă m-ar auzi. Voi fi 10-6, voi alerga puțin, caut un spiriduș. 10-3?

Urc repede în camera mea și mă-mbrac în hainele sport. Am o pereche de pantaloni strâmți pentru vreme friguroasă și o bluză sport ce absoarbe transpirația. Sudoarea provoacă senzația de frig. Scotocesc în dulapul lui Betty și găsesc o căciulă de lână. Arăt groaznic cu ea – cu părul meu lung și frumos îndesat acolo –, dar nu mă duc la un concurs de frumusețe, Miss Maine sau mai știu eu ce. Ies să alerg puțin în bezna de-afară, ferită de privirile curioșilor. Asta până vine Nick, să nu uităm.

Ies să alerg și poate să-l găsesc pe spiridușul acela ce răpește copii. Îmi trag căciula pe cap, dar încremenesc în fața oglinzii, care înfățișează o versiune mai subțire și mai palidă a Zarei. Până și ochii par lipsiți de viață. Albaștri, dar nu la fel de albaștri ca altădată. Dacă ar fi tata aici, mi-ar verifica temperatura și m-ar obliga să mănânc supă de ceapă franțuzească. Dar nu trupul meu e beteag, ci acea cămăruță din mine care acum e pustie, pentru că mi-a fost teamă să trăiesc și să merg mai departe – o atitudine groaznică și suficientă. Gândiți-vă la toți oamenii aceia închiși după gratii pentru ce – pentru idei, pentru că nu și-au ținut gura, pentru că gândesc diferit. Oamenii aceia ar da orice să poată continua, să meargă mai departe.

Există oare un nume pentru frica asta? Nu-s sigură. Ar trebui să caut, dar mă gândesc la tahofobie, frica de viteză, de-a te mișca iute.

Îmi revin din visare și îmi leg șireturile la pantofii sport. E primul pas înainte, primul pas în vânătoarea de spiriduși, primul pas în încercarea de a fi din nou stăpână pe viața mea. Știu că pot.

Îi trimit un mesaj lui Issie – spunându-i că am ieșit să alerg și că ar trebui să mai căutăm informații pe internet în pauza de masă –, apoi îi trimit un mesaj lui Nick.

Am ieșit să alerg. Ne întâlnim PE DRUM.

Gata, mi-am acoperit spatele, acum pot să ies la vânătoare de spiriduși.

Scotofobia

Teama de întuneric

Maică-mea se teme de întuneric.

Când eram mică, aveam becuri nocturne prin toată casa, nu doar în dormitorul meu și la baie. Erau două pe coridorul de la etaj, unul în fiecare cameră pentru oaspeți, unul în bucătărie, în sufragerie, în băile de la parter, în camera de zi, peste tot.

Odată, am întrebat-o de ce. Eram în bucătărie. Stăteam cocoțată pe tejghea, în pijamalele cu Elmo[1] și-mi legănam picioarele, privind cum gătește.

– De ce ți-e frică de întuneric, mămico?

Făcea aluatul pentru clătite. Tocmai vărsase afinele în bol și amesteca de zor.

– Nu mi-e frică de întuneric.

– Și-atunci de ce avem atâtea becuri nocturne?

Lingura ei a lovit vasul mare de ceramică, desenat cu două brâie maronii.

– Ca să nu-ți fie ție frică.

– Nu mi-e frică de întuneric, am spus. Îmi place întunericul.

– Nu-i adevărat.

---

[1] Păpușă din serialul pentru copii Muppets (*Sesame Street*) (n.tr.)

Atunci m-a străfulgerat cu privirea, schimonosită. A amestecat aluatul prea tare și a distrus toate afinele.

– Clătitele au ieșit albastre, am observat.

Mama s-a uitat în vas și a lăsat lingura să-i cadă din mână.

– Uups. Lasă, n-arată rău albastre.

Mi-a dat un pupic pe nas și mi-a spus:

– Ascultă la mine, Zara. Sunt unele lucruri de care oamenii ar trebui să se teamă.

– Cum ar fi întunericul?

Clătină din cap.

– Nu, mai degrabă absența luminii. Înțelegi?

Am dat din cap, dar n-am înțeles o iotă din ce spusese.

Trântesc ușa și cobor treptele. Nu fac încălzire, nu mă întind. Pur și simplu alerg la lumina lunii. Pe ferestrele casei au apărut flori de gheață. Aerul greu apasă pe crengile arborilor. Lumina lipsește cu desăvârșire, dar mi-am prins o lanternă la cap, ca nu cumva să mă-mpiedic.

Aerul rece îmi sfâșie pieptul când alerg. Fiecare răsuflare este ca un pumnal în plămâni. Fiecare răsuflare înseamnă o decizie, dorința de a trăi, de a merge mai departe.

Odată ce renunți să te mai gândești la ea, durerea amorțește. Nu te părăsește de tot, dar parcă se retrage într-un cotlon, nu te mai macină atât de tare. Cred că acesta e cuvântul cel mai potrivit: te macină.

Respirația ar trebui să fie o treabă ușoară, dar nimic nu e ușor în Maine. Frigul îngreunează orice acțiune. Cu toate acestea, nu mă opresc din alergare; ies de pe alee și o iau pe drumul mare. E mai ușor să fugi pe asfalt decât pe pământ, datorită plasamentului piciorului. Dar încheieturile sunt mai solicitate și mai e teama de-a nu fi pândită.

Îmi întind picioarele și iuțesc pasul, dar teama nu-mi dă pace. Aud o bufnitură în pădure, dar nu mă opresc. Maine m-a preschimbat într-o creatură extrem de sperioasă. N-am fost niciodată

așa o fricoasă. În Charleston alergam prin tot soiul de cartiere nesigure, dar nu-mi era frică.

Nu mai vreau să-mi fie frică!

– Dacă-i găsești numele, nu mai are de ce să te înspăimânte, spunea tata mereu. Oamenii se tem de necunoscut.

Îmi întorc capul și cercetez pădurea întunecată, dar nu zăresc nimic în afară de siluetele arborilor și umbre.

Îmi închipui numai lupi și urși, dar singurii urși din Maine sunt negri și sunt îngroziți de oameni. Departamentul de Pești și Viață Sălbatică Maine jură că nu mai există lupi în regiune, doar coioți. Știu pentru că am intrat pe site-ul lor după ce-am zărit acele amprente în zăpadă. I-am spus bunicii de ele. Ce-a zis?

– Le este teamă să recunoască faptul că mai există lupi pe-aici, dar toată lumea știe că e adevărat. Dar nu-ți face griji. Lupii se țin departe de om.

Îmi repet în cap: *Lupii se țin departe de om. Lupii se țin departe de om.*

N-ajută la nimic.

Lupii se țin departe de om. Spiridușii atacă oamenii.

Sentimentul de teamă mă cuprinde din nou la nivelul palmelor.

Și dintr-odată îl aud.

Numele meu.

– Zara.

Mă împiedic într-o piatră de pe banda de avarie de pe șosea și mă împleticesc. Unde-s mașinile? Am uitat, Maine nu-i printre cele mai populate state din țară, mai ales zona asta în care stă Betty.

Nu mă opresc, iuțesc pasul și ciulesc urechile. Îl aud din nou. Pare un ecou care străbate fiecare arbore din pădure. Vine de pe ambele părți ale drumului, din față, din spate, de peste tot, ca o șoaptă lină, poruncitoare.

– Zara. Vino la mine, Zara!

E o replică atât de răsuflată, scoasă parcă dintr-o operetă de duzină, încât nu pare deloc înspăimântătoare. Pe cine mint eu? Tremur de frică. La naiba! Lanaibalanaibalanaiba.

Am vrut să-l ademenesc. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar acum ce fac? Frica mă împinge parcă de la spate, iar inima-mi bate nebunește, gata să-mi spargă pieptul. De ce? Un glas? O umbră? Am ieșit să-l găsesc, când colo, m-a găsit el pe mine.

Adevărul mă lovește în moalele capului:

Tipul de la aeroport era real.

Senzația pe care am avut-o de fiecare dată când l-am văzut e la fel de reală.

La fel de reale sunt și pulberea sau rândurile din cartea aceea.

În văzduh se aude un fâlfâit de aripi puternice și-mi înalț privirile. Un vultur zboară deasupra mea și se cuibărește pe ramurile unui copac. Capul lui alb lucește în razele lunii.

– Sunt o proastă, îmi spun. Sunt atât de proastă. Probabil că am auzit doar vulturul.

Dacă ar fi tata aici, ar râde la cât de bleagă sunt. Și eu râd de cât de bleagă sunt, dar nu mă opresc din alergare. Răsuflarea mi se înăsprește. Încerc să mă concentrez la jocul picioarelor.

– Zara!

Mă opresc, cuprinsă de furie. La naiba cu citatele lui Booker T.

– Ce-i?

Mă plantez în mijlocul drumului și aștept.

Aerul rece îmi dă fiori. Mă cutremur. Îmi încleștez pumnii.

– Ce vrei? strig. De ce mă urmărești?

Deschid ochii mari și cercetez împrejurimile cu ajutorul lanternei. Ce încerc să găsesc? Un bărbat? Un bărbat într-un costum negru, european? Genul de individ care arată spre avioane și careți preschimbă pielea într-un carusel pentru păianjeni?

Pădurea pare să caute împreună cu mine. Crengile se apleacă, încercând să deslușească prezența misterioasă care-mi dă târcoale. Aud o mișcare în desiș. Înșfac un băț de pe marginea drumului și mă întorc în direcția zgomotului. Lumina îmi urmează mișcările și mijesc ochii. Nu e cu adevărat un zgomot, mai degrabă un sentiment, o senzație de mișcare.

– Nu mi-e teamă, zic cu ochii ațintiți spre marginea drumului. Ieși să vorbim. Am aflat câte ceva despre tine, dintr-o carte.

Glasul îmi tremură când vorbesc și nici mâna în care țin bățul nu e prea stabilă.

– Zara, rostește glasul. Vino la mine.

– Da, sigur.

– Te rog.

– Nu. Dacă vrei să vorbim, vino tu aici.

Vulturul scoate un țipăt rău prevestitor. Aud un trosnet în spatele meu – probabil în pădure –, adică în direcția opusă glasului. Mă răsucesc pe călcâie, gata să înfrunt orice: țicniți, urși, lupi sau dinozauri.

– Știu că ești un spiriduș împuțit și dacă tu crezi că mă sperii ești un prost! strig eu. Știu că te ții după mine.

Pădurea e împietrită. Furnicăturile din piele dispar.

– Ce? Pleci acum? Te joci cu mine? Ce jalnic ești!

Nici un răspuns.

– Dacă vrei să fiu regina ta idioată, nu te mai ascunde atâta. Ascultă bine la mine, domnu' Spiriduș, cât voi fi eu aici, nu vei mai tortura tu nici un băiețel! Ai priceput?

Furia-mi cuprinde viscerele și încep să urlu, de parcă aș fi un actor țicnit într-un meci de wrestling. Am venit aici pentru că *voiam* să-l găsesc, pentru că *voiam* să aflu adevărul, pentru că voiam să pun capăt acestei nebunii.

Lumina puternică a farurilor mă orbește pentru o clipă și aud vuietul unui Mini Cooper. Țiuitul claxonului mă face să sar în lături, în șanțul de la marginea drumului. O pietricică îmi zboară în obraz. Am nevoie de câteva secunde să înțeleg ce s-a întâmplat. Mă ridic în picioare. Bățul a rămas jos pe undeva. Lumea se învârte în jurul meu într-un vârtej de ceață. Lanterna îmi cade de pe cap și nu reușesc s-o găsesc.

– Zara!

Nick trânteşte portiera maşinii şi se repede spre mine. Nu-i disting trăsăturile din cauza luminii farurilor. E doar o siluetă masivă, dar aş recunoaşte silueta asta dintr-o mie.

– Ce faci aici? mă ia el la rost, cu mânie în glas.

– Am vrut să-l găsesc, îi şoptesc.

– Ce?

Îşi încleştează pumnii şi tremură de furie.

– Ce naiba ţi-a venit?

Mă fac cât un purice. Nimeni n-a ţipat vreodată la mine în aşa hal. Niciodată.

E atât de supărat că aproape mi-e teamă că mă va lovi. Mă ia de după mijloc şi mă conduce la maşină.

– Am vrut doar să pun capăt nebuniei. Am vrut să salvez pe cineva, aşa cum n-am putut să-l salvez pe...

– Te duc acasă, rosteşte el, pe un ton mult mai liniştit.

De cum intru în maşină, mirosul de pin şi de apă sărată îmi inundă nările. E mirosul lui. Îmi duc mâna la obraz şi sângele mi se scurge pe degete.

Nick înşfacă un teanc de şerveţele şi le presează pe rană.

– E în ordine, spun eu.

Ochii lui spun o poveste diferită.

Degetele noastre se întrepătrund şi sunt străbătută de un val de energie, ca un şoc electric minunat. Cred că simte şi el tensiunea, pentru că-şi retrage imediat mâna. Se holbează la sângele de pe degete şi scrâşneşte din dinţi.

– Închide uşa! porunceşte el.

Mă execut.

Porneşte maşina şi o luăm spre casă. Drumul e scurt, dar nimeni nu rosteşte o vorbă şi între noi se lasă o tăcere apăsătoare.

Teama şi aşteptarea se preschimbă în groază.

Lângă mine Nick bate nervos cu degetele pe volan.

– Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat? rupe el tăcerea într-un târziu.

Mă uit în continuare la drum. Luna atârnă deasupra noastră, așteptând parcă ceva. Copacii sunt întunecați. Îmi pipăi capul, unde ar trebui să fie lanterna.

– Nu știu, reușesc să îndrug. Cred că spiridușul m-a urmărit și mă chema pe nume, ca într-un film de groază, și i-am strigat ceva, un vultur a țipat, am mai strigat la el și brusc a dispărut.

– Adică l-ai pus pe fugă? Asta vrei să zici?

– Nu știu.

– De ce ai mers acolo?

– Voiam să mă ia pe mine. Nu voiam ca tu sau Devyn, sau oricine altcineva să pățească ceva. Așa că m-am gândit... Sună stupid, știu.

– Aveai de gând să te sacrifici pentru ceilalți?

– Dar mi s-a făcut frică și am dat înapoi.

Nick parchează pe aleea din fața casei și sare din Mini. Deschid portiera, iar el mă ia de mijloc și mă ridică, de parcă aș fi un copilaș sau o mireasă.

– Mă descurc, îl asigur, încercând să scap din strânsoarea lui. Pot să merg.

Nick mă privește neîncrezător, dar îmi dă drumul și urmărește cum mă leagăn pe alee.

– Cred că ai suferit un șoc.

– Păi ce vrei, aproape că ai trecut peste mine.

– Stăteai în mijlocul drumului, argumentează el, băgându-mă înăuntru.

– Ai depășit viteza legală, îl necăjesc eu.

Deschid ușa și mă întorc.

– N-am depășit viteza, insistă el, aranjându-și șapca. Are inscripționat un *B*, de la Bedford.

– Îmi pare rău, spun eu.

E adevărat. Mă sprijin de ușa tăcută, care nu te ceartă pentru comportamentul tău sau pentru cine știe ce. Ușile au calitatea asta. Șervețelul e deja îmbibat cu sânge. Îl țin pe obraz. Nick mă privește neclintit.

– În Charleston ieșeam mereu seara.

– Aici nu suntem în Charleston.

– Mie-mi spui? râd eu.

– Zara, nu e nimic de râs.

Mă împinge cu delicatețe înăuntru.

– De ce, pentru că ne batem cu spiridușii?

– Zara, nu-i de glumit.

Mă îndrept spre canapea, știind că numai prostia m-a împins la ieșirile astea de dictator smintit, dar încerc totuși să păstrez o brumă de demnitate. Mă trântesc într-un colț și-mi odihnesc brațul pe reazem. Nick rămâne în picioare. Evident. De ce-ar vrea să mai zăbovească aici, să bea o ciocolată caldă cu mine, să discutăm despre orașul ăsta idiot, nebun și paranoic în care toți fug de mănâncă pământul?

– Ei? reușesc să spun. Nu pleci?

– I-am promis lui Betty.

Apoi strânge din dinți și rostește cu glas calm, dar forțat, ca un actor ce interpretează rolul unui polițist:

– N-ai voie să ieși după căderea întunericului.

– Nu sunt băiat.

– Zău? Hai pe bune?

Își descleștează fălcile:

– Cu toate astea, spiridușul te dorește.

– Așa zici tu? Atunci de ce nu mă înhață odată? De ce mă tot cheamă pe nume?

Îmi dau șervețelul jos. E plin de sânge.

– Poate asta-i regula. Nu știu. Am impresia că nu știu nimic.

Nick mă ridică de braț și mă conduce-n bucătărie, care miroase încă a spaghete. Apucă un prosop de bucătărie, îl umezește puțin și îl așază pe rană. Apa îmi șiroiește pe față.

– Scuze, am uitat să-l storc, rostește el încurcat și se face roșu ca racul.

Îl stoarce și îl presează din nou pe rană. Atingerea lui e delicată și ochii îi par mai blânzi. Mă aplec deasupra tejghelei și mă

uit la chipul lui. E atât de aproape de mine. Îmi cuprinde obrazul nevătămat cu cealaltă mână și mă privește țintă în ochi.

– Ești o enigmă pentru mine, spune el.

Înghit în sec. Urmărește unduirea gâtului meu, apoi ochii îi cad pe prosopul așezat pe rană.

– Încerci să mă scoți din minți? întreabă el.

– Nu.

Dacă mi-aș ține mintea trează, nu mi-ar lua mult să-l descifrez. Dar vreau cu adevărat să încerc? Probabil.

– Betty te va omorî.

Degetul lui se plimbă ușor pe chipul meu, însă este de-ajuns ca să-mi provoace fiori de plăcere. Ceva se întâmplă aici, dar nu știu exact ce.

Îmi întind mâna.

– Mi-a fost frică. Mi-a fost frică înainte să vii. Mi s-a părut că am auzit... cred că mă scrântesc. Să fie cumva efectul Maine cel care îi terorizează pe oameni? Frigul pătrunde în creierele oamenilor și îi împiedică să gândească rațional sau, nu știu, poate le înghează neuronii?

Îmi pun lacăt limbii pentru că simt isteria strecurându-se în vocea mea. Gesticulez ca într-un film mut, încercând să-mi potrivesc cuvintele.

Nick clatină din cap, iar părul îi flutură ca unui câine.

– Nu te scrântești.

– Așa mă simt.

– De ce?

– Pentru că... nu înțeleg ce se întâmplă. Întreabă-mă despre Darfur, pot să-ți povestesc toată noaptea dacă vrei. Știi câți oameni au fost condamnați la moarte în Statele Unite? Știu și asta. Dar nu pricep nici să mă tai ce caută niște spiriduși într-un orășel de provincie din Maine.

– Nici eu nu pricep.

Oftez și îmi duc mâna la obraz, apoi mă frec la ochi. Sunt epuizată. Podeaua se leagănă puțin cu mine, dar reușesc cumva să

mă-ntorc în camera de zi și să mă trântesc pe canapea. Nick se așază imediat lângă mine, îmi pune mâna pe umăr și mă cercetează cu privirea. Nici nu l-am simțit apropiindu-se de mine.

– Sunt cam zăbăucă, zic. De aia mă comport ca o... ca o...

– Zăbăucă?

– Știu, e un cuvânt stupid. Maică-mea îl folosește tot timpul. Maică-mea m-a trimis aici, știai? Ea tot zicea „zăbăuc".

– Ți-e dor de ea? mă întreabă, scoțând o pătură de lână din spatele canapelei.

– Da. A fost foarte curajoasă înainte să moară tata. Și mie mi-ar plăcea să fiu curajoasă. Îți plac fetele curajoase sau sperioase? Mereu m-am întrebat. Nu mă refer neapărat la tine, ci la bărbați în general. Sunt curajoasă?

– Ești.

– Da, ce să-ți spun. Mă simt taman pe dos.

– Adică... necurajoasă?

Mă învelește cu pătura și se așază lângă mine, foarte aproape de mine. Mă lipesc de el, pe negândite.

– Mă scoate din minți că nu pot să-mi dau seama ce se-ntâmplă, spune el.

– Pentru că te simți neputincios?

– Da, mărturisește, și atinge ața legată de degetul meu.

– Îi dăm noi de cap.

Inspir adânc mirosul lui de pin, de parcă aș sta lângă un pom de crăciun.

– Cât mai repede. E o nebunie.

– Mi-a fost frică, rostesc, cu gândul la glasul misterios.

– Mi-ai spus.

Mă ia de după umeri, la fel ca Blake Willey în clasa a VII-a, când ne-am dus să vedem un film cu Shrek.

Rămân nemișcată și-mi mușc iute limba, să nu mai îndrug verzi și uscate și nu mă gândesc la ce-ar avea Ian de spus despre noi. Ian, care m-a invitat în oraș. Ian care, în ciuda prieteniei lui ciudate cu Megan, e mereu amabil, nu ca Nick.

Nick.

Nick, cu părul lui negru și des.

Nick, cu ochii lui mari și castanii.

Nick, cu dinții lui albi și drăguți.

Nick, cu pieptul lui vânjos și plămâni de oțel, cu care, de-ar sufla și-ar răsufla mi-ar dărâma casa. Nu-mi pasă. Mă cuibăresc la pieptul lui cald, dar nu mă pot opri din tremurat. Îmi aduc aminte de pădure. Îmi forțez pleoapele, dar refuză să se deschidă. Păcat, Nick e atât de drăguț când nu se răstește la mine.

– Mulțumesc că ai venit după mine, încerc să-i spun, dar buzele-mi sunt foarte ostenite și abia se urnesc.

– Oricând, Zara. Vorbesc serios.

Cred că îmi miroase părul.

– Știu că mă urăști și toate astea, dar vreau să fim prieteni, îi spun cu ochii închiși.

– Nu te urăsc, spuse el. Nici pe departe.

– Atunci nu înțeleg. Suferi de partenofobie?

– Partenofobie?

– Ți-e frică de fete.

– Ești atât de ciudată.

Se lipește și mai tare de mine, cu o strălucire diavolească în ochi, de parcă s-ar strădui să nu izbucnească în râs, și-mi atinge părul. Nimeni nu m-a atins așa vreodată, delicat și romantic, și totuși puternic...

– Nu mi-e frică de fete.

– Atunci de ce n-ai sărutat nici o fată până acum?

O scânteie se aprinde în ochii lui.

– Poate că n-am întâlnit fata potrivită.

– Am mai auzit replica asta.

Mă uit la buzele lui și, dintr-un motiv bizar, spun din nou:

– Ar trebui să fim prieteni.

– De-acord cu tine.

Un val de căldură îmi străbate simțurile și mă cuibăresc mai tare lângă el.

– Adică nu-s una dintre femeile alea enervante din filme care se îndrăgostesc de individ doar pentru că le-a salvat, mai ales că tu nu m-ai salvat azi, nu-i așa?

– Dacă te-am salvat?

Simt contracții în stomac.

– Nu contează.

Nick izbucnește în râs.

– Termină, zic și-l lovesc ușor în picior.

– Nu pot.

Trupul lui se scutură de râs și pare cumva mai tânăr și mai drăguț. Odată, am fost cu tata la un film stupid despre NASCAR, iar pe tata l-a apucat damblaua. Se transformase într-un băiețel pentru care toate grijile de pe lume – gen facturi, eu sau drepturile omului – se risipiseră într-o glumă porcoasă.

Nick trage aer adânc în piept – atât de adânc că mă cufund cu el –, apoi răsuflă și rostește cu glas atât de scăzut că abia îl aud.

– Nu vreau să pățești nimic, Zara. Nu vreau să se-atingă nimeni de tine.

Surâd.

– Bine, dar să știi că nu-s genul acela de fată neajutorată care intră mereu în bucluc.

Și adorm, ceea ce e firește ridicol, pentru că discuția tocmai devenise interesantă.

Filofobia

Frica de a te îndrăgosti sau de a fi îndrăgostită

Mă trezesc a doua zi dimineață în pat. Nu pe canapea, ci în patul meu. Asta înseamnă că am visat totul! Nu? Da' de unde.

Îmi ating obrazul rănit. E pansat cu tifon și leucoplast. Trupul mi-e amorțit. Am urme pe mână de la atenuarea căderii. Nu sunt foarte adânci, dar arată nostim. Nu este ușor să stau ridicată. Oasele îmi trosnesc de parcă aș fi alergat la maraton. Mă doare plexul. Cu greu, mă ridic din pat și mă târăsc până la oglindă. Bandajul alb aproape că se pierde pe chipul meu alb. Probabil că Betty m-a îngrijit, dar nu-mi aduc aminte de Betty sau de plecarea lui Nick... numai numele mă face să roșesc. Doamne, i-am cerut să fim prieteni. Așa ceva nu se face.

Catagelofobia e teama de a fi ridiculizat. E o fobie cât se poate de firească. O fobie pe care ar trebui s-o întrețin constant.

– Mereu în căutare de afecțiune, jalnică, îi reproșez reflecției mele hâde în oglindă.

Reflecția îmi răspunde cu aceleași cuvinte.

Îmi trec degetele prin păr și mă las păgubașă.

Catagelofobia.

De ce să-mi pese? Nu găsesc nici un motiv ca să-mi pese de Nick. E doar un băiat drăguț care aproape că m-a lovit cu mașina

lui drăguță. Desigur, inspiră confort, căldură și siguranță, dar nu-i deloc sigur. Știu asta. Bag mâna în foc. În plus, de ce s-ar simți atras de mine? Fata care mă privește din oglindă e prea spălăcită, prea simplă și are un ditamai bandajul pe față. N-am stofă de supermodel, nici măcar stofă de Megan.

Îmi trag părul și încerc să nu mă uit în oglindă, să nu-mi pese. Bunica îmi așază o mână pe umăr și tresar speriată.

– Zara?

Mă-ntorc și mă sprijin de dulăpior. Mi-e teamă s-o privesc în ochi.

Betty mă mângâie pe păr, apoi rostește:

– Trebuie să te dai cu balsam, să nu ți se mai încâlcească.

– Știu.

De-afară se aude lătrat de câini.

– Jigodii blestemate, mormăie ea, plimbându-și privirile de la geam la mine.

– Fain băiat, Nick ăsta.

Mă uit la ea.

– Nu mă place.

– Serios? Tu pe cine încerci să convingi aicea? Când am intrat ieri, apăsa cu mâna bandajul pe obrazul tău, în timp ce tu dormeai și băleai pe canapea.

– Băleam?

– Nu foarte mult, râde ea.

Îmi ascund chipul în palme. Aerul din cameră e stătut și miroase a sânge închegat și îndoială. Betty îmi îndepărtează mâinile. Fața ei e numai zâmbet.

– Te place, Zara, chicotește ea. Te-a îngrijit. Asta fac bărbații când au o pasiune pentru cineva.

– Da, e evident că are funcția „salvează femeile neajutorate" înscrisă în gene, iar eu nu-s nici pe departe o femeie neajutorată, rostesc cu amărăciune.

Gustul amar al cuvintelor îmi rămâne pe limbă.

– Nici pe departe. Ești prea preocupată să salvezi viețile unor oameni pe care nici nu-i cunoști, face semn spre teancul de hârtoage de la Amnesty International.

– Și ce-i rău în asta?

– E un lucru bun, Zara. Este drept. Doar că... vezi tu, toți avem nevoie de puțin ajutor din când în când. Asta nu înseamnă că suntem nevolnici.

– Dar nu mă place în sensul acela...

– Să știi că nu-i rușinos să admiți că te place. E firesc să ai sentimente plăcute. Tatăl tău n-ar vrea să ne agățăm viețile în cuier.

Așternuturile mele stau de-a valma pe saltea. Nici unul nu se află la locul potrivit. Încerc să le aranjez cumva. Teancul de cărți și de rapoarte Amnesty International se prăbușește la picioarele mele. Cartea cu numele tatei e chiar deasupra, invitându-mă s-o răsfoiesc.

– Ce harababură e aici, mormăi, în timp ce încerc să refac turnul de cărți. Îmi pare rău că sunt atât de dezordonată. Pun pariu că maică-mea era mult mai ordonată când ați primit-o în casă.

– Așa e, dar uita mereu să pună capacul la pasta de dinți.

– Uită și acuma!

Fac semn spre rapoartele despre drepturile omului, ca să subliniez ideea de mai devreme. Sunt o droaie de numere în rapoartele acelea, și fiecare număr reprezintă suferința unui om, povestea unei persoane. Simt o durere în stomac și las cartea pe morman. În schimb, o iau pe cea de la bibliotecă.

– Tata a împrumutat mai de mult cartea asta. Am găsit numele lui pe fișă.

Betty ia cartea și se holbează la ea pentru o veșnicie.

– *N-aveți teamă, pe aici sunt tigri,* rostește ea cu glas șoptit.

– Crezi că el a scris asta?

O ating pe braț și o simt fragilă.

– Pare scrisul lui.

– Oare ce înseamnă?

– E o povestire de Ray Bradbury[1].

Numele nu-mi spune nimic. Betty observă imediat și mă lămurește:

– Un mare scriitor de science-fiction. Printre cei mai buni.

– Ah, n-am prea citit science-fiction.

– Hmmm.

Zâmbetul de pe chipul ei piere. Închide cartea și mi-o dă înapoi. O țin la piept pentru câteva clipe, deși sunt conștientă de patetismul gestului. Însă cartea emană o aură aparte, ca și cum ar fi un mesaj lăsat de tata.

Betty mă țintuiește cu privirea.

– Ai ieșit singură azi-noapte.

Așez cartea pe teancul de rapoarte și rostesc spăsită:

– Știu, dar...

– Zara?

Glasul ei devine amenințător. N-am răspuns suficient de iute.

– Îmi pare rău, rostesc repede. Le-am spus lui Nick și lui Issie că ies. Mă rog, le-am trimis două mesaje, ca să nu încerce să mă oprească. Și... aveam nevoie de răspunsuri.

– Și te-ai gândit să cauți răspunsuri în toiul nopții? Ia o pernă.

Trag aer adânc în piept.

– Căutam pe cineva.

– Pe cine?

– Pe individul de pe marginea drumului. Pe care l-am văzut când m-ai adus de la aeroport, explic, făcându-mi în continuare de lucru cu așternuturile.

Atingerea lor e răcoritoare, delicată și fermă.

Betty chibzuiește puțin.

– Proastă idee, Zara.

Mă ridic în capul oaselor.

– De ce?

Betty se oprește din bătut o pernă.

– Individul ăla e periculos.

– Cum? De unde știi că e periculos? În ce fel este periculos?

---

[1] Povestire scurtă publicată în 1968, cu titlul *Here There Be Tigers* (n.tr.)

Se apleacă asupra patului și începe să-l rearanjeze, vârând cu grijă colțurile cearșafului pe după saltea.

– Cred că el l-a răpit pe băiatul ăla.

– Și eu cred același lucru. De ce nu-l arestăm?

– Înainte să arestezi pe cineva, mai trebuie să-l și prinzi.

Supărarea ei se răsfrânge asupra pernei pe care o aranjează cu mișcări rapide, agresive. Părul ei alb strălucește ca zăpada în razele soarelui.

– Și nu lasă nici o urmă, nici un indiciu. Tot apare și dispare. Mă mir că l-am văzut în seara aceea. Aș vrea să-l mai întâlnesc o dată.

– De ce?

– Să pun mâna pe el, mârâie ea, și pentru o secundă, Betty nu mai e Betty, ci o creatură sălbatică.

– Pe oricine răpește băieți.

– Dar nu ești sigură că el e făptașul.

– Nu.

Ard de nerăbdare să le povestesc și noilor mei prieteni, Nick, Issie și Devyn.

– Vai, voi întârzia la școală.

– Te duc eu.

– Nu-i nevoie.

Mă întorc și mă uit la ea. Are umeri lați, de înotător, dar e subțirică. Nu știu cum rezistă o femeie, ajunsă la o vârstă, printre oamenii aceia care stau să moară.

– Fă-mi hatârul ăsta, surâde ea. Lasă-mă să fiu bunicuță pentru o zi și să am grijă de tine. Ce zici?

– Bine, zâmbesc și eu. Dacă-mi faci cacao cu lapte.

– Era să uit, cred că ai făcut o comoție mică.

– *Nu-i* adevărat.

– Ei, cum să nu?

*

Betty mă lasă în fața școlii. Mai stăm câteva secunde în parcare, deși am întârziat deja și mai trebuie să trec și pe la doamna Nix.

– Mamei tale îi e dor de tine, Zara, rostește Betty din senin.

Simt o strângere de inimă.

– Da. Știai că unii se tem de urâțenie? Pe bune. E o teamă consemnată. Se numește cacofobie.

– Iar unii se tem să vorbească de mamele lor.

– Ha, m-ai prins.

– Nu-ți mai da ochii peste cap, mă ceartă Betty, dar fără să ridice glasul.

Bate cu degetele pe volan.

– Mă îngrijorează puțin relația voastră. Am impresia că o eviți.

Închid ochii, dar nu-i mai dau peste cap.

– Ea m-a alungat aici.

– Te-a trimis aici fiindcă își făcea griji pentru tine. Îți pierduseși pofta de viață.

Mă apucă de genunchi și mă strânge cu dragoste. Pielea ei pare fragilă și subțire.

– Cred că ți-a mai revenit puțin pofta de viață.

Ridic o singură sprânceană, să-i arăt ce cred eu despre asta.

Mă lovește peste genunchi și râde.

– Ia te uită, talent curat. Hai, dă-i drumul.

Claxonează de rămas-bun și pleacă să salveze lumea. Mă războiesc cu vântul rece și reușesc să intru în școală. Pornesc pe coridor, pe lângă vulturul mare de lemn și autoportretele elevilor de la secția de arte. Nu-mi place școala, dar mai bine aici decât să stau toată ziua singură, gândindu-mă la glasul din pădure.

Ușa secretariatului e închisă, dar o deschid și mă aplec peste tejghea, așteptând ca doamna Nix să mă observe. Momentan, fredonează și fluieră un cântec country despre pierdut vremea și condus mașini.

Îmi dreg glasul ca să știe că sunt aici.

Funcționează.

Doamna Nix se întoarce și zâmbește.

– Zara!

Pune hârtiile pe birou și vine la tejghea. Când îmi zărește bandajul, mă întreabă îngrijorată:

– Ești bine, Zara?

Încuviințez.

– Am căzut aseară, în timp ce alergam.

Doamna Nix clatină din cap și îmi semnează permisiunea de întârziere.

– Sper că ți-a spus bunica ta să-ți porți jacheta pe dos.

– Poftim?

Permisiunea îmi flutură în mână.

Privirile ei coboară încet asupra mea.

– Credeam că Betty te-a prevenit, rostește ea cu încetineală exagerată.

Clatin din cap în semn că nu.

– Nici maică-ta?

– Nu, de ce-ar fi făcut una ca asta? întreb tot mai încurcată.

Știu că doamna Nix e o dulce, dar acum se comportă al naibii de ciudat, de parcă ea ar avea motive de mirare.

– Păi, cum de ce? Toată lumea se face că nu vede, dar a început din nou[1], mormăie ea.

Lovește în tejghea și dă peste o cutie de clame colorate, care se împrăștie pe podea, pe mascota școlii.

– Vai, ce nătăfleață sunt!

Se apleacă și începe să strângă clamele. Mă aplec și eu s-o ajut, și genunchii noștri se ating. Nu-mi vine să cred că a zis „nătăfleață".

– Stați liniștită.

– Ești o fată tare dulce, ca și mama ta de altfel.

Se ridică în picioare.

---

[1] Trimitere la romanul *IT* al lui Stephen King („it started happening again", replică recurentă, ce se referă la dispariţiile misterioase ale copiilor din Derry) (n.tr.)

– Mulțumesc de ajutor.

– Pentru puțin.

Îmi dau părul după urechi, pentru că îmi intra în ochi și nu puteam s-o văd așa cum îmi doream.

– Deci, de ce trebuie să-mi port jacheta pe dos?

Doamna Nix se îmbujorează și dă din mână, de parcă n-ar fi mare lucru:

– Păi o porți pe dos dacă mergi noaptea pe stradă, singură. Așa umblă vorba din bătrâni. O superstiție. Credeam că toți au auzit de ea.

– De ce?

Se face și mai roșie. Sună telefonul și pare încântată să-l audă. Îmi face semn că pot să plec și răspunde cu entuziasm forțat, profesional.

– Bună ziua, doamna Nix aici, secretara, cum pot să vă ajut în această zi frumoasă?

Îmi iau biletul și plec.

Maine e tot mai ciudat, pe zi ce trece.

Mă întâlnesc cu Devyn după ora de spaniolă. Merg la braț cu Ian.

– Bună! Trebuie să vorbesc cu Zara puțin, spuse Devyn.

– Sigur, zice Ian, fără să încetinească.

– Între patru ochi.

– Ah, bâiguie Ian. Ne vedem mai târziu, Zara.

– Bine, spun, urmărindu-l cu privirea. Săracul băiat.

– Las' că se descurcă, spuse Devyn. Mă gândeam la carte. O ai la tine?

– Da. Îi arăt cartea.

– Mi-o împrumuți, te rog?

Simt un nod în gât.

– Da... cum să nu.

– Voi avea grijă de ea, Zara. Promit. Știu că tatăl tău a scris în ea și că are o însemnătate specială pentru tine.

Îi dau cartea și ne continuăm drumul.

– Chiar atât de tare sare-n ochi?

– Și pentru mine ar avea o însemnătate specială. Vreau doar s-o răsfoiesc când am puțin timp.

– Sigur. M-am gândit la citatul ăla despre tigri.

– Și?

– Am senzația că e important.

– Știu.

Issie se apropie de noi, cu pași apăsați.

– Sunt foarte supărată pe tine!

– Pe mine? fac eu.

Mă apucă de cot.

– Da, pe tine. *Ai alergat* singură azi-noapte. *Ești* o idioată!

– Mulțumesc, Is, rostesc și-mi retrag mâna.

– Putea să te răpească, spune ea, căutând sprijin în ochii lui Devyn.

– A fost o prostie mare, aprobă el. Ne-a povestit Nick ce s-a întâmplat, cu individul care te chema pe nume.

Tac. Issie se înmoaie, își pune brațul în jurul taliei mele.

– Ok.

– Nici...

– Nu vrem să devii o martiră, mi-o taie Is. Vom găsi împreună o soluție. Fără martiri, nu, Devyn?

– Așa-i. Ori toți, ori nici unul.

– Uite, Zara, câtă lume s-a strâns, spune Is entuziasmată, țopăind printre bănci.

Îmi plimb privirile prin sala de clasă unde am organizat întâlnirea Amnesty International. Nici urmă de Nick.

– Au venit zece oameni, Issie, oftez eu. Nu-i deloc mult. Sunt mii de oameni care au nevoie de ajutorul nostru.

Ian îmi face semn cu mâna. Zâmbește radios și se apropie țanțoș, de parcă el i-ar fi adus pe toți zece, ceea ce probabil s-a și întâmplat.

– Hai că nu-i rău zece oameni, zice Is. Hopa, uite cine vine.

– Măcar a venit, zic, împărțind pixuri și plicuri timbrate. Spre deosebire de alții.

Gândul că Nick n-a venit mă roade.

– Măcar *lui* îi pasă, adaug, când Ian e lângă noi.

– Hei, Zara. Văd că a venit ceva lume.

Mă uit furiș spre Issie, care-mi aruncă un „ți-am zis eu" din priviri.

– Sunt doar zece oameni.

– Pentru orășelul ăsta, e ceva. La Key Club de pildă, dacă vin cinci oameni e sărbătoare. Te ajut să împarți hârtiile alea?

– Da. Te rog.

Ce amabil e.

De-abia după ce am explicat cum stă treaba cu Amnesty International și cei prezenți încep să întocmească scrisori pentru eliberarea deținuților politici, apare și Nick.

Se așază în banca din față, pentru că Ian se pusese deja lângă mine.

– Drăguț din partea ta să ne vizitezi, Colt, îl persiflează Ian.

Dintr-odată, pare un șarpe, plin de solzi și gata de atac. Nu-i de bine.

Issie își duce iute mâna la ochi, temându-se parcă să asiste la deznodământul sângeros.

Îi arunc o privire severă.

– Ai întârziat.

Nick se mulțumește să zâmbească. O crenguță de molid îi atârnă de pulover.

– Am avut niște treburi de rezolvat, rostește el pe-un ton morocănos, măsurându-l pe Ian din priviri.

Eu sunt alfa, ba nu, eu, par să-și spună, cu umerii încordați și pieptul împins.

– Sunt atât de înduioșători uneori, îi șoptește Devyn lui Is, suficient de tare încât să-l auzim.

– Știu, îi șoptește ea.

Nick îndepărtează crenguța din pulover și rostește cu glas liniștit:

– Suntem, nu-i așa?

Apoi îmi zâmbește și, cu toate că mi-e rușine să recunosc, inima mi-o ia razna. Adesea, inima te trădează. De aceea, e perfect normal să fii cardiofobic, adică să-ți fie frică de inimă.

– Scuze că am întârziat. Spune-mi ce să fac, Zara, zice Nick, legănându-se nepăsător pe călcâie.

Ian e gata să facă pixul bucăți, așa că mă ridic iute și îi înmânez un apel pentru Acțiune Urgentă și niște hârtie.

Afară, cerul e albastru și luminos, genul de cer pe care pictorii îl redau mereu în lucrările lor, cerul care izbutește să-i dea unei fetițe din Charleston ca mine un zâmbet pe buze. La ora de educație plastică mă uit pe geam la dansul culorilor pe frunzișul copacilor. Ar trebui să fac un colaj cu vulturi, dar gândurile mă poartă mereu spre deținuți politici și spiriduși.

Tai o bucată roșie de brocart și o lipesc pe aripa stângă a vulturului. În timp ce lucrez, Nick intră în sală și se așază la masa de lângă mine.

– E-n regulă dacă stau aici?

Dau din cap.

Inima-mi face tumbe peste tumbe, în timp ce mintea e curioasă de ce s-a pus lângă mine. Sunt un milion de mese la care ar putea să stea, printre care și cea la care stă de obicei. *Nu te entuziasma. Nu-i da o semnificație aparte. Probabil vrea să discute despre spiriduși.*

Nick intră în debaraua cu materiale, își ia planșa și o întinde pe masă. E un lup care fuge prin pădure, făcut din hârtie creponată.

– Îmi place, îi spun.

– Și-al tău e fain, zâmbește el.

Lucrăm în tăcere pentru un minut. Aș vrea să spună ceva. Orice. Ei, nu chiar tot ce-i trece prin cap, poate ceva drăguț.

– Ești prea tăcut, îmi iese porumbelul.

Nick izbucnește în râs.

– Că tu nu ești?

– Nu eu m-am așezat lângă tine.

– Adevărat, dar *tu* mi-ai cerut aseară să fim prieteni, rostește, cu sclipiri în ochi.

– Șșș. Unele lucruri nu trebuie spuse de două ori.

Își duce mâna la inimă, de parcă l-aș fi rănit.

– Ce, vrei să zici că nu-i adevărat?

– Da, sunt ahtiată după afecțiune, asta ai înțeles.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

Zâmbește și spune cu glas blând:

– Nu ești ahtiată după afecțiune, Zara.

Decupez încă o bucată de hârtie și îi rotunjesc colțurile cu un cuțit de modelism.

– Da, vezi să nu..., mormăi.

Mai lucrez puțin la proiect, mai învârt câteva rotițe în creier și rostesc:

– Unde mai pui că un prieten adevărat n-ar aduce niciodată în discuție un subiect de care celuilalt îi e rușine, datorită lamentabilului inerent.

Râde cu sughițuri.

– Lamentabil inerent?

Mă prefac că îi înțep antebrațul cu cuțitul. Firește, profesoara observă și agită un pistol de lipit în direcția mea.

– Zara!

– Glumeam, spun eu.

– Trebuie să-l rog pe domnul Colt să se mute de-acolo? Puțină dragoste de după-amiază? [1]

Cei din jur chicotesc, nu râd, ci chicotesc. Sângele îmi năvălește în obraji.

– Nu, e în regulă. Se potolește.

– S-o crezi tu, chicotește o fată cu părul franjurat.

---

[1] Referire la filmul lui Billy Wilder din 1957, *Love in the Afternoon,* cu Audrey Hepburn și Gary Cooper (n.tr.)

Partenerul ei de lucru bate palma cu ea.

– Hai, la lucru toată lumea!

Profesoara își aranjează bluza, dezvăluind vârful sutienului.

– Să-i lăsăm pe Nick și pe fata cea nouă în pace.

Sângele clocotește în mine și înfig cuțitul într-o bucată de ziar.

– Urăsc să fiu fata cea nouă.

– De ce?

Mă uit la el și încerc să-i ignor falca puternică, ochii căprui și mâinile mari, dar nu răspund.

Mai petrecem un minut cu nasul în colaj. Prezența lui e nespus de apăsătoare și am impresia că simt până și căldura pe care-o emană. Îmi place.

– Azi-dimineață, doamna Nix s-a purtat tare ciudat. Mi-a spus să-mi port hainele pe dos dacă vreau să ies noaptea pe stradă.

– Ce?

– Știu, și eu am avut aceeași reacție, așa că am căutat pe Google, spun eu.

– Asa.

– Ei, se spune că spiridușii îi confundă pe oameni, noaptea în pădure. Dar, dacă porți hainele pe dos, ești ferit de primejdie.

Nick lipește câteva hârtii.

– Curios. Face o pauză. Am discutat niște lucruri cu Betty.

– Știu, mi-ai spus deja.

– Diseară, îți va spune anumite chestii.

– De ce nu-mi spui tu acum?

– Pentru că...

– Pentru că...?

– S-ar putea să audă și alții, șoptește el, arătând împrejur.

– Dă-mi măcar un indiciu.

– Hai, nu te bosumfla. Ești prea dulce când faci botic.

Simt fluturași în stomac, dar chipul lui se întunecă și dintr-o-dată devine serios.

– Spune-mi acum, insist.

– Nici gând.

– Te rog!

– I-am promis lui Betty.

– Și ce dacă?

– Nu vreau să-mi calc cuvântul.

– Fie.

Mă dau bătută.

Îmi fac totuși curaj și-i spun:

– Dacă tot suntem prieteni, ar trebui să știu mai multe despre tine.

– Dă-i drumul, mă invită el cu brațele deschise.

Șovăi o clipă.

– Cu ce se ocupă părinții tăi?

– Fotografiază natura. Călătoresc mult.

– Unde?

– Peste tot. Chiar acum fac un film în Africa.

– Nu-mi vine să cred.

– Pe bune.

Încep să lipesc bucățile de brocart și vărs puțin lipici pe deget.

– Deci stai singur.

– Da.

Mă cutremur. Ce trist.

– Nu te simți groaznic sau părăsit?

– Menirea mea e să fiu aici, clatină el din cap.

– Ce filosofic sună.

Ating rana și încă doare. Mă întreb dacă Betty i-a spus mamei mele.

Citesc îngrijorare în ochii lui.

– Acesta e adevărul.

E clar că pentru el subiectul e fumat deja, dar insist, agasată de faptul că suntem atât de diferiți.

– E bine să știi unde îți este locul, spun eu.

– Într-o bună zi, vei ști și tu, Zara.

Ridic din umeri.

– Mă îndoiesc.

Mereu am avut prieteni în jur, dar niciodată n-am simțit că locul meu este printre ei. Mama spunea că e o senzație firească la vârsta mea. Țin minte c-am luat foc când mi-a spus asta și am plecat iute, neagră de supărare.

– Nu cred că-mi voi găsi vreodată locul, șoptesc.

Îmi iau privirile de la Nick și mă uit la colaj. N-ar trebui să mă holbez la el tot timpul.

– Sunt genul de persoană care se acomodează foarte greu. Nu-i așa grav.

– Sunt convins că vei reuși până la urmă.

– Crezi?

– Sută la sută.

Face semn spre pensula de lipit.

– Mi-o împrumuți puțin?

Ne întindem spre ea în același timp și-n clipa în care degetele noastre se întâlnesc neoanele fluorescente de deasupra pâlpâie și se sting.

Toți protestează înfundat, deși e suficientă lumină naturală ca să putem vedea, atâta doar că nu ne putem concentra pe detaliile mai fine.

Nick mă mângâie ușor, într-atât de ușor încât e greu să-mi dau seama dacă atingerea e reală. Inima-mi pâlpâie ca neoanele mai devreme, dar nu se stinge. Mă-ntorc și-l privesc în ochi. El se apleacă și îmi șoptește:

– Va fi greu să fim doar prieteni.

Luminile se aprind.

– O micuță cădere de tensiune, zâmbește profesoara și deschide brațele. Bine ai venit în Maine, Zara, țara penelor de curent.

– Am auzit că n-ai venit cu mașina ta, azi, îmi șoptește Nick în ureche. Te duc eu, dacă vrei, după antrenamentul la cros.

– Bine, zic eu, încercând să-mi stăpânesc emoția, deși îmi vine să sar și să țopăi prin toată clasa de bucurie.

Nick mă duce acasă cu mașina.

*

Devyn ne așteaptă la ieșirea din clasă.

– Ce s-a întâmplat? spuse Nick.

Brusc, se întunecă la chip.

– Issie e ok?

– Da, spune Devyn și face semn să-l urmăm.

Părăsim coridorul principal și găsim un cotlon mai retras, cu două uși, una spre instalații, și alta roșie, ce dă în cămăruța cu provizii. Ne înghesuim toți trei acolo, iar eu și Nick ne lăsăm pe vine.

– E de rău, începe Devyn.

– Zi-ne odată.

– Sărută oameni, spuse Devyn.

Izbucnesc în râs.

– Cine sărută oameni?

– Spiriduşii, explică Devyn, ridicând cartea de la bibliotecă. Nu-i de glumit, Zara.

– Scuze, ai dreptate. Sărută oameni, repet și mă uit la Nick, care n-a sărutat o fată în viața lui.

Devyn observă probabil că privirile-mi fug spre buzele lui Nick și rostește enervat:

– Nu la sărutul ăsta mă refer. E un sărut vătămător, ce poate ucide.

– Un sărut zdravăn, zic eu.

– Zara..., mă avertizează Nick.

Ridic mâinile împăciuitor și mă sprijin de perete.

– Scuze.

Devyn arată spre mine.

– Nu mă mai întrerupe și nu mai încerca să-ți ascunzi teama cu ironii nereușite, chiar dacă-ți apreciez simțul umorului. Cum spuneam, sărutul răpește femeii o parte din puterea sufletului, pe care mai apoi regele spiriduș o absoarbe. Și femeia devine spiriduș.

– Ceea ce înseamnă că? întreabă Nick.

– Nu sunt sigur, continuă Devyn. Dar, dacă ea e pe de-a întregul om și n-are sânge de spiriduș în ea, sărutul e mortal.

– Stai să-nțeleg, mă bag eu. Deci regele ăsta spiriduș sărută o femeie care fie moare, fie devine regina lui. În ambele cazuri, o parte din sufletul ei îi revine lui?

– Exact.

– Ce aiurea, zic eu. Stai, ai spus *dacă* ea este pe de-a întregul om? Ce-ar mai putea să fie?

Devyn ridică din umeri.

– S-ar putea să aibă deja sânge de spiriduș. Scrie aici că mulți oameni se trag din spiriduși. Sau...

Îi aruncă o privire scurtă lui Nick.

– Ar putea fi lunatică.

– Iar mă iei cu lunatici? Vârcolaci?

Clatin dezamăgită din cap și mă ridic. Brățara îmi alunecă pe braț.

– E absurd.

– Zara?

Nick se ridică și mă prinde de mână.

– Te-ai convins deja de niște lucruri absurde...

– Știu! Dar săruturi care-ți răpesc sufletul? Sânge de spiriduș? Vârcolaci? E prea de tot.

Ridic cartea din poala lui Devyn și mă îndepărtez.

– Totul este prea aiurea pentru mine.

Malaxofobia

Frica de flirt

Nick și cu mine plecăm mai repede de la sport, pentru că îmi vâjâie capul de la izbitură.

– Pot s-o duc eu acasă, se oferă Ian, când vede că plecăm.

Nick ridică o mână.

– Nu, o duc eu.

Antrenorul Walsh ne așteaptă în parcare, la capătul pistei. Stă sprijinit pe camioneta lui maro, cu planșeta în mână. Mă cântărește din priviri și brusc renunță la aerul de antrenor și se îndoaie de spate.

– Nu te mai forța atât de mult, Zara, rostește el, clătinând din cap.

– Nu m-am forțat.

Privirile lui stăruie asupra mea. Îi răspund la fel. Are puțină mizerie în colțul ochiului. Nu știu dacă ar trebui să-i spun sau să mă fac că nu văd.

– Ba da. Nu vii nici mâine la antrenament. E vina mea că am crezut că poți alerga azi. Betty mă va omorî.

– Dar...

– Nici un dar. Du-o acasă, spune el arătând spre Nick.

Nick salută milităreşte.

– Da, să trăiți!

– Nu te prinde sarcasmul, Colt, i-o întoarce antrenorul Walsh, dar nu-și poate stăpâni zâmbetul.

Evident, e supărat doar pe mine, nu și pe superatletul Nick Colt, febleța tuturor profesorilor de sport din lume. Dacă aș fi fost băiat, m-ar fi lăsat să alerg mâine.

– Vreau să mă antrenez, domnule Walsh. Mă fac bine până mâine.

– Mâine nu va avea loc antrenamentul.

Ce absurd!

– Dar e trecut pe orar.

Walsh răsuflă puternic și se scarpină în cap.

– Mai bine vă spun de pe-acuma. Tocmai am aflat că Jay Dahlberg a dispărut.

– A dispărut? întreb eu năucită.

Nick îmi ia mâna într-a lui.

– Aseară, după antrenamente, nu s-a mai întors acasă. Părinții lui nu știu nimic de el.

Walsh se freacă la gât.

– Nu-i genul de băiat să fugă de-acasă.

– Poate apare el, îi așez o mână pe umăr.

– Ceilalți n-au apărut, spune el, gârbovindu-se și mai mult.

Se freacă la ochi.

– Dumnezeule, speram să nu se mai întâmple.

Înghit în sec și mă uit când la el, când la Nick. Sub picioare zăresc un ambalaj de Cheetos[1], dar zâmbetul ghepardului e pătat de la atâta mizerie și zăpadă. Aruncat, uitat. Mă aplec, ridic ambalajul și îl vâr în buzunar, amețită de gestul meu brusc.

Nick deschide portiera Mini Cooperului și mă poftește înăuntru. Walsh își ridică privirile din planșetă și strigă după mine:

– Să nu faci vreo prostie, Zara!

Mă grăbesc să intru în mașina lui Nick. Ce vrea să spună cu asta? Să nu fac vreo prostie? Pun rămășag că lui Nick n-ar îndrăzni să-i spună așa ceva. Dar, pentru că sunt o pacifistă, nu-i răspund.

---

[1] Marcă americană de chipsuri. (n.tr.)

Îmi leg centura de siguranță, în timp ce Nick discută ceva cu profesorul. Doamne, a mai dispărut cineva.

Jay Dahlberg. Băiatul înalt cu păr bălai și râs de tolomac. Pare un tip de treabă. Îl mai vedeam uneori cu Ian.

Arunc un ochi prin mașină. Aseară, aș fi avut ocazia, dar n-am fost atentă. Scaunele sunt de-un maro-închis ce se-aseamănă cu sângele. Miroase a Nick, bărbătesc, a pădure. În jurul picioarelor zac aruncate câteva cărți pentru școală. Cu vârful piciorului ating un smoc de blană maronie.

Nick a avut un câine. Are un vag iz de câine, dar îmi aduce mai degrabă aminte de brazi și odorizante. Ridic o carte. E *Vești Bune* a lui Edward Abbey, un roman post-apocaliptic. Interesant.

Dacă Nick e un spiriduș? Avea pulbere pe jachetă. Se spune că n-a sărutat niciodată o fată. Dacă e acolitul individului care mă tot urmărește? Ăsta este oare cuvântul potrivit? Acolit?

Las cartea pe podea.

Din câte-mi dau seama, Nick și profesorul Walsh se ceartă. Întorc cheia în contact și deschid geamul ca să trag cu urechea, dar nu înțeleg ce vorbesc.

Aerul rece năvălește înăuntru, pe pielea mea transpirată. Închid iute fereastra și pornesc căldura. Briza caldă suflă smocul de blană sub scaunul meu.

Nick intră. Arată a om. E atât de uman.

– Ți-a luat ceva, îl tachinez, alungând orice îndoială din minte.

Se încruntă și iese din parcare cu spatele.

– Am avut o mică discuție cu antrenorul.

– Părea că vă certați.

– Era doar o discuție, rostește rar, apoi schimbă viteza și demarează în trombă, de parcă ar veni uraganul în urma noastră.

– Cum zici tu.

– I-am spus că ar fi mai bine să anulăm antrenamentele. Firește, el nu-i de acord, fiindcă vrea să câștige cursa pe state.

Furia i se domolește și apoi vorbește din nou.

– Treaba asta cu Jay Dahlberg mă scoate din minți. N-am mai dormit de-o lună, de când a fost atacat Devyn. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, dar nu reușesc să deslușesc misterul. Spiriduși! Cine naiba s-ar fi gândit la spiriduși?

– Liniștește-te, Nick.

Îi strâng mâna într-a mea.

– Nu e misiunea ta să salvezi lumea.

– Dar trebuie să încerc.

Scoate un răget profund, de luptător furios de wrestling. Venele stau să-i plesnească.

– Încerc, înțelegi? Chiar mă străduiesc să fac ceva.

– De ce te străduiești?

Mă ține în continuare de mână. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

– Dar tu de ce te străduiești atâta?

Un val de furie venit adânc îmi zguduie trupul. Și sunt surprinsă, pentru că nu eram conștientă de insistența lui.

– Pentru că n-am putut să-l salvez pe tata. Na! Ai aflat. Ești fericit acuma?

Încerc să-mi trag mâna, dar el mă strânge mai tare. Trage pe dreapta și oprește.

– Nu, nu sunt fericit. Dar mă simt onorat că ai împărtășit totuși asta cu mine. Conturul fălcii lui e parcă tras cu rigla, iar ochii lui sunt adânci, ca un arbore cu scoarța cutată.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce sunt atât de furioasă.

– Stai liniștită.

Degetul lui mare se plimbă pe mâna mea nezgâriată. Își dă jos centura de siguranță și se întoarce spre mine, obturând complet geamul din stânga șoferului. Sfinte Doamne, cât de mare e. Ține stânga pe volan, iar dreapta și-o petrece pe după scaune. Degetele lui solide bat un ritm în scaun. Mă întorc spre el.

– Ce-ți mai face mâna? mă întreabă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Bine.

– Și capul?

– Bine.

Vreau răspunsuri.

– Nu schimba subiectul.

Pe buzele lui înflorește un zâmbet.

– Ei, și tu acuma. Majoritatea fetelor de-aici ar profita de ocazie să-mi împuie capul cu problemele lor, cu ce ţoale şi-au mai cumpărat și cum le stresează părinții.

– Nu fac parte din acea majoritate.

– Îmi dau seama.

– Nu cer mila altora.

Nick ridică din sprâncene, iar eu îmi întorc mâna să-i arăt zgârieturile. Nu este grav deloc, doar niște linii superficiale. Mă prinde de încheietură și nu-mi pot înăbuși fiorii. Degetele lui își mai slăbesc strânsoarea?

– Știi cu ce seamănă liniile astea? întrebă el.

Clatin din cap.

– Seamănă cu runa pentru protecție, rostește el, plimbându-şi degetele pe deasupra zgârieturilor, atent să nu le atingă.

– Știi despre rune?

Sunt năucită. La prima vedere, ai spune că doar sport şi sală are în cap. Dar are o carte de Edward Abbey. Cine e tipul ăsta?

– Dar tu? mă întreabă el.

Mă năpădește tristețea. Mi-o aduc aminte pe mama, încercând să-mi descifreze viitorul într-o grămăjoară de oscioare colorate, pe masa de cafea, povestindu-mi în glumă despre iubiții pe care-i voi avea odată. Apoi venea tata și încerca să vadă viitorul umanității în acel pumn de oscioare.

Înghit în sec.

– Mamei îi plăceau runele. Şi tatăl meu se pricepea bine, tatăl meu vitreg adică.

– Fiul lui Betty?

– Da.

Îmi retrag mâna și o așez în poală. Brusc, îmi dau seama că iar mă duce de nas.

– Iar ai schimbat subiectul.

Ridică din umeri, însă nu dă semne că i-ar părea rău.

– Nu-i corect, spun eu.

– Vrei să joc corect?

– Eroii trebuie să fie corecți.

– Eroii?

– Nu asta încerci tu să fii? Domnul Salvator?

Mă joc cu butoanele care reglează aerul și temperatura din Mini. Închid și deschid aeratoarele. Culeg pe-un deget praful așternut pe bord.

– Bine. Întreabă-mă ce vrei, cedează domnul Colac de Salvare.

– Mă lași? zic, încântată.

Un milion de întrebări îmi încolțesc în gând. Ce a pățit Devyn? De ce e Maine atât de friguros? De ce se certa cu profesorul de sport? Cum îi putem găsi pe Jay Dahlberg sau pe Beardsley? De ce suferă de complexul eroului?

Însă nu întreb așa ceva. Pun cea mai stupidă, superficială întrebare posibilă. Pur și simplu îmi răsare pe limbă și nu se încăpățânează să plece. Nu sunt mândră de ea. Trasez o linie pe bord. Începe să se curbeze, ca o inimioară. Mă opresc și dau drumul întrebării.

– Mă placi? Știi tu, mă *placi* în sensul ăla?

Un fior îmi străbate trupul și-mi acopăr fața cu mâinile. Mirosul de sânge și praf îmi pătrunde în nas. Ceva se spulberă în mine. Ce să fie? A, știu, orice urmă de demnitate aș mai putea avea.

– Pot să-mi retrag întrebarea? întreb cu sfioșenie de după mâini.

– Nu, răspunde el cu glas înfundat și cald.

Arunc o privire printre degete.

– Nu, nu pot să-mi retrag întrebarea sau nu, nu mă placi?

Își înfășoară degetele în jurul alor mele și-mi trage mâinile de pe față, ca să mă poată privi, bănuiesc, sau să-l pot privi.

– Nu, nu poți să bați în retragere. Deja ai întrebat, rostește pe un ton adânc, călduros și încărcat de atâtea semnificații încât nu mai pot să mă supăr.

Asta va să zică înseamnă „a te topi". Tremur ca o piftie.

– O... bine, spun eu.

În gât mi se formează un nod atât de mare încât aproape mă sufocă. Ochii lui căprui sunt atât de adânci și... Cum pot să fie ochii unui bărbat într-atât de frumoși, de splendizi, atât de plini de mistere pe care vreau să le descopăr?

– Deci, care e răspunsul tău? îmi șoptesc eu întrebarea, temându-mă că o voi da în bară.

Face ochii mari pentru o clipă. Îmi țin răsuflarea.

– Te plac, Zara, spune el.

Expir îndelung. Ceva bucurie poate se revarsă în mine. Îmi amintesc când mi-am culcat capul pe pieptul lui, pe canapea. Ce senzație de bine, de ocrotire. Oare să nu-mi fi închipuit asta? Poate contuzia nu mi-a dereglat total simțurile? Poate că speranțele nu-mi năzuiau spre ceva de neatins?

Vântul mătură niște frunze moarte de pe drum.

– Mă placi? repet eu, căci vreau să fiu foarte, foarte sigură că l-am auzit bine.

Nu e un lucru pe care să-l înțelegi greșit fără să-ți prea pese.

El încuviințează și spune:

– Foarte mult.

– Mă placi *foarte* mult?

Îmi lasă mâinile și-mi atinge obrazul.

– Chiar prea mult.

– Prea mult? Așa ceva nu se poate, răspund eu cu vocea forțat de calmă.

– Dac-ai ști tu numai...

– Atunci spune-mi.

Se apleacă spre mine. Un centimetru, altul, o, Doamne. Da. Cred că are să mă sărute. Bine. Binee. Încă un centimetru. Oricum, nu e spiriduș, nu-i așa?

Tresare dintr-odată și se îndreaptă de spate, încordat. Ochii i se rotesc, căutând înfrigurați ceva în afara mașinii. Nările i se

lărgesc, ca și cum ar fi respins mirosul părului meu, apoi îmi trântește:

– Du-te în casă, acum. Trebuie să plec.

– Să pleci? Unde?

Ce naiba? Ce s-a întâmplat tocmai acum? N-avea de gând să mă sărute? Mi-am imaginat eu asta? Inima-mi zvâcnește puternic, apoi cade-n tăcere. Nici nu sunt sigură dacă mai bate. Simt o gaură prea mare în locul ei. Nu mă place deloc... nu-i așa?

Vreau să-l apuc de braț, să-l fac să stea, însă nu o fac. În nici un caz. Nu sunt atât de patetică.

– Unde te duci?

– În pădure. Vin imediat.

Coboară în grabă din mașină și gonește înspre pădure, fără măcar să închidă portiera. Ies după el, închid portiera după mine și alerg de partea cealaltă a mașinii.

– Nick? Ce e?

– Intră în casă. Să nu dai drumul nimănui în afară de mine și Betty. Mă întorc imediat.

Îmi aruncă vorbele astea peste umăr, însă nu-și încetinește ritmul. Dumnezeule, e rapid, mai rapid decât la cursa de cros sau în sală, are o viteză aproape supraomenească. Cred că e chiar mai rapid decât Ian.

Totul se năruiește în mine, toate organele interne îmi cad, cedează însă nu e durerea surdă care mă însoțise în ultimele luni. Nu. E aceeași durere pe care o simțisem la moartea tatălui meu: ascuțită, sfredelitoare, mistuindu-mi întreaga ființă.

– Mă voi întoarce, strigă el, citindu-mi cumva gândurile și apoi dispare printre copaci, înghițit de desimea pădurii, de întunecime.

Închid portiera și încep să tremur. Soarele stă să apună.

– Intră în casă, Zara! strigă încă o dată.

Nu-l mai văd, însă glasul lui ajunge la mine, stins și îndepărtat.

– Intră în casă.

Mă supun.

Monofobia

Teama de a fi singur

Îmi spun că ar trebui să petrec următoarea oră în casa lui Betty găsindu-mi diverse treburi de făcut, fără să-mi fac prea multe griji. Nu merge. Spaima își sapă vizuină în pieptul meu și se cuibărește acolo. Dacă dispare, ca Jay Dahlberg și Brian Beardsley? De ce nu l-am întrebat despre asta în mașină? E atât de oribil încât nu vreau să mă mai gândesc la asta.

Pun niște piure la încălzit pe cuptor și încep lucrul la o scrisoare despre Vadivel și Valarmathi Jasikaran din Sri Lanka. Poliția i-a arestat fără să-i pună sub acuzare. Valarmathi a fost operată înainte să fie arestată. Ea ar putea muri. Au rămas închiși acolo, fără a fi acuzați de ceva, probabil torturați și singuri.

Încep să scriu, clocotind de supărare. Degetele strâng stiloul atât de tare încât rana de la mână îmi pulsează de durere, dar nu-mi pasă. E nimic în comparație cu situația prin care trece Jasikarans acum, cu cea prin care ar putea Jay Dahlberg să treacă. Cu ce Nick... Nu. Nick e în siguranță.

Încă nu înțeleg cum oamenii își pot face așa ceva unul altuia. Cum putem trăi știind că facem lucrurile astea? Cum să nu ajutăm?

Nick e singur în pădure.

Iar eu sunt aici și ce fac? Scriu o scrisoare.

Îmi trebuie un plan.

Bine. Dacă spiriduşii chiar există, trebuie să fie o cale prin care să-i învingem, îmi spun eu.

Mă conectez la internet. Îmi ia enorm, fiindcă Betty are conexiune dial-up. Intru în sfârşit pe net şi tastez „luptă cu spiriduşii". Puzderie de site-uri pentru jocuri pe calculator. Abia la pagina opt găsesc ceva mai util.

Trec peste explicaţiile că spiriduşii nu-s totuna cu Clopoţica, ci nişte creaturi foarte periculoase de care să ne ferim. Pufnesc enervată. Apoi găsesc ce căutam:

> Unicul lucru la care spiriduşii sunt vulnerabili este fierul. Fierul se poate găsi în oţel. Este un compus esenţial pentru şinele de cale ferată, zgârie-nori, maşini. Spiriduşii evită fierul cu orice preţ.

Înţeleg în sfârşit de ce îşi au bârlogul aici. Majoritatea clădirilor sunt din lemn, cu schelet din bârne de lemn, nu de oţel. Nu există zgârie-nori, doar copaci. Nici măcar maşini nu prea sunt, căci nu are cine să le conducă.

Abia aştept să-i spun lui Nick, dar mai întâi trebuie să-l găsesc. Bine. Fierul e componentul de bază al oţelului.

Îmi plimb ochii prin cameră şi-i opresc pe soba cu cadru de fier. Nu am cum să car aşa ceva pe post de armă. Însă pot lua vătraiul cu care întoarcem lemnele.

Încerc să mă grăbesc. Sun la ambulanţe şi cer să vorbesc cu Betty, care se deplasase în Trenton, unde un camion cu lemne s-a ciocnit cu o dubiţă.

– Va fi ocupată pentru ceva timp, mă informează Josie.

– Bine. Atunci spuneţi-i să mă sune. Spuneţi-i că a sunat-o Zara.

– Sigur, dragă. Îi voi transmite mesajul.

Iată-mă deci acasă, singură cu o mie de întrebări învârtindu-mi-se în cap şi zero răspunsuri.

Ies pe verandă, ascultând. Nu se aude nici măcar un tril de pasăre. Vântul șuieră și gonește printre ramuri. Un con de pin cade pe acoperiș și se rostogolește la picioarele mele. E de-ajuns încât să mă bage în sperieți. Vătraiul îmi tremură în mână.

– Bleago, mă dojenesc.

Merg până la mașina lui Nick și deschid cu mâna rănită portiera. Totul miroase a el. Îmi plimb degetele pe volan. Ceva în sinea mea începe din nou să pulseze și nu în sensul bun al cuvântului. Nu vreau să fie în pericol. Îmi trag mâna de pe volan. Ceva mă pișcă. Ciudat, sunt liniile care formează runa de protecție. Mă întorc roată, să văd dacă e ceva în jurul meu. O sumedenie de înțepături mi se furișează prin mână și pe braț, dând năvală spre inimă.

– Nick? șoptesc eu.

Îmi dau la o parte părul de pe față. Vântul îl aduce înapoi. Iau un elastic de pe încheietură și-mi prind părul în coadă. Soarele aproape că a apus după copaci. Aruncă o sclipire portocalie, un ultim efort împotriva nopții.

– Nick? întreb mai tare.

Nimic. Încerc și mai tare.

– Nick? Ești acolo?

Chiar atunci aud urletul sălbatic al unui câine. Încremenesc.

Apoi aud ceva chiar mai rău. De la marginea pădurii vine o șoaptă răgușită. Nu e vocea lui Nick, însă o recunosc. Am auzit-o noaptea trecută, când alergam.

– Zara. Vino la mine.

Fonofobia

Teama de zgomote sau voci

Fac un pas spre voce, doar unul.

– Nick?

– Zara...

Mă opresc și mă uit împrejur. Norii se întunecă odată cu soarele în amurg, căpătând un aspect sumbru și poate chiar periculos. Copacii se pleacă-n bătaia vântului, cei mai tineri aproape să se îndoaie. Îmi încrucișez brațele pe piept, încercând să alung senzația de păianjeni mișunându-mi pe piele.

– Zara...

– Nick, tu ești?

Nici un răspuns.

– Cine ești? strig eu.

– Vino la mine.

– Spune-mi cine ești!

– Zara...

Bat cu piciorul în pământ.

– Uite ce e. Chestia asta e stupidă. Spune-mi cine eşti și vin, bine? Dar te previn că, dacă i-ai făcut ceva lui Nick... sau dacă ești Nick care a luat-o razna, nu voi fi prea fericită.

Cuvintele îmi plutesc ca un avertisment în aerul rece. Coșul pieptului mi se încălzește, de cred că am luat foc. Mânia are un asemenea efect.

– Zara...

– Da' mai lasă-mă odată, că-mi știu numele! țip, arzând de supărare. E ridicol deja.

Fără să mai stau pe gânduri, mă avânt în pădure, animată de furie, gata să iau pe cineva la bătaie, deși nu m-am mai bătut cu nimeni. Friedrich Nietzsche a scris odată: „Cel ce luptă cu monștrii trebuie să fie precaut, căci altfel devine el însuși un monstru".

Alerg aproape cincizeci de pași printre copaci și apoi mă opresc, patinând pe suprafața dură. Fac exact ce toți ceilalți mi-au spus să nu fac, încălcându-mi și promisiunea față de Nick. Aproape țip.

Mi-e ciudă pe mine, pe voce, pe Nick. Strâng vătraiul în mână. Deodată, vocea șoptește din urma mea:

– Aproape ai ajuns, Zara. Nu te opri.

Mă rotesc pe călcâie. Nu văd nimic printre trunchiurile de copac.

– Unde ești?

Nici un răspuns.

– Cine ești?

– Știi tu.

De astă dată, vocea vine din dreapta. Mă întorc. Nu sună ca Nick. E un glas mai bătrân, mai viclean.

– De unde-mi știi numele? întreb, ciulind urechile.

– Ți-am știut întotdeauna numele, prințesă.

Zara înseamnă prințesă. Fie. Nu-mi pasă ce înseamnă numele meu. Fug spre locul de unde mi se pare că a venit vocea, sărind peste pietre, rădăcini de copac și conuri de pin.

– Unde ești?

Nimic nu întrerupe șirul nesfârșit de trunchiuri, nu tu fâșie de haină, nu tu ochi sau păr. Copaci cât vezi cu ochii. Copaci. Copaci. Copaci. Mă întorc, uitându-mă după casă, care ar trebui să

fie undeva în dreapta, doar că nu e. Numai copaci. La naiba, în pădure e beznă.

Teama îmi înșfacă stomacul ca o gheară, însă nu doar pentru soarta lui Nick. E și teamă pentru mine. Nu pot să mă pierd. Nu pot să mă rătăcesc atât de repede.

– Unde ești?

– Pe-aici, se aude vocea, de astă dată din stânga mea.

Mă duc glonț după ea, printre copaci, intrând tot mai adânc în întunericul ce se întețește. E aproape noapte.

– Tu l-ai luat pe Nick? Pentru că jur pe toți sfinții că-ți tăbăcesc curu' dacă l-ai luat pe Nick.

Ajung într-un mic luminiș, străjuit de un cerc de molizi scunzi. Neaua începe să cadă din cer. Mă opresc, singură în mijlocul luminișului, sub zăpada care cade din ce în ce mai tare.

– Încerci să mă faci să mă rătăcesc, spun eu.

Îmi încleștez pumnii însă îi deschid imediat. Nu vreau să-i dau de știre că mi-e teamă. Nu îmi va fi frică.

– Mă enervezi la culme!

Nici un răspuns.

– Nu ești doar în închipuirea mea!

Tot nimic.

Inima-mi zvâcnește mai să-mi iasă prin stern. Există un nume pentru ce simt, pentru teama de voci. Dar nu-mi aduc aminte. La naiba!

Fobofobia – teama de fobii.

Fotoaugliafobia – teama de lumini îndreptate spre tine.

Fotofobia – teama de lumină.

Fonofobia – teama de zgomote sau voci.

Asta era. Și care e următoare teamă, în ordine alfabetică?

Fronemofobia – teama de a gândi.

Nu mi-e frică să gândesc. Gândirea mă liniștește. Încerc să-mi dau seama unde e liziera pădurii. Unde sunt?

În pădure.

Unde e Nick?

Nu am nici cea mai mică idee. Refuz să cred că a fost luat.

Unde e vocea?

Îmi caut celularul în buzunar. Îmi dau seama că l-am lăsat în geantă. Cum de nu m-am gândit la asta? Sunt într-o pădure întunecată, demnă de un roman de Stephen King, urmărind glasul unui spiriduș psihopat, al unui criminal în serie și *nu îmi aduc* telefonul mobil.

Printre buze îmi scapă un sunet gutural, temător, patetic. Înghit și mă îndrept de spate. Nu se va termina așa. Nu am de gând să mor ca o plângăcioasă, așteptând ca ucigașul să-mi vină de hac.

Neaua se așază pe molizi. Îmi atinge părul, îmi căptușește jacheta și pantalonii, îmi acoperă pantofii sport. Se prăvălește cu asemenea iuțeală încât deja începe să acopere pământul, ceea ce înseamnă că și el, și eu vom lăsa urme de pași.

– Zara, spune din nou vocea. Vino la mine.

Clatin din cap. Am fost absolut irațională. Nu am de gând să înrăutățesc lucrurile.

– Nu.

Îmi șterg zăpada de pe față.

– Pe-aici.

Îmi acopăr urechile și refuz să mă mai mișc.

– M-am pierdut. Din cauza ta, spun cu voce slabă. Numai un nemernic mi-ar face așa ceva.

Chiar atunci aud ceva: un hohot amuzat și, pe lângă râsetul lui, altceva... un urlet. Un urlet de lup? E al unui câine. Trebuie să fie un câine, fiindcă mintea mea refuză să ia în considerare prezența unui lup în apropiere.

Ascult din nou. Poate cărțile acelea pe care le citeam în clasa a IV-a, unde ciobănești germani și saint-bernarzi apăreau întotdeauna în ajutorul oamenilor aflați în primejdie... poate era ceva adevăr în cărțile alea. Poate un cățel va veni să mă salveze de oricine sau orice ar fi cel care m-a atras aici. Poate că va avea chiar și un butoiaș de bere la gât. Nu-mi pasă. Acum, m-aș mulțumi chiar și cu un vârcolac. M-aș mulțumi cu orice.

Alerg spre locul de unde a venit urletul, căutând cu privirea o blană prietenoasă sau niște fălci pline de bale. Aud un altul, mai aproape, de undeva din spatele meu. Mă reped spre el, neluând în seamă omătul care ascunsese deja sub pătura sa pietre și rădăcini de copac, mici capcane la fiecare pas.

Mă opresc să-mi recapăt suflul. Nu am nici o idee unde mă aflu. Capul îmi vâjâie de la contuzia „minoră".

Inspiră, Zara.

Expiră, Zara.

Enumeră-ți fobiile.

Nu pot.

Nu mă pot gândi la nici una.

Inspiră.

Doamna Nix!

A spus că, dacă-ți îmbraci haina pe dos, nu te rătăcești. Sigur, e o bătrână cam excentrică și asta e o superstiție stupidă, dar sunt dispusă s-o fac. Acum, sunt dispusă să fac multe lucruri.

Îmi dau jacheta jos și o întorc pe dos. Apoi trag hanoracul de pe mine și îl întorc la rându-i. Realizez cât de inconfortabil e să porți haine pe dos.

– Mai rău nu se poate, bombăn eu și-mi reîncep fuga.

Nu sunt sigură cât timp alerg prin pădure. Alerg orbește, lovindu-mă de copaci, prinzându-mi părul în ramuri joase, ținându-mă cumva pe picioare, cu durerea de cap amenințând să-mi iasă prin scalp.

Aud glasul câinelui. Îl urmăresc, apropiindu-mă tot mai mult, până când – ca prin minune – scap din pădure. Sunt din nou pe peluza din fața casei.

Ridic pumnul în aer. Aș pupa pământul dacă n-ar fi înzăpezit. Am reușit. Am reușit. Am reușit!

Ura pentru mine! Ura pentru câini! Fac un mic dans de victorie, demn de orice jucător de fotbal american.

Apoi arunc o privire împrejur. Lumina de pe verandă e încă aprinsă. Camioneta bunicii Betty încă lipsește și Mini-ul

e încă parcat acolo, acoperit de nea. Nici o urmă de pas. Cu un nod în gât, mă întorc să văd cumva dacă insul care-mi știa numele mă urmărise. Numai copaci cât văd cu ochii.

– Nick?

Numele său răsună ca o întrebare îngrijorată în aerul încărcat de zăpadă. Îmi târăsc picioarele prin zăpadă, unul după altul. Pantofii mei sport sunt leoarcă. Nu mi-am dat seama până acum. Îmi alung grijile despre degerături într-un ungher al minții. De ce nu s-a întors Nick încă?

– Nick?

Simt ceva în dreapta și mă răsucesc cu pumnii ridicați, gata să dau pumni, picioare, să muș c, să fug. Dar nu e psihopatul. Acolo, venind din spatele Mini-ului lui Nick, e cel mai mare câine pe care l-am văzut vreodată. E mai suplu decât un saint-bernard, dar mai înalt și mai musculos. Blana maronie seamănă cu a unui lup, însă lupii nu sunt atât de mari... parcă.

Poate că acesta e câinele care m-a condus spre casă cu urletele lui, câinele care m-a salvat. Mă privește atent când întind mâna spre el. Are ochi frumoși, lucind adânc și întunecat din blana acoperită de nea.

– Cuțu? spun eu. Hai aici, scumpule. Știi unde e Nick?

Abia atunci observ săgeata înfiptă în umărul lui. Sângele, închegat deja în jurul săgeții, îi curge pe blană. Cine dracu' ar trage cu o săgeată într-un câine? Cum poate cineva să facă asta? Îmi scrâșnesc dinții de supărare, dar toată mânia mea se risipește, se preschimbă în altceva când aud scâncetele lui.

– O, dragul de tine, spun și mă grăbesc spre el, fără să mă gândesc că e atât de mare sau că e probabil un lup. Îngenunchez în zăpadă înaintea lui.

– Te doare?

Câinele sau lupul îmi adulmecă mâna. Îi mângâi botul, iar el se uită țintă în ochii mei. M-am îndrăgostit de cățelul ăsta. Mi se pare că ridică din umeri, dar durerea trebuie să fie prea mare, căci

apoi scoate un horcăit gros. Sărmanul. Îl mângâi sub bărbie cu degetele reci. Cât e de cald.

– Trebuie să te scoatem din frig. Hai, spun eu și mă ridic, bătând cu palmele pe genunchi, sperând să înțeleagă.

Încep să merg încet către casă, uitându-mă peste umăr să văd dacă nu cumva câinele/lupul a luat ore de dresaj și mă urmează. Era posibil. Nu?

– Hai, spun din nou și mă bat pe piept.

Cu un gest puternic și grațios își întoarce capul și mă privește. Ochii ni se întâlnesc. Nu sunt sigură ce văd în ei. Sălbăticie? Forță? Sau o deosebită inteligență? Of, Doamne...

– Vreau doar să am grijă de tine, rostesc cu blândețe.

Îmi adăpostesc degetele în mâneci. Au amorțit de atâta frig și zăpadă.

– Te rog, vino cu mine în casă. Îți voi scoate săgeata. Vei sta la cald. Te rog... Lasă-mă să te salvez.

Îmi rotesc privirea de la câine la zăpada care cade cu tărie și la mașina lui Nick. Simt din nou un nod în gât.

– Apoi, o sun pe bunica și ies din nou să-l caut pe Nick, tipul cu Mini-ul, îi explic eu.

Câinele ciulește urechile la auzul numelui lui Nick. În inimă îmi răsare o speranță nesăbuită.

– L-ai văzut? L-ai văzut pe Nick?

Câinele nu răspunde, ca într-un film cu Lassie, însă coada i se mișcă încet, lăsându-mă să cred că voia să dea din ea, dar era prea sfârșit ca să o facă. Desigur, câinele nu răspunde. Chiar o iau razna. Poate că am ajuns să cred în vârcolaci și spiriduși. Cumva, o parte din mine a crezut dintotdeauna în vârcolaci și spiriduși, iar acea parte a țâșnit în sfârșit la suprafață, indiferent cât am încercat s-o înăbuș.

Arăt spre ușă.

– Înăuntru. Acum, spun eu.

Câinele își mișcă urechile. Mușchii i se întind și apoi sare, trece de mine și ajunge pe verandă dintr-un singur salt. Scoate un sunet

sfâșietor atunci când labele din față ating podeaua verandei. Nu pot înțelege asta. Câinele a făcut un salt de vreo zece metri. Cum poate fi posibil acest lucru? Mă avânt pe scări și îi pun mâna pe cap.

– În regulă, dragă, îi spun, arătând spre ușa din față deschisă. Hai să te vindecăm.

Casa e călduroasă și primitoare, iar câinele pare atât de nelalocul lui în pragul ușii, cu neaua topită curgându-i din blană. Îmi dau jos pantofii, iau o pătură de pe canapea și o arunc peste el.

– Bine, zic eu, plimbându-mă ici colo cu brațele larg deschise, urzind un plan. Te-ai încălzit, sper. Voi chema un veterinar.

Iau telefonul și cartea de telefoane din camera alăturată și le aduc înapoi în camera din față, unde câinele stă lângă ușa de la intrare. Mă așez lângă el. Își culcă botul în poala mea. Mă aplec și-i dau un pupic pe nasul negru și umed. Sărmanul de el tremură îngrozitor.

– O, cuțu, te vei face bine, murmur eu răsfoind în carte.

Nu găsesc decât un veterinar, dar are număr de urgență. Îl formez. Aud un ton enervant, după care: „Momentan, realizarea legăturii nu este posibilă."

Închid. De fapt, trântesc telefonul, în virtutea obiceiului meu de a-mi descărca nervii pe obiecte neînsuflețite. Mai bine decât să răbufnesc pe oameni, nu-i așa?

Trag o gură de aer, încerc să mă liniștesc și să-mi pun ordine în gânduri. Poate că am format numărul greșit. Mi se mai întâmplă să încurc ordinea cifrelor. Încerc din nou și dau peste aceeași înregistrare nenorocită. Abia acum îmi dau seama că fraza e rostită cu un aer de superioritate. Cum să aibă o chestie neînsuflețită aere de superioritate? N-am idee. Dar așa stau lucrurile.

Tocmai când închid telefonul, câinele începe să scheaune. Uit de telefon și îi examinez rana, săgeata care iese din el. E făcută dintr-un lemn negru, cu frunze verzi gravate pe ea. Ar fi chiar frumoasă, dacă nu ar fi implântată în carnea cuiva.

– Cine ți-a făcut asta? șoptesc.

– Bine, scumpule, hai să te oblojesc, spun eu, proptindu-mă cu umărul în ușa de la intrare, s-o țin deschisă.

Ca într-un soi de răspuns tăcut, câinele suflă puternic. Pare rănit. Foarte rănit. Mă cuprinde o stare de anxietate, băgându-mă în priză mai ceva decât opt cești de cafea. Mă scarpin în cap. Gândește, Zara. Gândește. Îmi cufund mâinile în blana lui. Îmi cade fisa.

– O sun pe bunica, îi zic eu. Știe Betty ce să facă. E foarte pricepută la chestiile astea. Ți-ar plăcea de ea.

Formez numărul ei de mobil, un lucru pe care nu ar trebui să-l fac. Procedura era s-o sun pe Josie. Dar e important și, de necrezut: chiar îmi răspunde.

– Bunico, am un câine aici. E rănit. Cineva a tras cu o săgeată în el. Am sunat la veterinar, dar nimeni nu răspunde. Nu-l găsesc pe Nick, dar mașina lui e aici. Trebuie să vii acasă, mitraliez eu într-o suflare.

– Zara, mai încet, scumpo, se aude vocea ei calmă. Repetă ce-ai spus.

Îi spun din nou. În vreme ce vorbesc, câinele își îndeasă capul în poala mea. Tremură tot mai tare. Doamne!

– Tremură foarte rău, îi spun lui Betty cu un glas plâns.

Răsuflă tot mai des și mai scurt. Își întoarce ochii spre mine și îi simt încrederea. Are încredere în *mine,* își pune viața în mâinile mele. Pentru o clipă, mintea mă transportă înapoi în seara când inima l-a lăsat pe tatăl meu, când a căzut la podea prinzându-se de piept. Nu am avut cum să-l ajut. Pe cine prostesc eu? Nu pot să ajut pe nimeni.

– Bunico, *trebuie* să vii acasă, insist eu.

– Am pornit deja, scumpo, dar drumurile sunt proaste. Îmi va lua ceva timp.

– Cum rămâne cu câinele? E rănit foarte, foarte rău, bunico. Și Nick... Nick a dispărut.

– Ce?

– Nick mă conducea acasă când am auzit ceva în pădure. S-a dus să cercetèze și mi-a spus să rămân înăuntru, dar nu s-a mai întors.

– Nu s-a întors? Și acum ai un câine acolo?

– Da, m-am dus să-l caut și am auzit un bărbat în pădure care-mi striga numele.

– Zara, mă întrerupe ea. Ai închis ușile?

Verific.

– Da, dar Nick lipsește și câinele e atât de rănit și...

– Mai întâi calmează-te. Ia o gură de aer. Nu îi vei fi de ajutor lui Nick dacă te panichezi. Ai înțeles?

Stânjenită, inspir adânc și spun:

– Bine.

Mângâi câinele pe cap. El deschide ochii. Ceva în privirea lui mă liniștește, îmi dă forță. Are încredere în mine. Și eu trebuie să cred în mine.

– Bine.

Vocea lui Betty devine calmă, cumva oficială.

– Tocmai ce am pus-o pe Jodie să trimită o patrulă la casă. Și sunt pe drum.

– Spune-mi ce să fac.

– În primul rând, trebuie să-ți speli mâinile cu apă fierbinte și săpun antibacterian. Nu vrei să-i provoci o infecție.

Ridic cu grijă capul câinelui din poală și-l așez pe podea. Trec peste trupul lui masiv și dau fuga în bucătărie să mă spăl pe mâini.

– Gata.

– Bine. Ia un prosop și udă-l cu apă, după care ia Neosporin. Este în dulăpiorul din baie.

Gonesc în bucătărie, ud un prosop, apoi mă duc să iau Neosporinul. Cuptorul e încă aprins. Nu am timp să-l opresc.

– Zis și făcut.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să scoți săgeata.

– Vai, bunico. Nu știu dacă pot...

– Trebuie. Poți s-o faci, Zara. Ține-te tare. Ajung în curând.

Mă holbez la săgeată și o ating cu degetul. Câinele geme încet, dar nu deschide ochii.

– Trebuie să las telefonul, spun eu.

– Pune-l jos fără grijă, dragă.

Așez telefonul pe scările de lângă ușă. Apoi, apuc săgeata cu grijă. Lemnul e rece, subțire și tare. Trag sfios de ea. Nu se clintește deloc, însă câinele tresare și geme înăbușit. Mi se frânge inima văzându-l.

– Poți să faci asta, mă încurajez eu, nebăgând în seamă greața ce mi se ridică în gât.

Îmi întețesc strânsoarea și trag încet, căutând să nu fac mișcări bruște. Săgeata luptă împotriva mea, iar câinele începe din nou să scuture din toate încheieturile, scâncind într-un chip atât de trist încât fața mi-e înecată în lacrimi. Trebuie să-l doară atât de mult.

– Mai are puțin și iese. E aproape gata, cuțu. Ești un cățel atât de curajos.

Cu un sunet oribil, săgeata se desprinde de carne, aducând după ea un jet de sânge. Trupul câinelui e cuprins de un frison puternic, apoi nu se mai mișcă.

– Cuțu!

Nu mai face o mișcare. Sângele îi țâșnește cu tărie din rană.

Arunc săgeata cât colo și înșfac telefonul, astupând rana cu cealaltă mână.

– Am făcut-o, dar acum sângerează. Sângerează mult. Îmi pare atât de rău, cățelușule!

– Așa se-ntâmplă, răspunde bunica. Țâșnește puternic?

– Nu, spun eu, cercetând blana năclăită de sânge. Încetinește.

– Bine, acum trebuie să-i pui o compresă cu garou. Mai întâi, apasă încet cu un bandaj. Ai un bandaj?

– Cred că da.

Scotocesc prin trusa de prim-ajutor, umplând de sânge leucoplast, aspirine și foarfeci.

– Da. L-am găsit.

– Nu-ți face griji. Ce a fost mai rău a trecut. Am să-ți spun ce să faci. Când sângerarea se oprește, trebuie să cureți rana cu apă. Dacă mai vezi urme de mizerie sau orice altceva acolo, trebuie să le ștergi cu spirt. Găsești totul în trusa de prim-ajutor. Ai înțeles?

Vorbește foarte repede, însă nu cred că am pierdut vreun detaliu.

– Da.

– După care trebuie să tai blana din jurul rănii, să nu se închege cu sângele. Ar fi de preferat s-o razi, dar asta ar fi cam complicat. Apoi pune niște Neosporin și bandajează. Bine?

– Aha.

– Ai făcut o treabă bună, Zara. Sunt pe drum. S-ar putea să ajungă poliția mai întâi.

– Am înțeles.

Am un nod în gât. Aș vrea să fie aici, să mă ajute. Aș vrea să nu fiu singură.

– Mulțumesc. Crezi că Nick va fi în regulă?

– Nu-ți face griji în privința lui, Zara. Băiatul acela e dintr-un soi aparte. Și poliția ajunge acolo în curând.

– Mulțumesc, bunico, rostesc eu, apăsând pe rană.

– N-ai de ce, scumpo. Bună treabă. Îmi place când îmi spui bunică.

Îmi închide și dintr-odată se așterne o tăcere mormântală. Soi aparte? Asta a spus? Mă aplec și-i dau câinelui un pupic pe obraz, lângă fălci.

– Crezi că se referea la ce mă gândesc eu?

Câinele schelălăie înfundat.

– Se pare că am rămas numai noi doi, amice. Odihnește-te acum. Crezi că ți-ar plăcea piureul?

Nu-mi răspunde. Evident că nu răspunde. Mă cuibăresc lângă el. Suntem singuri, numai eu și câinele. Nu-mi vine să cred că l-am salvat, cu ajutorul bunicii Betty, desigur. Dar l-am salvat. Eu.

Teratofobia

Teama de monștri sau oameni deformați

Fac tot ce-mi stă în putere pentru câine. Îi curăț rana, îi ridic trupul greoi – când de umeri, când de picioare – ca să-l înfășor într-o pătură. Îl bandajez și-l mângâi pe cap în timp ce el geme încet în somn.

– Sărmanul cățeluș, spun eu.

E cât se poate de clar că nu e un cățeluș. Poate nici măcar un câine.

– Crezi că Nick e bine?

Câinele răsuflă greu în somn. Mă înfiorez simțind un curent de aer venind de sub ușă. Cu grijă, îi iau capul de pe piciorul meu și-l așez pe o pernă moale pe care am luat-o de pe canapea. E cu adevărat enorm.

– Ești un vârcolac? șoptesc eu, rușinată de întrebare.

Clipește, deschide un ochi și se uită atent la mine.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

Mă aplec și-l sărut pe vârful botului.

– Te simți mai bine?

Trag pătura puțin să-i verific bandajul.

– Cred că ți s-a oprit sângerarea. Asta e bine. Mă duc să verific dacă e ceva afară. Mă întorc imediat. Sunt chiar îngrijorată pentru tipul ăsta, Nick. Să nu fii gelos. Sunt îngrijorată și pentru tine.

Câinele încearcă să-și ridice capul, însă e prea obosit, prea vlăguit din pricina rănii. Îl împing jos cu mâna.

– Tu odihnește-te, scumpule.

E așa de drăguț, cu părul lui zburlit, cu umerii mari și fălci puternice. Poate că-l putem ține. Casa lui Betty n-ar mai fi atât de tristă cu un câine în ea. Și, până la urmă, nu ar trebui ca toți locuitorii din Maine să aibă câini? Cred că asta era trecut în cartea de stereotipuri în dreptul lor, laolaltă cu camionete lăsate în paragină în curte, cu verande sprijinite pe bolțari și capcane de homari.

Îi ridic falca pentru ca să mă uit la colții lui. Sunt uriași, de un alb strălucitor. Câinele deschide ochii și-mi aruncă o privire plină de reproș. Îi dau drumul la falcă.

– Scuze. Sunt prea băgăcioasă, știu.

Dă din coadă, doar o dată.

– Mulțumesc că mi-ai arătat drumul spre casă, spun eu.

Aș vrea să mă poată înțelege. Dă din coadă din nou.

– Mă întorc imediat.

Mă ridic să verific dacă ușa de la intrare e închisă – în caz că vreun criminal în serie se invită la mine acasă –, apoi arunc o privire pe fereastră. Neaua acoperă absolut totul. Mașina lui Nick e încă acolo. Roțile sunt deja îngropate în zăpadă. Apuc cartea de telefoane și o aduc în bucătărie, umblând încet pe lângă câinele ce sforăie dus. Fălcile îi tremură când expiră.

– Vei fi bine.

Găsesc numărul lui Nick trecut la familia Anna și Mark Colt și sun. Nici un răspuns. O sun și pe bunica, dar intră căsuța vocală. O sun pe dispeceră, care-mi spune că e în drum spre casă.

– Bine, spun eu, apoi îmi amintesc să fiu politicoasă. Mult de lucru noaptea asta?

– Mie-mi spui, răspunde ea în grabă, în timp ce altă linie sună în fundal.

– Nimic nou cu privire la Jay? întreb eu.

– Băiatul familiei Dahlberg? Josie oftează. Nu. Stai liniştită, Zara dragă. Adjunctul şerifului a fost până pe Deer Isle, dar acum vine spre tine, ca şi Betty.

– Se pot grăbi cumva?

– Se grăbesc, dragă. Drumurile sunt proaste.

– Bine.

– Ţine fruntea sus, fato. Şi nu-ţi face prea multe griji. Nick Colt e un tânăr descurcăreţ. Un băiat numai bun să-l prezinţi mamei. Mă auzi?

Îmi muşc buza.

– Mă auzi? întreabă ea din nou.

– Da.

– Drace! Am alt apel. Stai liniştită, Zara.

Ce altceva pot să fac?

– Da.

Suspin, simţindu-mă inutilă. Închid telefonul şi mă uit cu ochi pierduţi la firul murdar de aţă albă pe care-l am în jurul degetului. Tata mi-ar spune să mă liniştesc, că imaginaţia mea prea bogată face din ţârţar armăsar, sau vreun alt clişeu de-al său. Mi-e dor de clişeele lui.

– Totul va fi bine, vorbesc eu cu bucătăria.

Vântul urlă, lovindu-se cu putere de casă. Luminile pâlpâie, se opresc vreo câteva secunde, apoi revin. Indicatorul digital al cuptorului cu microunde arată ora 00:00. O ramură zgârie fereastra de la bucătărie. Sar ca arsă şi-mi încleştez dinţii.

N-am de ales. Va trebui să mă întorc în pădure şi să-l caut pe Nick, dar de data asta voi fi pregătită. Păzeşte-te lume şi voi, psihopaţi din pădure, că vine Zara şi e gata de acţiune.

Deschid uşa pivniţei şi intru să caut nişte cizme vechi de-ale bunicii şi un hanorac de iarnă, poate şi nişte lemne în caz că se opreşte curentul şi trebuie să fac focul. În graba mea, mă lovesc cu degetul mare de una din sumedenia de traverse de cale ferată pe care Betty le depozitează acolo. Încalţ cizmele şi-mi pun o pălărie pe cap. Urc scările în bocănitul greoi al cizmelor. Drept măsură

de precauție, îmbrac hanoracul pe dos. Trebuie să bag mâna în hanorac și să trag fermoarul. Firul de pe deget se prinde în fermoar și se desprinde puțin.

– N-ar trebui să-mi fac griji pentru o bucată de ață, mormăi, vorbind cu casa.

Casa scârțâie în vânt, ceea ce probabil înseamnă că mă aprobă. Înșfac trei bușteni și îi proptesc între braț și coaste. Bucăți de lemn se agață de hanorac. Cu cealaltă mână iau lanterna, tocmai când luminile reîncep să pâlpâie. La ce hal de noroc am eu, nu m-ar surprinde dacă bateriile nu funcționează, însă lanterna pornește, trimițând o rază puternică.

– Mulțumesc, Betty, spun în șoaptă.

Bunica Betty e tipul de femeie mereu pregătită, care ar avea întotdeauna baterii noi în lanternă. Tropăi pe restul scărilor și așez lemnele pe cântarul de bucătărie. Aerul miroase a piure și a altceva, a ceva crud, a pădure.

Fiori de teamă îmi năpădesc pielea, ca niște păianjeni. Cu inima zvâcnind nebunește, rotesc lanterna prin bucătărie, îngrozită de ce aș putea găsi. Indicatorul digital al cuptorului cu microunde nu mai arată nimic acum. E doar tăcut, întunecat și mort.

Fac un pas în spate și deschid sertarul unde țineam argintăria, de unde scot cel mai mare cuțit pe care-l găsesc, cel pentru tăiat legume mari. Lama e mare, argintie, foarte ascuțită, iar mânerul negru și greu. Aud un sunet în sufragerie. Degetele mi se strâng pe mâner. Poate e doar câinele. Sau poate că nu.

Pășesc pe podeaua de lemn, încercând să scot cât mai puțin zgomot, însă e greu în ciubotele bunicii. Mâna mi-e încleștată pe cuțit, gata să înjunghie. Cu cealaltă mână țin lanterna lungă și grea, care ar putea servi pe post de armă. Nu-i așa?

Înaintez câțiva pași, apoi întorc fulgerător lanterna în cameră și drept în ochii unui bărbat înalt, înfășurat doar într-o pătură.

Hormefobia

Teama de șocuri

Țip și scap lanterna din mână, care se izbește de podea, stingându-se în urma impactului. Glasul lui răsare din întuneric.

– Zara?

– Nick! Iisuse, era să-mi stea inima-n loc de frică, spun eu.

Îngenunchez pe podea și caut lanterna. O găsesc și o aprind, cu inima bătându-mi de-o mie de ori pe secundă. Oare cum poate o inimă să suporte așa ceva?

– Ești dezbrăcat?

– Pe bune? Nu mi-am dat seama, glumește el, cumva stânjenit.

– De ce ești dezbrăcat?

Îi luminez chipul, nu altceva, jur. Ridică brațul să-și apere ochii, deci cobor fascicolul puțin, luminându-i contururile fine ale pieptului și mușchilor abdominali. Își înfășurase în jurul lui pătura pe care o pusesem pe câine, ca pe o togă, astfel că văd doar jumătate din fizicul lui superb. Dar nu asta contează.

Înclină încet din cap în timp ce eu mă îndrept prevăzătoare spre el. Când ajung în dreptul lui, mă topesc toată. O durere ascunsă în ochii lui mă umple de milă.

– Ți-e frig?

Îl ating cu mâna care încă ține cuțitul.

– Ești cald, rostesc cu glas sugrumat de frică și fac un pas înapoi.

Îndrept lanterna spre clanță. Am închis-o. Știu că am închis-o.

– Cum ai intrat aici?

– Pe ușă, spuse el.

– Am închis ușa, spun, făcând încă un pas în spate.

Nick nu zice nimic. Ochii lui căprui, vlăguiți îi întâlnesc pe ai mei. Mă fâstâcesc și îndrept lanterna spre podea. Lumina care joacă pe podea îmi trădează tremurul mâinii.

– Unde e câinele? întreb eu.

Nu-mi răspunde.

– Câinele, repet de parcă nu m-ar fi înțeles prima oară. Era un câine aici. E rănit. Pătura pe care o porți, de unde ai luat-o? Ai furat-o cumva de la câine? Fiindcă ar fi urât din partea ta să faci asta. E rănit.

Din nou, nici un răspuns. Mă îndrept spre el.

– De ce ești gol?

Nick ridică din sprâncene și merge agale spre scaunul de piele albă de sub ferestrele de la intrare. Se cufundă în el, cu un icnet de durere. Mă înmoi puțin, numai puțin.

– Ești rănit? întreb, apropiindu-mă de el.

– N-am nimic.

Ghicesc din glasul lui că e o minciună. Nu știu ce se petrece, dar mă hotărăsc să mă prefac că am încredere în el, să aflu cumva ce-mi ascunde.

– Nick, nu voi mai fi supărată. Îmi pare rău, glăsuiesc eu, așezând cuțitul pe podea și lanterna pe marginea unei măsuțe. Mi-am făcut griji pentru tine. S-au întâmplat chestii ciudate. Te-am căutat în pădure și un tip m-a urmărit.

Mă prinde de mână. Strânsoarea lui îmi zdrobește degetele.

– Ți-am spus să stai înăuntru.

– Eram îngrijorată pentru tine, spun, încercând să fiu răbdătoare. Și am avut dreptate să-mi fac griji.

Îmi eliberează mâna din strânsoare, iar acum atingerea lui e atât de gingașă încât îi duc mâna la buze și o sărut, doar o dată,

ca un pupic pe care mama mi l-ar da dacă nu m-aș simți bine. Nu-mi pasă că e gol, mă bucur că e teafăr și că nu sunt singură.

– Și am găsit un câine așa de drăguț, continui, atentă la reacția lui. Era enorm și cineva i-a tras o săgeată-n umăr. L-ai văzut? Poate a urcat la etaj.

Nick clatină din cap.

– Nu prea cred, spune el ușor.

– Aha... Acum nu-mi fac griji pentru el, ci pentru tine, explic eu, luându-mi degetele dintr-ale lui. Ești rănit?

– Sunt bine. Deja mă vindec.

– De la ce te vindeci? întreb eu.

Îmi ocolește privirea.

– Stai locului, spun eu ridicându-mă. Mă duc să fac focul. Mă îndepărtez, apoi încerc să mă asigur: Promite-mi că nu te miști de-aici.

– Promit, rostește el, tușind.

– Juri?

– Jur. Râde ca și cum aș fi spus ceva amuzant.

Înșfac lanterna și merg în bucătărie, să aduc bușteniii. Bag niște hârtie în sobă, apoi iau un chibrit lung din cutia metalică pe care Betty o ține alături. Odată ce focul se aprinde, bag un buștean. Flăcările aruncă o lumină blândă în mijlocul camerei, însă colțurile sunt încă întunecate și misterioase.

Lemnul ars emană un miros liniștitor, spunându-mi că totul e în regulă, că nu am fost urmărită de un țicnit prin pădure, că nu am scos o săgeată din umărul unui câine și că, la distanță de câțiva metri de mine, un tip gol stă pe scaun.

– Nu-mi vine să cred că știi să faci un foc, mustăcește el.

Îmi șterg mâinile de pantaloni.

– Să știi că nu-s chiar o nepricepută.

Nick zâmbește.

– Știu.

– Mă pricep și să întocmesc scrisori.

– Și să alergi.

– Într-adevăr. Și sunt încăpățânată.

– Amândoi suntem încăpățânați.

Îmi scot ciubotele, inspir adânc aerul impregnat cu miros de lemn, apoi mă ridic.

– Arată-mi unde ești rănit.

– Nu-i mare lucru.

– Lasă-mă să văd.

Tresare când fac câțiva pași spre el. Serios. Durul Nick Colt tresare.

– N-am de gând să-ți fac ceva, și Betty trebuie să ajungă în curând. Și poliția.

Întind mâna și-i înlătur o șuviță de pe frunte.

– Ești fierbinte. S-ar putea să ai o infecție.

– Sunt tot timpul fierbinte, spune el, mișcându-se stânjenit în scaun.

– Și foarte modest.

Începe să râdă, și mișcarea forțată îl face să tresară de durere.

– Nu asta voiam să spun.

– Știu.

Ne privim în tăcere pentru o clipă și apoi îmi odihnesc mâna pe obrazul său cald. A fost afară în timpul furtunii. Ar putea fi foarte bolnav. Și unde-i sunt hainele? Cum a intrat în casă? Ce s-a întâmplat cu câinele? Încerc să nu bag în seamă gândul pe care l-am evitat încă de când am văzut păr de câine în Mini Cooper, dar o fac.

– Nick, poți să ai încredere în mine. Sunt surprinzător de discretă când vine vorba de lucruri importante.

Înghite în sec. Îmi ia mâna într-a lui și o duce la umărul acoperit de pătură.

– Știu.

Mă cutremur. Ceva în mine se zbate nebunește, îmi strigă să o iau la sănătoasa, dar nu-i dau ascultare.

– Unde ești rănit?

Cu o mică mișcare de braț, pătura îi alunecă de pe umăr. Încremenesc. S-a cam zis cu Zara cea încrezătoare. Umărul e acoperit de un bandaj năclăit cu sânge. Un bandaj pe care-l recunosc prea bine. Printr-un resort nevăzut, mâna mi se duce cât colo de lângă umărul său, dar e unica parte a trupului meu care reacționează. Nick mă țintuiește cu privirea, așteptând.

Înghițind în sec încerc să-mi îndrept teama și confuzia altundeva. E singurul lucru care mă împiedică să mă ridic și să fug cât mă țin picioarele. Așa ar face mama mea, nu eu. Eu nu sunt mama mea.

– Dar... Asta e imposibil. Nu-i așa? șoptesc eu.

Înclin capul, cercetând atent bandajul, apoi îl rup cu o mișcare hotărâtă. Iat-o, rana făcută de săgeată, cicatrizându-se deja. Mi se taie răsuflarea.

Încet-încet, îmi ridic capul să-i înfrunt privirea. Pare speriat și totuși cumva hotărât. Bandajul îmi atârnă de degete în timp ce întrebarea mi se strecoară printre buze.

– Nick? Ce esti tu?

Mi-e atât de teamă că știu deja ce e. Însă nu poate să fie. Îmi simt inima strânsă de o mână nevăzută. E doar spaima care mă cuprinde.

Nick închide un ochi și cu celălalt aruncă o privire la rană, apoi mă privește drept în ochi.

– Unde e câinele? întreb eu, cu panică în glas.

– Zara, acela nu era un câine, spune el accentuând cuvintele.

Îmi ridic capul.

– Atunci ce era? O pisică? Un gerbil? Un hamster?

Îmi apucă mâna.

– Te isterizezi.

Sărind într-o parte, arăt spre el.

– Nu mă isterizez. Am făcut o glumă. De ce tipii arătoși nu au niciodată simțul umorului?

– Zara...

Întinde mâna spre mine.

– Era o întrebare retorică, spun eu, îndepărtându-mă temătoare.

Focul pocnește și sar ca arsă. Pirofobia e teama de foc. Ranidafobia e teama de broaște, care e de-a dreptul ridicolă. Rectofobia e teama de rect sau de boli anale, care e de-a dreptul dezgustătoare.

Mi-a ajuns cu fobiile. Viața reală e îndeajuns de înspăimântătoare.

– Ce s-a întâmplat cu câinele? întreb pe un ton poruncitor.

– Era un lup, Zara, spuse el. Pare prea bine-crescut și nerăbdător în timp ce se răsucește în scaun. Apoi se uită în ochii mei. Și știi ce s-a întâmplat cu el.

Apuc vătraiul și urnesc bușteanul din foc. Apoi împing încă unul în sobă. Scântei și tăciuni încinși zburdă în aer. Trântesc ușița de sticlă a cuptorului.

– Ai grijă, spuse Nick.

– E un foc. E cald. Îmi place căldura.

Flăcările se înghesuie în ușița de sticlă, lingând-o, așa cum tatăl meu obișnuia să descrie mișcarea respectivă. Flăcările *ling* ușița de sticlă. Își *alternează* culoarea din portocaliu-închis înspre o nuanță mai deschisă și tot așa.

– Zara...

Glasul lui Nick îmi linge auzul, asemenea flăcărilor. Fiecare părticică din mine jinduiește după promisiunea acelei călduri pe care o simt dinspre el, însă nimic, nimic nu are vreun sens.

Numai să-mi întorc privirea spre el e un efort supraomenesc. Doar răsuflatul adânc are darul să mă calmeze. Mă pot adapta la situația asta. Nu-mi va fi frică.

– Nick? întreb cu glas rugător.

Trebuie să-mi spună că nu e adevăr în ceea ce cred eu, că există o explicație rațională pentru tot ce se întâmplă.

– Zara, vino încoace, spune el.

Îmi întinde mâna. O sclipire tristă și singuratică i se citește în ochi. Clătinându-mă înspre el, mă întreb dacă e același tip arogant pe care l-am întâlnit în prima zi de școală, care părea atât de

dur și încrezător, care nu voia să aibă de-a face cu mine. Vulnerabilitatea lui mă înspăimântă mai mult decât implicațiile rănii de la umăr.

Îi iau mâna. Mă trage spre el și mă întoarce cu blândețe, așezându-mă în poală.

– O să te doară rana dacă mă ții așa, protestez eu.

Vocea lui devine mai adâncă.

– Sunt aproape vindecat. Uită-te.

Rana se strânge, aproape că se închide pe măsură ce privesc.

– Noi ne vindecăm repede de obicei.

– Noi?

Înghit în sec, căutându-i privirea fără să înțeleg ce anume voiam să găsesc în ea. Ochii îi sunt la fel de calmi precum vocea:

– Metamorfii.

– Metamorfi?

Aproape fără voia mea, îmi cuibăresc capul în pieptul lui cald.

Nick încuviințează.

– Bine, ce sunt metamorfii?

– Oameni care-și schimbă forma. Nu glumesc, Zara, îmi întâmpină el cu un oftat pufnetul abia reținut.

– Aha. Și ce fel de metamorf ești tu?

– Păi, eu unul sunt vârcolac.

Râd în vreme ce-i îndepărtez o scamă albă de pe umărul gol.

– Să știi că nu ești prea original.

– Vorbesc serios, Zara.

Mă înghiontește puțin.

– Nu-ți joc o festă. Uită-te la umărul meu. Adu-ți aminte de lupul pe care l-ai salvat.

– Era un câine.

– Era lup.

Mă trec fiorii amintindu-mi de sunetul săgeții pe care am scos-o din umărul animalului.

– Asta nu dovedește nimic.

– E aceeași rană, spune el, ridicând o sprânceană.

– A ta e mai mică.

– Asta pentru că se vindecă repede.

Încerc să mă ridic, însă Nick nu-mi dă drumul.

– Nu vreau să cred asta.

– Dar o crezi.

Mă eliberez din strânsoarea lui și mă îndrept spre ușă. Când o deschid, suflul vântului împinge fulgi de nea înăuntru. Pe întinderea albă strălucitoare sub lumina lunii nu văd alte urme în afară de ale mele și cele de câine. Îmi încleștez degetele pe tocul ușii, de parcă m-aș fi căznit împotriva viscolului, a adevărului, a senzației de leșin ce mă cuprinde, căci așa ceva nu se putea întâmpla, nu putea fi aievea.

Nick e chiar în spatele meu. Mă apucă de mijloc. Mă smulg într-o clipită de sub atingerea lui. Lumea se învolbură în juru-mi.

– Îți vine să leșini? întreabă el.

Mă las înapoi în brațele lui, îndrugând:

– Dar tu ești atât de chipeș. Vârcolacii nu ar trebui să fie chipeși. Mai degrabă vampirii. În filme, vârcolacii sunt mai tot timpul urâți, poartă jachete de piele, sunt nespălați și au ditamai favoriții.

– Atât ai de spus? Că sunt chipeș?

Îmi ia o șuviță de păr și și-o trece printre degete.

– Mai toți cei care află leșină sau se apucă să zbiere cât îi țin plămânii. Oricum, nu mai vorbesc cu mine vreodată.

– Le-ai mai spus multora?

– Doar câtorva.

– Părinților?

– Da, ei știu de chestia asta. E genetică, adaugă el, trăsăturile înăsprindu-i-se dintr-odată.

– Tatăl tău?

– Amândoi.

Rămân pe gânduri o clipă, apoi îmi așez mâinile pe coastele lui. Cu o palmă resimt asprimea păturii de lână, cu cealaltă netezimea pielii lui.

– Te mai doare umărul?

Clatină din cap și mâna lui îmi părăsește bărbia, trecându-mi peste păr și zăbovind pe ceafă.

– Mulțumesc că ai scos săgeata.

– N-ai de ce, rostesc eu, căutând să mă calmez.

Nu sunt sigură ce mă înspăimântă mai mult: faptul că-mi mărturisise că e vârcolac sau apropierea buzelor sale.

– Nu știai că salvez oameni care se cred vârcolaci aproape în fiecare zi?

– Nu. Nu știam asta, răspunde el aplecându-se spre mine.

Are ochi frumoși și întunecați și, privindu-i îndeaproape, chiar aduc cu cei ai câinelui. Mă rog, ai lupului. Sunt blânzi și totuși puternici. Îmi plac. Îmi plac mult, poate chiar prea mult. Ceva în mine se încălzește, tânjind după apropierea lui.

Focul trosnește și sar ca apucată, pradă emoțiilor, nervoasă, dar nu mă desprind din brațele lui Nick. Sar spre el. Indiferent cât de ciudat ar fi el, e cam greu să îi rezist așa cum e acum, la lumina focului și doar într-o pătură. Pielea, inundată de căldură, pare să-i lucească. Are mușchi bine definiți, nu o masă de carne umflată de steroizi. E perfect. Și frumos. O frumusețe bărbătească, lipsită de urmă de monstru, de lup.

– Ai de gând să mă săruți?

Cuvintele îmi tremură în aer. El zâmbește, dar nu răspunde.

– Nu am mai sărutat un vârcolac. Săruturile voastre sunt ca și cele ale spiridușilor? Au vreun efect ascuns? De aceea n-ai mai sărutat pe cineva?

Nick schițează un zâmbet.

– Nu. Doar că m-am gândit că nu voi putea fi sincer în privința mea. Și nu am vrut să se atașeze cineva de mine, pentru că...

– Pentru că ești un vârcolac.

– Pentru că sunt un vârcolac, repetă el încetișor.

Privelișteа buzelor sale în mișcare mă face să mă cutremur, dar nu de teamă, cât dintr-o incontrolabilă atracție.

Îmi odihnesc mâna pe pielea lui. E caldă. Nick miroase atât de bine, mirosul pădurilor care mă învăluie ca o mantie ocrotitoare. Îmi înfrâng teama și mă întind spre el, buzele noastre întâlnindu-se într-o micuță promisiune. Buzele îi freamătă sub ale mele. Își aduce mâinile pe umerii mei, iar gura aproape că-mi explodează de fericire, trimițându-mi unde în întregul trup.

– Uau, spun eu.

– Da, mă aprobă el. Uau.

Gurile noastre se întâlnesc din nou. E de parcă buzele mele își găsiseră menirea și odată cu ele o părticică din mine și-a descoperit căminul. Zăbovim un pic să tragem aer.

– Sunteți mai mulți? Fiindcă săruturile de vârcolac ar fi la mare căutare.

Nick râde.

– Suntem câțiva.

Mă desprind de el și-mi aranjez tricoul și căutând să-mi pun ordine în gânduri.

– Mai sunt si altii în Bedford?

– Da. De fapt, în Bedford sunt mai mulți decât în alte locuri. Deși unii s-au mutat de aici.

– De ce sunt mai mulți aici?

– Ereditatea. Endogamie prin anii 1800, nu știu exact.

Își atinge umărul rănit cu palma.

– Dar nu e ca și cum acesta e singurul loc în care se găsesc metamorfi.

– Cunosc și eu cumva vreunul?

Mă țintuiește cu privirea.

– Betty.

– Betty?

– Ea e tigru.

Pe aici sunt tigri.

Trece o secundă. Trec două. Îmi împing palmele în pieptul lui, repezindu-l la o parte.

– Ieși!

Își ridică mâinile în aer.

– Ce-i? mă întreabă el.

– Nu-mi spune că bunică-mea e de fapt o tigroaică, bine? Ieși acuma, și gata!

– Zara...

– E prea mult, îi spun, târându-mi picioarele până la canapea și aruncându-mă pe ea. E pur și simplu prea mult.

Algofobia.

Teama de durere

Hai să spunem că sunt o nevolnică. Bine?

Poftim:

Sunt o nevolnică.

Mă dau jos de pe canapea și încep să mă plimb înfrigurată înainte și-napoi, repetând ca o mantră:

– Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!

Mă reped la foc întinzând mâinile spre el să văd dacă îi simt căldura, dacă nu cumva am luat-o razna. Focul e real. Nebunii pierd adeseori contactul cu realitatea.

– Asta nu se poate întâmpla.

Dar se întâmplă. Un râs isteric mi se prăvălește printre buze. Duc mâinile la gură.

– Nu-i nimic, murmur eu. Totul e în regulă. Hai că te poți descurca cu asta, Zara. Bunica mea nu e om. Nick nu e om. Există unii oameni care nu sunt oameni.

Nick nu scoate o vorbă. E așezat pe marginea măsuței de cafea și mă urmărește cu privirea. E încordat, ca un soldat pregătit de o ambuscadă, pregătit să primească un glonț dureros în stomac. Într-un târziu, mă opresc din mărșăluit.

– Îți mulțumesc c-ai avut încredere în mine, îi șoptesc.

Nick se relaxează. Apoi îmi face semn să aștept și intră în bucătărie. După câteva clipe se întoarce, mai palid decât înainte, cu pătura în jurul brâului și purtând un hanorac albastru de-al bunicii Betty. Trage fermoarul de metal în sus și apoi își încrucișează brațele peste piept, sprijinindu-se de perete.

– Deci... începe el.

– Deci.

– Deci, eu sunt un lup de lună plină, un licantrop și bunica ta e un ailurantrop[1], adică un tigru de lună plină. Ai priceput?

Încuviințez ca o fată cuminte, de parcă totul ar fi firesc.

– Se pare că da. Te mai doare umărul?

– Sunt bine.

Îmi duc o mână la frunte. Simt că lumea îmi fuge din nou de sub picioare. Nick își dă seama și mă prinde de braț, conducându-mă spre canapea. Ne așezăm împreună.

– Parcă nu-ți venea să leșini.

Se încruntă. Nu suport să mă privească încruntat.

– Nu voi leșina.

Mă sprijin de brațul canapelei și iau o pernă, strângând-o la piept, ca un fel de barieră între noi. Îmi înțelege gestul, căci ochii i se umplu cu tristețe, așa că așez perna pe reazemul canapelei. După nici măcar o secundă, îi cade pe cap. Încep să râd. Și el izbucnește într-un hohot de râs și-mi dă cu perna în cap. Un pumn de praf țâșnește din pernă, învolburându-se în aer și făcându-mă să strănut.

– Știi, e doar ciudat, spun eu, trăgându-i perna din mâini. E ciudat să afli că cineva e vârcolac. Nici măcar nu cred în așa ceva. E imposibil. Fizic imposibil.

– Nu tocmai.

– Aparent nu.

Îmi aduc mâna pe care-o întinsesem spre el înapoi în poală.

– Și Betty e ca tine și dacă e genetic asta înseamnă că tata – tatăl meu vitreg – era și el unul.

---

[1] Abilitate fantastică a unor indivizi de a se metamorfoza în feline (n.tr.)

– O deducție genială.

– Mai taci.

E enervant, zâmbindu-mi de parcă se distrează văzându-mă cum mă frământ. O sumedenie de întrebări se învălmășesc în mintea mea. Aleg una.

– Așa deci, cum anume ajungi vârcolac?

– Te naști așa. Sau ești mușcat. Mișcă din sprâncene. Te interesează?

Scot un țipăt și fac un salt înapoi, lovindu-mă cu șoldul de brațul canapelei și aproape căzând.

– Nu!

Mă prinde de mijloc cu mâinile lui mari și mă trage înapoi pe canapea, râzând cu poftă.

– Glumeam, Zara. N-aș permite să ți se întâmple așa ceva.

– Sigur?

Privirile ni se întâlnesc.

– Sigur. N-aș permite să ți se întâmple nimic rău.

– Aha. M-am prins. Complexul eroului. Ești un vârcolac cu complexul eroului. Ce chestie haioasă.

Nu-mi răspunde. Lumina difuză din cameră evocă o atmosferă oarecum romantică, deși focul usucă aerul și-mi dă dureri de gât. Îmboldită de speranță, inima-mi zvâcnește cu putere. Își întinde mâna și o strecoară în părul meu, își plimbă degetele printre fire. Senzația aceea de alean, care se topește în mine, înflorește din nou. Vreau să-mi apropii trupul de al lui, să-i explic lucruri precum nevoia, setea. Pătura pe care-o poartă este unicul obstacol între picioarele lui și ale mele.

Rostește cu voce înăbușită:

– Acum te voi săruta, bine?

Sunt incapabilă să scot o vorbă, așa că încuviințez în tăcere.

– Bine.

Buzele lui se lipesc de ale mele. Îl cuprind de umeri, iar el mă trage spre el. O senzație de căldură, de ocrotire mă învăluie. Simt furnicături în dosul genunchilor și totul vibrează într-o notă total

opusă deșertăciunii, ca și cum viața mi-ar izbucni cu deplinătate, cu o stare de bine.

– Nu-mi vine să cred că mă săruți, murmur în cele din urmă.

Se dă puțin în spate și își duce mâna sub bărbia mea.

– Ce-i? Tu nu mă săruți la rândul tău?

Ridic din umeri.

– Doar credeam că...

– Ce credeai?

– Că poate tu... Of, nu știu. Că nu te săruți cu fete. Nu te supăra. Asta mi-au spus Is și Devyn.

– Că nu sărut fete?

– Da. Credeam că e din cauză că poate ești spiriduș. Am văzut praf auriu pe jacheta ta.

– Ce-ai văzut? întreabă el cu glas schimbat.

– Nu știam ce să cred. Pur și simplu am făcut o asociere.

Mă cuibăresc la pieptul lui, căutând să-l liniștesc.

– Când ai văzut praf pe jacheta mea?

– După ce m-ai ajutat cu mașina.

El încuviințează.

– Asta s-a întâmplat după ce l-am căutat prin pădure. Am aruncat jacheta înainte să mă preschimb. Probabil că atunci s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că te-ai gândit că sunt un spiriduș.

– Doar puțin.

Petrecem un întreg minut în tăcere.

– Cred că ar trebui să-i sunăm pe Issie și Devyn și să le spunem.

– Că ne-am făcut de cap?

– Nu. Despre toată tărășenia asta cu spiriduși și vârcolaci, răspund eu, înghiontindu-l.

Mă ridic de pe canapea și iau telefonul de pe cărămizile în formă de inimă. E cald. Încep să tastez numere.

– Și apoi, poate ar trebui să-l căutăm pe Jay.

Telefonul scoate un sunet ciudat. Pe ecran apare no signal.

– Grozav, bombăn eu.

Nick se ridică la rându-i și ia celălalt telefon, ascultând.

– Au căzut liniile de comunicație, confirmă el.

Deschid celularul.

– Nu am semnal.

Tocmai când băgam celularul în buzunar, Nick arată spre fereastră, îndărătul căreia străluceau lumini albastre.

– A venit poliția.

Pogonofobia

Teama de păr facial, mai ales de bărbi

Doi polițiști, amândoi adjuncți ai șerifului, se îndreaptă spre ușă. Țin mâinile pe tocul pistoalelor, de parcă sunt gata de acțiune.

– Tu ești Zara? întreabă cel mai înalt, cu barbă.

E roșcat și tuns scurt. Încuviințez.

– Eu sunt sergentul Fahey, se prezintă el, luând mâna de pe armă și întinzându-mi-o.

Îl observă pe Nick înapoia mea și-i scapă un zâmbet.

– Salut, Nick!

Nick îl salută fără o vorbă și zâmbește la rându-i.

– Văd că ați găsit drumul înapoi, rostește sergentul Fahey.

Aruncă un ochi spre pătura din jurul brâului lui Nick. Îi face un semn celuilalt polițist, tinerel și proaspăt ras.

– Teferi și nevătămați. Așa că... adjunctul Clark și cu mine nu mai trebuie să vă căutăm.

– Nu. Scuze de deranj, răspunde Nick.

– Nu te scuza pentru o veste bună, glăsuiește Clark, care tremură în frig.

– Nu vreți să intrați? întreb eu.

– Nu, mulțumesc, refuză sergentul Fahey pe un ton oficial, spre nemulțumirea ce se citește pe chipul ofițerului Clark.

Dar bunica ta ne-a spus că ai auzit un om vorbind în pădure, care te-a strigat pe nume.

– Încuviințez. Și l-a atacat pe Nick.

– Chiar așa? întreabă Fahey căscând ochii.

Nick îmi aruncă o privire tăioasă și abia atunci îmi dau seama că nu aveam vreo dovadă. Rana deja i se vindecase.

– Nu a fost mare lucru. Am luat-o la fugă.

Un zvâcnet involuntar îi răsare pe buze. Nu-i stă deloc în caracter să fugă din calea primejdiei. Minciuna aia îi rănește orgoliul.

– Poți să-l descrii? întreabă adjunctul Clark, deschizându-și carnetul de notițe.

Nick începe să-l descrie. Cei doi intră în casă, se așază pe canapea și dau drumul interogatoriului. Adjunctul Clark pune o sumedenie de întrebări, probabil încercând să întârzie momentul când va fi nevoit să iasă din nou în ger. Apoi se ridică, ies din casă și se îndreaptă spre pădure cu lanternele aprinse, căutându-l pe suspect.

Noi stăm la fereastră, urmărind cum cele două lumini se pierd în întuneric.

– Nu-l vor găsi niciodată, grăiește Nick.

– N-ai de unde să știi asta.

– Individul ăsta nu lasă nici o urmă.

Nick se întoarce și se așază pe canapea. Rămân la fereastră, continuând să privesc în noapte. Vocea mea tremurândă sparge tăcerea.

– Știi, atunci am crezut că te-ai prăpădit.

– Nu mă prăpădesc eu dintr-atâta.

– Din cauză a ce ești?

Trag perdelele.

– Da.

– Ai fost rănit, chiar dacă ești vârcolac.

Mă întorc și-l cercetez din cap până-n picioare. E atât de robust și sănătos, acolo pe canapea, arătând atât de firesc, atât de chipeș.

– Ai văzut ce scria pe site-ul ăla: suntem dușmanii naturali ai spiridușilor.

– Știai măcar de existența lor până săptămâna trecută?

Tresare și-și atinge umărul.

– Nu. Dar încă de luna trecută Devyn și cu mine știam că e ceva în jur, ceva rău. A aflat și Issie. I-am spus noi.

– Și părinții tăi sunt vârcolaci, nu-i așa? Am lămurit asta. Dar sunt plecați undeva pentru niște ședințe foto.

– Fac un documentar.

– Și te-au lăsat aici de capul tău. Credeam că lupii sunt animale de haită, că stau împreună.

– De obicei, dar părinții mei... Hai să spunem că avem o dinamică familială mai aparte.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Când fiul unui mascul alfa – liderul haitei – crește, devine el însuși un mascul alfa și asta creează tensiuni din cauza nevoii genetice de a fi alfa.

– Nevoia de a fi cel care conduce. Eroul.

– În principiu. Dar nu poate fi decât un alfa în grup, așa că părinții mei și-au plănuit un voiaj prelungit anul ăsta și cel viitor, până plec la facultate. Așa încât eu și tatăl meu nu ajungem să ne sfâșiem.

– Pentru că amândoi sunteți alfa?

Nick încuviințează tăcut.

– Uau. Ciudat.

Afară se aude huruitul unei camionete. Urmărim cum cei doi polițiști ies din pădure și se opresc lângă mașină să vorbească cu Betty. După câteva minute, bunica intră în casă, cu o mină serioasă. Întinde degetul spre Nick.

– Dă-ți jos haina!

Nick se supune fără să scoată o vorbă.

– De ce-l faci să-și dea jos... încep să întreb.

– Știe, mă întrerupe Nick. Știe ce sunt.

Betty aruncă o privire la rana aproape invizibilă.

– I-ai spus?

– Că și tu ești la fel?

– Da, mi-a spus, intervin eu, prăbușindu-mă pe scaunul verde de piele de lângă ușă.

– Cum a reacționat? îl întreabă.

– Nu prea bine.

Bătrâna râde cu poftă.

– Rana s-a vindecat frumos. Zara, ai făcut o treabă bună.

Abia reușesc să dau din cap.

– Poliția n-a găsit nimic, rostește Betty, punând niște lemne în cuptor. Oricum nu mă așteptam să găsească ceva, dar nu strică să speri.

– Bunico, credem să e un spiriduș, abia reușesc să îngaim.

Ea încuviințează.

– Și pe bună dreptate. Unde-i vătraiul?

Era lângă intrare.

– L-am luat eu... ăă, pe post de armă.

– Bună idee, zâmbește ea luându-mi vătraiul din mâini și îndesând bușteniii.

Câțiva tăciuni zboară în încăpere, topindu-se cu un sfârâit.

– Am sunat-o pe mama ta. Vrea să se întorci acasă. Crede că a greșit trimițându-te aici.

Mi se pune un nod în gât; îmi îndoi picioarele sub mine studiindu-i chipul în lumina difuză a focului.

– Tu ce crezi? o întreb eu.

– Poate că ai fi mai în siguranță dacă ai pleca, răspunde Nick în locul ei.

– N-am de gând să fug, spun. Mă va găsi oricum, nu-i așa? M-a găsit în Charleston. Și nu m-a atacat nici măcar când eram în pădure. Nu e ca și cum aș fi băiat și aș fi în pericol.

– Nu știi asta, Zara, rosti Betty.

– Dar m-a trimis aici pentru că a crezut că voi fi mai în siguranță cu tine, îi spun lui Betty. Pentru că ești metamorf. Și Nick e la fel, așa că ar trebui să fiu și mai în siguranță, nu-i așa?

– Să sperăm, murmură bunica.

– Nu plec.

Mă ridic în picioare și mă apropii de ea, privind-o drept în ochi.

– Nu mă vei obliga să mă întorc.

– Nu, spune ea. Nu o voi face. Dar e periculos aici. Nu știm cum să-l oprim.

Nick se ridică și își pune brațul pe umărul meu.

– Găsim noi o cale.

Nick rămâne peste noapte la noi. Nu aveam școală în dimineața următoare și când mă trezesc este deja ziuă și lumina albă a zăpezii inundă camera. Totul pare mai sigur, mai puțin înspăimântător.

Nick trece pe coridor, aruncă o privire și-și dă cumva seama că sunt trează.

– Ai dormit dusă, zâmbește el.

– Eram obosită, răspund, întinzându-mă.

Mă întreb în sinea mea cum îmi stă părul, dacă nu cumva îmi miroase respirația sau dacă am urdori. Apoi observ ceva.

– Porți pantaloni.

– Am tot timpul o pereche de rezervă în mașină.

Se așază pe marginea patului.

– Ești dezamăgită?

– Puțin.

Mă ridic în capul oaselor și mă sprijin de căpătâiul patului, frecându-mă la ochi.

– Tu ce-ai făcut în dimineața asta?

– I-am sunat pe Devyn și Is. Caută un mod în care să ajungă până aici. Părinții lui Devyn au un snowmobile, dar nu-l lasă să-l ia din cauza accidentului. Betty s-a dus la lucru în camioneta aia bestială a ei.

– Bestială?

– Așa e. Te-ai uitat la cauciucurile ei?

– Tu conduci un Mini Cooper.

– Asta nu înseamnă că nu pot să apreciez o camionetă bună.

Zâmbește și-mi ciufulește părul de parcă ar fi fost un frate mai mare, ceea ce nu-mi convine.

– Mă rog, am făcut clătite, mai sunt câteva în cuptor și am citit câteva cărți mai vechi de Stephen King.

– Bună idee, să te sperii și mai și...

– Nu-s ușor de speriat.

– Durule.

Amândoi izbucnim în râs.

– Chiar ai făcut clătite?

– Hai.

Mă apucă de mână și mă trage din pat.

– Uau, chiar ai apetitul unui lup, zâmbesc eu.

Furculița i se oprește în aer.

– Originală observație.

Încep să chicotesc.

– Mă gândeam eu.

– Păi, *tu* ai spus-o, rostește el, lăsând să i se vadă gropițele.

– Faci clătite bune.

– Mulțumesc.

– Cred că ar trebui să te muți cu noi și să faci clătite tot timpul.

– Să înțeleg că Betty gătește chiar atât de rău?

– Da. Și nici eu nu mă pricep mai bine.

– Poate că ar trebui să stau aici până, știi tu... până se mai liniștesc lucrurile sau...

Îmi ghiorăie mațele, așa că tai clătita fără să mă uit la el.

– Nu mă întorc în Charleston.

– Ar fi mai sigur.

– Doar pentru mine. S-ar descotorosi de tipi până când și-ar găsi o regină. Nu pot să las să se întâmple asta.

– Nu e lupta ta.

– Sigur.

Duc furculița la gură și o țin în aer, uitându-mă cu atenție la el. E atât de hotărât, atât de puternic, dar până la urmă e făcut tot din carne și oase. Până și el poate fi rănit.

– Atunci a cui luptă e? Doar a ta? Pentru că nu voi lăsa asta să se întâmple. Nu ești domnul salvez lumea de unul singur, ai înțeles?

Își toarnă sirop pe una din clătite. Pe chip îi apare o grimasă, de parcă l-ar fi durut să vorbească.

– Bine. Fie, e lupta *noastră*. Doar a noastră.

– Îți cade sirop pe carte.

Mut siropul și atunci observ titlul de pe copertă.

– *Skeleton Crew?*

– Stephen King.

Inima aproape că mi se oprește și creierul face o conexiune pe care orice creier mai acătării ar fi făcut-o de mult.

– Știu că e Stephen King. Doar că... E o poveste în ea.

Săturându-mă să mă holbez la titlu, o întorc spre mine.

– Ce?

– Pe aici sunt tigri.

Nick își trage scaunul mai aproape de masă și de mine și se apleacă, aşteptând.

– Tatăl meu a scris asta în cartea de la bibliotecă: „Nu te teme. Pe aici sunt tigri, 157“.

– Îmi aduc aminte. Cred că Devyn sau Betty sau altcineva a spus că e povestirea unui scriitor de S.F. Nu era vorba de Stephen King, nu-i așa?

Cuvintele lui Nick îmi cad pe pielea gâtului odată cu răsuflarea lui. Mi-e greu să mă concentrez.

– Era vorba de Ray Bradbury, parcă. Și nu. Dar poate că doi oameni diferiți au folosit același titlu.

Ajung la pagina cu pricina.

– Zara?

Întorc cartea în așa fel încât amândoi o privim la unghi de nouăzeci de grade.

– Uită-te.

– A scris ceva în ea, rostește Nick, privind chiorâș.

Mirosul de sirop de arțar îmi atinge obrazul.

– Poți să citești ce scrie?

– E cam șters.

– De ce a folosit un creion?

– Întotdeauna folosea creioane. Era mai excentric, spun eu.

Ridic cartea mai aproape de față.

– Scrie: „Apărare: vârcolaci, fier. Problemă: dacă setea devine prea mare, apar și ziua. Christine.“ Grozav. Drăguț și criptic, tată. Și a subliniat fraza asta din povestire, despre tigri care arată flămânzi și răi.

– Cine-i Christine?

– Titlul unei alte cărți de Stephen King. Cea despre mașină, dacă nu mă-nșel.

Nick își împinge scaunul înapoi.

– Citește din nou. Am văzut cartea sus.

Citesc fraza din nou, cât de tare pot, ca să mă audă. E rapid, cu o iuțeală de vârcolac, urcând și coborând scările într-o clipită și se întoarce cu o altă carte de Stephen King în mână.

– Spunea că pot veni și ziua dacă setea devine prea puternică. Ar trebui s-o sunăm pe Betty.

– Să văd cartea aceea mai întâi.

Întind mâna. Nick îmi dă cartea. Când o deschid, o foaie cade din ea.

Nick o ia din aer și mi-o întinde înainte să apuc să reacționez. Mâinile îmi tremură pe măsură ce o despăturesc.

– S-ar putea să nu fie nimic, poate o fișă școlară sau un bilețel pentru mama...

– Citește-o, Zara, se aude vocea blândă a lui Nick, revărsându-se în bucătărie.

Până și aerul parcă așteaptă. Încep să citesc.

„Dacă ai găsit asta, înseamnă că setea a revenit. El mi-a spus că nu vrea să fie controlat de sete. Mi-a spus că luptă împotriva ei și aș vrea să-l cred, dar oare mai contează? Când setea îl face să-și

piardă controlul, își pierde controlul și asupra curții sale și ei cer sânge și suflete să-și satisfacă poftele, pofte pe care le au când regele devine adult și are nevoie de o regină. Mamă, știi de ce am fugit. Nu puteam s-o las să sacrifice atâtea, iar furia lui față de înțelegerea noastră a fost atât de mare. Ne-a fost teamă să avem încredere. Îmi pare atât de rău că nu a fost destul."

Ridic ochii spre Nick.

– Știi cumva ce înseamnă asta?

– Nu prea. Asta e tot?

– Nu. Mai sunt câteva rânduri, răspund și continui să citesc: „Trebuie să te previn, când dorința devine prea puternică, noaptea nu-l va mai reține. Va umbla după pradă și la lumina soarelui. Fierul îi slăbește. Sunt rapizi, dar noi suntem mai rapizi și putem să ucidem la rândul nostru. Asta e singura noastră speranță. Alți Strălucitori sunt singura noastră speranță."

Împăturesc din nou hârtia și o pun lângă furculiță. Apoi mă gândesc mai bine și o bag în hanorac.

– Tatăl meu a scris asta.

Nick încuviințează.

– Pot veni în timpul zilei.

– Dacă setea e puternică.

– Nu-mi asum riscuri în privința asta, rostește el. O sun pe Betty.

Îl apuc de braț, să-l opresc.

– Nick?

Se apleacă spre mine. Mă privește blând și cu îngrijorare.

– Ce e?

– Mă simt ciudat.

– Zara, e în regulă să-ți fie teamă. Dar o voi suna pe Betty și avem noi grijă de tine. Totul este bine.

– Nu-i asta. Mă simt de parcă am păianjeni.

Încerc să-i explic și să mă dumiresc și eu în același timp. Fața mi-e năpădită de căldură.

– E stupid. Doar că am senzația asta, ca și cum niște păianjeni mi-ar mișuna pe sub piele. Nu știu cum s-o explic.

Mâinile lui mari se înfășoară în jurul brațelor mele și le mângâie cu blândețe.

– Când se întâmplă asta?

– Nu știu. De când am plecat din Charleston. De fiecare dată când îl văd pe omul pe care l-am întâlnit la aeroport sau când aud vocea aceea.

– Vocea din pădure?

Încuviințez fără o vorbă.

Nick îmi dă drumul și se îndreaptă în grabă către șemineu. Apucă vătraiul pe care Betty îl folosise să împingă bușteniii. Mi-l întinde.

– Ia-l.

– Ce? De ce?

– Înseamnă că se apropie, răspunde el, aproape mârâind. Va încerca să te convingă să-i deschizi ușa. Să nu-l lași să intre.

Deschid gura să protestez, însă Nick ridică arătătorul. Ochii îi sunt atât de încordați, atât de atenți, ca ai unui lup la vânătoare, încât mă mir cum de nu am observat asta până atunci.

– Vorbesc serios, Zara. Nu poți să dai nimănui drumul în casă. Promite-mi.

– Nu pot să intre pur și simplu cu forța în casă? întreb eu, dar în zadar.

Bat cu piciorul în podea de parcă am doi ani, dar sunt atât de frustrată că nu-mi pasă. Îmi doresc să nu mă mai sperie.

Nu-mi răspunde. Doar fuge de colo până colo, trăgând draperiile.

– Ar trebui să iei cuțitul pe care l-ai lăsat în bucătărie, spune el, privind în sus pe scări. Toate ferestrele sunt închise acolo sus, nu-i așa?

– Nu știu! țip eu, fluturând vătraiul.

Teama îmi furnică prin piele. Sau poate e senzația aceea de păianjeni? Nu știu. Nick urcă deja treptele, pășind peste câte trei deodată.

– Dacă sparg ușa?

– Nu pot!

– De unde știi că nu pot? Tipul acela părea destul de puternic.

– Spiridușii trebuie invitați, ca vampirii. Am citit asta pe internet, strigă el de sus.

– Aha, acum m-am dumirit. Atunci trebuie să fie adevărat, mormăi eu.

Spiridofobia

Teama de spiriduși

Asta am inventat-o eu, dar, pe cuvânt, termenul ar trebui să existe pentru că exprimă o teamă cât se poate de reală.

Mă avânt pe scări după el.

Mă ignoră, fugind dintr-o cameră în alta, verificând ferestrele, trăgând jaluzelele peste fiecare dintre ele înainte să treacă în următoarea. Se mișcă atât de repede încât îl văd ca prin ceață. Nu-i de mirare că e un alergător atât de bun. Nu e uman.

Mă înfiorez, dar, până la urmă, e tot Nick cel pe care-l știam.

Ultima cameră în care intră era a mea. Închid ușa după mine, nu cumva să o ia la goană și de-aici, dar pare că se mai calmase. Nu i se ridică părul pe cap sau mai știu eu ce.

– Toate ferestrele sunt închise, rostește el așezându-se pe pat.

O sun pe Betty. Mă întâmpină cu o voce atentă.

– Zara?

– Cred că spiridușul vine încoace.

– Ce? E ziua-n amiaza mare.

– Știu! Dar am găsit un bilețel pe care tata ți l-a lăsat. Scria că dacă setea devine de nestăvilit atunci pot să vină și în timpul zilei.

– Iisuse!

Betty face o pauză, ca și când s-ar fi luptat cu o veste gravă.

– A lăsat un bilețel?

– Aha.

O las o secundă, căci pur și simplu știu că încearcă să-și adune gândurile. Apoi continui:

– Și mă simt ciudat, ca atunci când apare el.

– Bine. Nick e acolo, nu-i așa?

– Aha.

– Dă-mi-l la telefon. Ajung și eu acolo cât pot de repede, ai înțeles? Acum pornesc.

– Bine.

Îi dau telefonul lui Nick.

– Da. Știu. Știu, spune el.

Apoi își îndepărtează telefonul de la ureche.

– S-a întrerupt, spune el.

– Grozav.

Se încruntă și se aruncă pe patul meu.

– Îmi place posterul tău cu Amnesty International.

Îl agățasem deasupra patului, ca și acasă.

– Astea sunt cuvintele tale înțelepte în vreme de criză? Că îți place posterul meu? Ai un foarte ciudat simț al umorului. Dă-te mai încolo, zic eu, târându-mi picioarele până la pat și așezându-mă lângă el.

Îl împing cu o mișcare a șoldurilor mai spre marginea patului. Romantismul e prea înspăimântător. Își întinde brațul și mi-l duce după cap, privind în continuare posterul.

– Îmi place Amnesty International, spun eu, cu admirabilele mele aptitudini conversaționale.

– Ai un complex de genul vreau să salvez lumea? întreabă el apucându-mă de umăr.

– Aparent.

– Și eu la fel.

– Pe bune? Nu observasem.

– Sarcasmul nu-ți șade bine.

Se întoarce pe-o rână, țintuindu-mă cu privirea. Totul în mine începe să freamete. Stau în pat cu un băiat drăguț. Scuze... un

vârcolac drăguț. Vântul șuieră la fereastră. Mă apucă oare din nou senzația aceea de bine? Nu, s-a dus.

– Ar trebui să ne fie teamă? întreb eu.

– Sincer?

Încuviințez.

– Da.

Îi ating fața, plimbându-mi degetele pe pielea lui netedă. Fălcile i se încleștează sub atingerea mea.

– Explică-mi ce înseamnă să fii vârcolac.

Clatină din cap. Mâna mi se mișcă odată cu el. Nu am de gând să dau înapoi, nu de data asta.

– Vârcolacii au suflete. Suntem parțial oameni. Nu și spiridușii. Nu sunt deloc umani; cel puțin așa mi-a spus Betty. Există o anumită teorie că sunt o rasă care nu are cum să ajungă în rai, dar nu sunt îndeajuns de răi încât să fie trimiși în iad. Așa că au fost lăsați aici, să cutreiere și să sufere pentru totdeauna.

Ridic din sprâncene. Nick întinde mâna și mi le netezește. Apoi își coboară capul și-mi adulmecă părul. Cuvintele lui îmi mângâie pielea.

– Nu crezi în teoria asta?

– E aberantă.

– Și eu cred la fel, mărturisește el, întorcându-se pe spate și apropiindu-mă la pieptul lui. Spiridușii sunt îndeajuns de răi încât să-i înghită iadul.

– Dacă iadul măcar există, spun eu.

– Da, răspunde el, nu prea convins. Mai există o teorie care pretinde că există cinci rase care au venit pe pământ.

– Ce?

– Sunt spiridușii, zânele, vârcolacii, elfii și încă una. Nu mai îmi aduc aminte care. Au un consiliu. Li se spune Strălucitorii.

– Ca în biletul tatălui meu.

Stau așa câteva secunde, apoi înghit în sec și mă ghemuiesc mai aproape de Nick. Nu-mi pasă ce spunea despre spiriduși sau vârcolaci sau mai știu eu ce. Mă simt în siguranță alături de el.

– Ai spus că spiriduşii nu pot intra decât dacă sunt invitaţi, ca vampirii din cărţile lui Stephen King.

– Nu ştiu cum acţionează vampirii. Nici măcar nu sunt sigur că există.

– Serios?

– Da.

– Ei bine, în sfârşit o veste bună, cred.

Îmi mângâie umărul cu degetul mare. Mirosul lui de pin, de om sau de vârcolac îmi gâdilă nările şi încerc să-mi găsesc curajul.

– Maică-mea m-a trimis aici pe tărâmul frigului şi al spiriduşilor. Bună treabă, mamă.

– Din ce mi-a spus Betty, era foarte îngrijorată din cauza ta. Credeau că ceva a murit în tine.

– Aşa a şi fost. Eram pustie pe dinăuntru. Acum nu mai sunt, mărturisesc eu, deşi nu despre mine voiam să vorbim.

Stau pe gânduri preţ de o clipă şi inhalez căldura lui.

– De ce m-ar trimite aici, când nu am vizitat niciodată locul ăsta?

– Nu aţi fost niciodată aici?

– Întotdeauna ne vizita Betty. Ultima dată când mama a venit aici a fost când au avut loc toate dispariţiile alea.

– Da.

– Asta s-a întâmplat imediat după ce mama a absolvit facultatea. Trebuie să fi fost ciudat să se întoarcă acasă pe când băieţi dispăreau în stânga şi-n dreapta, apoi să mă aibă pe mine, să se mărite cu tata şi să plece în Tulane să facă masteratul. Probabil s-a simţit ca şi cum s-ar fi aflat la un nou început. Poate că a vrut să uite totul. Vreau să spun, trebuie să-i fi cunoscut pe unii dintre tipii care au dispărut.

Senzaţia de furnicături izbucneşte din nou. Zgârietura de pe mână mă arde.

– Ce nebunie, suspin eu întinzându-mă în pat.

– Ştiu, răspunde Nick, strângându-mi mâna.

Privirea mi-e aţintită pe flacăra lumânării de pe sigla Amnesty International. Toţi oamenii din închisori răspândiţi în toată

lumea, torturați, încarcerați, de multe ori fără vreun motiv, de multe ori doar pentru că dăduseră glas gândurilor lor. Cum putea fi asta parte din aceeași lume? Eu aici împreună cu Nick, gândindu-ne la spiriduși. Ei, în toate colțurile lumii, gândindu-se dacă vor mai apuca ziua de mâine. Care era numitorul comun acolo? Doar flacăra lumânării. Doar speranța.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu. Ce s-a întâmplat ultima oară?

– Oamenii dispăreau încontinuu. Noaptea. Întotdeauna când erau singuri. Orașul avea chiar o oră de stingere, spuse el. La un moment dat, totul a încetat.

– Din ce cauză?

– Nimeni nu știe, grăiește Nick cu voce sumbră. Poate în afară de Betty. Mă gândesc că poate ea știe ceva mai mult.

– Atunci ar fi trebuit să ne spună.

– Poate nu credea că va fi nevoie.

– Aiurea.

Îmi acopăr ochii cu mâna, încercând să nu mă gândesc la vocea care mă striga pe nume, dar ea continuă să-mi răsune în urechi.

– Și au reînceput să răpească băieți tocmai atunci când l-am văzut pe individul ăla în Charleston. Iar tu, Nick Colt, crezi cumva că e treaba ta să protejezi oamenii de așa ceva?

– Pot să-i sperii și să-i alung, răspunde el, într-un soi de laudă.

– Cum?

– Avem abilități.

– Ce abilități?

– Putem vâna.

Încep să mă joc cu fermoarul metalic al hanoracului său, trăgându-l în sus și-n jos, repetând ceea ce-mi spusese, să înțeleg cumva.

– Puteți să vânați.

Vârcolacii vânează.

– Omorâți.

Mă îndepărtez puțin de el.

– Nu omor *oameni,* rostește el, evident enervat.

– De unde știu eu asta? îl întreb ridicându-mă în pat.

– Uită-te la mine.

Îl privesc, cu oarecare ezitare. Oarecum.

– Privește-mă în ochi, Zara. Nu omor oameni.

– Bine, spun înghițind în sec.

– Mă crezi?

Dând compulsiv din cap, mă ridic, traversez camera și aprind o lumânare. Încep să adun CD-urile împrăștiate prin toată camera în grămezi. Brățara îmi zornăie la încheietură în timp ce mă mișc înfrigurată.

– Zara...

– Ce-i? Doar fac puțină ordine, bine? Aproape că țipasem la el, așa că încerc să-mi cobor vocea. Mi-e cam greu să mă acomodez cu toate dezvăluirile astea.

Nick sare de pe pat, se apropie și se apleacă lângă mine.

– Știu.

Când își așază mâna pe spatele meu văd cum tresare. CD-ul pe care-l țin îmi cade din mână. Îmi simt pielea invadată din nou de păianjeni. Nick apucă vătraiul, strângându-l în pumn.

Cineva bate în ușa de la intrare, puternic, insistent. Sar în picioare. Vocea mea este speriată.

– Nick?

Îmi aruncă o privire hotărâtă, însă mâna-i tremură pe unealta de metal, iar încheieturile i se albesc.

– Nu deschide ușa, Zara.

– Să fie oare...

Un nou val de bătăi în ușă îmi întrerupe întrebarea.

Mă întorc spre Nick și ochii mi se opresc în oglinda de pe măsuța de toaletă. Căscați și îngroziți, oglindesc toată teama din mine, adusă de furnicăturile care mă invadaseră.

Dau cu piciorul peste un teanc de CD-uri, împrăștiindu-le din nou pe podea. Inima aproape că-mi sare din piept și se spulberă pretutindeni odată cu ele. Calc peste câteva plicuri care așteptau să fie expediate.

Îl apuc pe Nick de încheietură.

– Nu pot să intre, nu-i așa?

El încuviințează.

– Numai dacă îi lași tu.

– Și n-am de gând să fac asta.

– Exact.

Altă bătaie în ușă. Alta. Alta.

– Nick?

Mă împresoară cu brațul. Simt pe spate atingerea rece a vătraiului. Nu este nimic în comparație cu căldura lui.

– Ești în siguranță aici, cu mine.

– Ai de gând să te prefaci în lup?

– Numai dacă nu am de ales.

– Nu ai nevoie de o lună plină sau mai știu eu ce? șoptesc agățându-mă de el.

– Nu.

Fiori de gheață îmi traversează tot corpul. Vreau să pătrund pe sub pielea caldă și ocrotitoare a lui Nick, să mă ascund la adăpostul ei.

– Crezi că vei fi nevoit să te transformi?

Mă împinge cu blândețe spre pat și mă așază pe el. Încă ține în mână vătraiul, înspăimântător, metalic, greu, gata să fie folosit.

– Nu ar trebui să poată intra în casă, spune el. Decât dacă au mai fost înăuntru.

– Sunt mulți?

– Miros cel puțin cinci. Nu mă îngrijorează slugile, doar liderul.

– Au un lider?

– Sunt sigur.

Se îndreaptă spre ușa dormitorului, o închide, apoi învârte cheia. Rămâne acolo, cu fața spre ușă, fără să se întoarcă spre mine, sprijinindu-se cu mâna de cadrul de lemn.

Pe scări se aud pași apăsați. Nick mă privește peste umăr. Pupilele i se subțiază, asemenea unui lup.

– Cred că măcar unul dintre spiriduși a mai fost în casa asta, îi aud eu vocea într-un murmur jos, amenințător, abia omenesc.

Încremenesc. Spatele-i tremură, sub o povară invizibilă. Nu știu despre ce povară e vorba.

– Nick? Pot să intre cu toții dacă unul dintre ei a mai fost aici?

– Nu. Ceilalți așteaptă afară.

– Poate intra în cameră dacă a mai fost în casă? întreb cu vocea sugrumată de teroare.

– Nu știu.

Începe să mârâie. Nu știu ce să fac, ce să zic, așa că-i strig numele.

– Nick?

Răspunde blând și totodată chinuit.

– Zara, încerc din toată puterea să nu mă schimb. Dar când oamenii sunt în primejdie, mă schimb.

– Deci mă aflu în primejdie?

Nick încuviințează.

Îi ating spatele. Sunt atât de năucită încât nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns lângă el. Mușchii îi tremură, simt cum freamătă sub degetele mele, de parcă țesuturile se căznesc să rămână neschimbate.

– Atunci preschimbă-te! îi ordon.

– Nu vreau să te sperii.

– Sunt deja speriată! mă tângui eu.

– Dar nu vreau să pățești ceva!

– Eu? Nu din pricina mea sunt îngrijorată. Mă tem pentru tine.

O mână izbește în ușa de la dormitor, care se cutremură sub forța ei. Dumnezeule! Dumnezeule!

Nick se întoarce dintr-odată. Ochii-i sunt plini de durere și jale. Își rupe hanoracul și se aruncă de cealaltă parte a patului, unde nu-l pot vedea.

– Zara, orice se-ntâmplă, să nu-l lași înăuntru. Orice-ar spune. Nu poți.

Mârâie din nou. În ușă se aude o bătaie blândă, neamenințătoare. Fac un pas în spate. Pantalonii pe care Nick îi purta zboară cât colo. Îi prind în brațe. Abia reușește să vorbească.

– Poate aș reuși să-i fac față unu la unu, dar nu vreau să risc. E mai puternic decât ceilalți și ăsta nu-i mediul meu...

– Nick? șoptesc eu.

O pernă zboară peste pat.

– Trebuie să rezistăm până ajunge Betty aici. Doar ține-te tare până atunci, Zara.

Bătăile în ușă îi acoperă cuvintele. Dar nu pot să acopere mârâitul aprig care-i scapă din gât, în parte avertisment, în parte strigăt de luptă.

– Dumnezeule! șoptesc eu.

După o scurtă pauză, bătăile blânde reîncep.

– Zara, lasă-mă să intru.

Lupul mârâie și pășește între mine și ușă. Blana lui mare și deasă pare că se zbârlește împotriva amenințării.

Nick spusese că sunt cel puțin cinci. Unul e aici, cu noi în casă, dar atâta vreme cât nu deschid ușa vom fi în siguranță. De ce să fi crezut Nick că aș deschide ușa? Poate mă crede mai naivă decât un copil de grădiniță. Nici în ruptul capului n-aș deschide ușa să las spiridușul să intre. Dar cum rămâne cu ceilalți?

Ridic jaluzeaua nici cât o palmă și arunc un ochi pe fereastră. Două siluete întunecate așteaptă în zăpada care cade din cerul alb-cenușiu. În rest, totul pare aproape calm.

Ciocănitul se aude din nou, un ciocănit domol, ca atunci când mama mea venea să ne trezească pe mine și prietenele mele după o petrecere în pijamale. Mă uit la Nick, care stă ghemuit, gata să se năpustească.

Cei de afară încearcă să mă amăgească. Nu am de gând să-i las. Voi ignora ușa și-i voi urmări.

Mă întorc spre fereastră și îmi scapă un țipăt. Un chip palid, cu ochi sălbatici mă privește prin geam. Scot un nou țipăt și fac un salt în spate. Din fericire, jaluzeaua coboară de la sine, ferindu-mă de ochii aceia.

Mă așez în mijlocul patului, cu genunchii trași la piept și cu vătraiul în mână. Nu voi ezita să-l folosesc. Uneori, pacifismul e supraevaluat.

– Asta nu se întâmplă, asta nu se întâmplă, repet aproape ritualic.

Ceva zgârie fereastra și sunt sigură că nu e o creangă. E ceva groaznic care încearcă să intre.

Nick face ture prin cameră, patrulând de la ușă la fereastră și-napoi. Își arată colții până la gingii.

– Zara?

Vocea de după ușă e adâncă, puțin răgușită. Pare cunoscută și în nici un caz nu este vocea din pădure. Inima-mi tresare, și nu de teamă.

– Zara, scumpo?

Nu se poate să fie el. Nu se poate. Îmi îndrept spatele și îmi cobor picioarele de pe pat. Flacăra lumânării de pe birou pâlpâie, apoi se face de două ori mai mare. Răspunsul meu vine în șoaptă, ca o rugăciune, ca o rază de speranță.

– Tati?

Vitricofobia

Teama de tați vitregi

Nu poate să fie el. Nu are cum, dar este glasul lui. Limba mi se lipește de cerul gurii și-mi simt pieptul prins ca în strânsoarea unui șarpe, dar reușesc să rostesc din nou.

– Tati?

Nick mârâie incontrolabil. Trupul îi e cuprins de tremur. Ca și al meu, de altfel. Nimeni nu ar vrea să se afle nici la trei metri de un lup care mârâie, dar eu stau mult mai aproape. E înspăimântător, dar nu atât de înspăimântător precum ușa și ce ar putea fi în spatele ei.

Tatăl meu murise. Însă acum îmi vorbește. Îi aud vocea printre mârâituri, îndărătul ușii. Picioarele mi se mișcă în tăcere pe podea.

– Tati, tu ești?

Îmi aude șoapta cumva.

– Zara, scumpo, deschide ușa și lasă-mă să intru.

Vreau să o fac. Chiar vreau, însă șocul îmi toarnă plumb în picioare. Nick se ridică pe labele din spate și se sprijină de ușă, blocându-mi calea.

– Nick, dă-te la o parte, îl rog eu apropiindu-mă.

Îmi lipesc mâinile de ușă, de parcă aș fi putut cumva să simt ce se ascunde de cealaltă parte, să-i ating fața tatălui meu, să-i simt

din nou pielea caldă, pulsând cu viață. Dar nu pot. Bineînțeles că nu. Lemnul rece îmi refuză visarea.

– Nu poți să fii aici.

Vocea mi-e minusculă și slabă. Inima îmi bate cu putere. Dacă aș deschide ușa, ar fi oare acolo? Ar zâmbi până i s-ar vedea gropițele? Oare obrajii îi sunt aspri fiindcă nu s-a bărbierit? M-ar îmbrățișa? Tot ce îmi dorisem lunile astea era ca el să fi trăit.

Dar îl văzusem întins pe podea. Îl văzusem în sicriu. Și poți să simți când cineva a murit, simți că sufletul s-a dus, că nu mai este nimic în trupul lipsit de viață. Totuși, dacă există vârcolaci sau spiriduși, atunci poate că nici așa ceva nu e imposibil. Poate că tatăl meu e chiar aici, la doar câțiva centimetri depărtare de mine.

Mă clatin, lipită de ușă.

– Nu poți. Nu poți fi aici.

– Dar sunt, Zara. Dă-mi drumul. Îți voi explica, spune el.

Murise. Murise. L-am văzut murind. Apa de pe podea. Fața lui rece în mâinile mele. Dar dacă nu a murit?

– Tati?

– Sunt aici, dragă.

În gât mi se formează gâlme ce se răspândesc până în miezul ființei mele. E vocea lui. A lui. Chiar aici. Întind mâna spre clanță, dar nu apuc să deschid.

Nick se izbește în mine, împingându-și falca în obrazul meu, ca într-o lovitură. Mă împinge cu botul departe de ușă, încercând să-și bage capul între mine și ușă. Blana lui îmi intră în gură. O scuip și încerc să-l dau la o parte.

– Este tatăl meu. Tatăl meu!

Plesnesc ușa.

– E pe cealaltă parte. Îl vor prinde spiridușii.

Nick își dezvelește colții spre mine.

– Nu pot să-l pierd din nou, Nick.

Lupul mârâie ca și cum e gata să mă muște. Mă dau puțin în spate, apoi înaintez iar.

– Dă-te din calea mea!

Mă împing în gâtul lui gros, lovindu-l cu pumnii și palmele fără încetare. Nici măcar nu se clintește.

– Mișcă! îi ordon. Mișcă!

– Zara, e un lup cu tine în cameră? Să nu ai încredere în el, se aude glasul calm al tatălui meu.

Încremenesc cu un smoc de blană în mână. Dintr-odată, mă lovește sentimentul că ceva nu e în regulă. Tatăl meu nu ar fi niciodată atât de calm dacă aș fi blocată în dormitorul meu cu un lup. Ar fi furios și ar urla, ar dărâma ușa, ca atunci când eram micuță și m-am închis din greșeală în baie, iar încuietoarea înțepenise pentru că era veche. Atunci o luase razna și spărsese ușa cu picioarele. Apoi m-a strâns în brațe și m-a sărutat încontinuu pe frunte.

– Nu aș lăsa nimic să ți se întâmple, prințesa mea, spusese el atunci. Ești viața mea.

Tatăl meu ar fi dărâmat ușa. Tatăl meu m-ar salva.

– Lasă-mă înăuntru, rostește el. Zara...

Îi dau drumul lui Nick și mă îndepărtez de ușă, împleticindu-mă. Îmi acopăr gura, oprind un țipăt. Nick nu mai mârâie și dă fericit din coadă. De unde ar ști tatăl meu că aici e un lup, și nu un câine? De unde ar ști că nu sunt spiriduși?

Mă cutremur. Nick se gudură pe lângă mine, împingându-și coastele de picioarele mele. Îmi cobor mâinile, cufundându-mi-le în blana lui, de parcă aș fi căutat ceva. Poate alinare. Poate căldură. Poate putere. Sau toate la un loc.

– Ești mort. Nu poți fi aici, ies cuvintele din mine, însoțite de un geamăt care-mi sfâșie pieptul.

– Nu sunt mort, Zara.

Mă îndepărtez de Nick și apuc o pernă, ținând-o la piept ca pe un scut. Amintirea tatălui meu întins pe podea se năpustește asupră-mi. Văd cu ochii minții sticla de apă rostogolindu-se pe podea. Îi văd gura deschisă, căscată, căutând cu disperare aer.

– Ba ești. Ești mort. M-ai părăsit. Te-am văzut. M-ai lăsat singură. Și acum sunt aici, în Maine, unde nimic nu-i normal și nu poți fugi noaptea, și e frig.

– Zara, lasă-mă să intru. Îți voi explica.

Arunc în ușă cu Raportul Anual privind Drepturile Omului 2009, care îmbrățișează lemnul cu o bufnitură. Nick ferește capul în ultimul moment și se dă la o parte din calea furiei mele. Apuc un alt raport, trântindu-l de clanță.

– Mincinosule! Nu poți explica. Nu poți! M-ai lăsat!

Printre sughițuri de plâns, mă năpustesc spre ușă lovind-o cu pumnii.

– Ai plecat!

Nimeni nu îmbrățișa mai bine decât tatăl meu. Îmbrățișările lui, ca ale unui enorm ursuleț de pluș, mă înveleau, mă ocroteau.

– Doar lasă-mă să intru, Zara.

Pare supărat acum, ca atunci când mă rățoiam la mama. Vorbește exact ca tatăl meu.

Un pas înainte, apoi un altul. Nick scoate un mârâit grav, tremurător. Îmi duc degetul la buze, făcându-i semn să tacă. Degetele-mi tremură tare, însă reușesc să descui ușa.

– Deschide ușa pentru mine, Zara, se aude vocea lui.

Nick mă înghiontește din fața ușii, fără ca eu să-i opun rezistență.

– Nu. Dacă ai fi într-adevăr tatăl meu, ai putea deschide ușa de unul singur.

Nici un răspuns. Mă așteptam la asta. Știam că nu va fi vreun răspuns.

Nick îmi caută mâna cu botul. Îi mângâi blana.

– De ce nu deschizi ușa? întreb eu. E descuiată.

Ceva vuiește în mine, ceva violent, disperat și real.

– Haide! urlu eu, sălbatică și pierdută, singură, dar nu complet singură.

Nick îmi blochează calea spre orice mă aștepta dincolo de ea.

– De ce nu o faci? De ce nu deschizi ușa asta nenorocită?

Arunc o privire spre clanță. Nu se mișcă.

Știe că nu mă poate înșela. Nick avea dreptate. Spiridușii pot intra doar în locuri în care au fost invitați sau în care au mai fost înainte. Tatăl meu vitreg intrase în camera asta în nenumărate rânduri. Dacă ar fi fost el, ar fi intrat în cameră de îndată ce am descuiat ușa.

Însă nu e el. Nu s-a întors miraculos din morți. E altcineva. Sau altceva, ceva ce a mai fost în casa asta, dar nu și în cameră. Ceva care poate să imite fără cusur vocea tatălui meu.

– Doar vino la mine, Zara. Trebuie să vii la mine.

– Ce?

– Setea mea... Nu o mai pot ține în frâu... e prea puternică.

– Ce ești tu? întreb eu, împleticindu-mă pe măsură ce mă îndepărtez, cu privirea încă ațintită pe clanță. Ce naiba ești?

Orice ar fi fost, scoate un răcnet de furie. Se năpustește în sus și-n jos pe scări și se aude de parcă ar fi invocat o tornadă să spulbere casa bunicii Betty. Cărți trântite. Sticlă spartă. Închid ochii și-mi acopăr urechile. Nick mârâie.

Mă prăbușesc pe pat. Pentru câteva clipe, crezusem că cea mai arzătoare dorință a mea se adeverise. Crezusem că tatăl meu s-a întors. Însă nu e așa. E dus din nou. A dispărut într-adevăr, și eu știu asta. Știu că nu-l voi mai vedea niciodată oricât de mult mi-aș dori.

Lumânarea din sufletul meu s-a stins și mi-e teamă, foarte, foarte teamă, fiindcă cea mai mare spaimă a mea s-a adeverit. Trebuie să-mi trăiesc viața fără tatăl meu, partenerul meu de alergat, omul care mă învățase totul despre Amnesty și care falsa cântecele lui John Lennon.

Încep să suspin și iau o păpușă în brațe. Nick sare pe pat lângă mine, se lipește de mine și-mi linge lacrimile.

În vreme ce spiridușul devastează totul la parter, îmi înfășor brațele în jurul trupului blănos al lui Nick și plâng pe el. Umerii mi se zguduie de efort. Lupul de lângă mine scheaună de câteva ori, îmi mai linge fața, dar în principal e atent la ușă. Într-un târziu, încetez cu suspinele și sughițurile mele patetice și continui să plâng în tăcere. Apoi și plânsul încetează, pentru că îl țin pe Nick în brațe, sperând că nimic din tot ce se întâmplă nu e real, că e doar un vis. Dar, dacă așa ar fi fost, ar însemna că l-aș pierde și pe Nick. Ar însemna că nici el nu e real și-mi doresc atât de mult să fie real. Vreau asta chiar dacă știu că probabil îl voi pierde, așa cum mi-am pierdut tatăl și mama, așa cum m-am pierdut pe mine.

Necrofobia

Frica de moarte

Nick revine la înfățișarea lui de om. Mă trezește cu un mic sărut pe frunte. Deschid ochii și iată-l, zâmbind deasupra mea. Mormăind, îmi pun palmele peste față. Dă jaluzelele la o parte, și camera se scaldă în lumină.

– Am adormit? Pe bune? Cum să adorm?

– Stresul și plânsul pot să vlăguiască pe oricine. Ai ațipit după ce spiridușul a încetat să distrugă totul jos.

– Ah. Îmi ating obrajii. M-ai lins.

Izbucnește în râs și se apleacă spre mine, lingându-mi mâna.

– Ce să fac dacă ești atât de dulce?

Încerc să-l lovesc. Râde mai tare și-mi apucă mâinile.

– Nu-i drept, o muritoare de rând împotriva unui vârcolac, mă plâng eu.

– Bine, bine.

Îmi dă drumul, dar nu înainte să-mi sărute degetele pe rând. Oftez, fericită. Apoi mă dezmeticesc și mă ridic.

– Spiridușii?

– Au plecat. Nu-i mai pot mirosi, rostește el, ridicându-se și întinzându-se.

E din nou îmbrăcat. Întregul său trup trosnește, vertebră după vertebră.

Dau din cap de parcă toate lucrurile astea ar avea sens, dar nu este ca și cum aș fi fost cine știe ce expertă în creaturi fantastice. Simt un gol în stomac.

– S-a prefăcut că e tatăl meu, spun eu.

Ochii lui Nick se înduioșează.

– Trebuie să-ți fi fost greu.

Înghit în sec. Simt un gust groaznic de lemn ars în gură.

– Până la urmă, l-ai dus tu de nas, spune el. Sunt mândru de tine.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi prea iese.

– Să vedem dacă telefoanele funcționează, bine? rostește el, luându-mă de mână. Poate găsim ceva de mâncare?

– A ajuns Betty?

– Nu încă.

– Crezi că i s-a întâmplat ceva?

– Drumurile sunt proaste, Zara. Îi e greu să ajungă aici repede dacă nu se transformă.

– Dacă nu se transformă, îl îngân eu.

Degetele mi se încrucișează cu ale lui. Se simt protejate, cuibărite acolo.

– Suntem în siguranță?

– Sunt cu tine, Zara. Vei fi în siguranță, îți promit.

Vreau să-l cred, dar nu prea pot. Ce mai poate fi sigur?

Ne facem curaj și coborâm scările. Jos e dezastru. Deși doar un singur spiriduș intrase în casă, făcuse asemenea ravagii încât era greu de crezut că nu fuseseră vreo sută.

– Arată de parcă am ținut un chef monstru. O, Doamne, Betty o să mă omoare, spun eu, oprindu-mă la mijlocul scărilor îngrozită.

Canapeaua e răsturnată. Scaunul de piele e mânjit cu funingine. Pe podea sunt împrăștiate o mulțime de foi și cărți. Pernele canapelei sunt acoperite de praf de spiriduș.

Nick mă apucă de mână și mă trage după el pe scări.

– E în regulă. Ne descurcăm noi. Nu-i atât de rău.

Îmi dă drumul și apucă un capăt al canapelei.

– Hai să întoarcem canapeaua mai întâi.

Împreună, întoarcem canapeaua și o împingem la perete. Nick își șterge de pe mânecă praful lăsat în urmă de vizitatorul nostru.

– Dezgustător.

– Putea fi mai rău. Măcar nu a rupt pernele sau altceva, spun eu.

Vocea-mi sună fals. Totuși, îl păcălește pe Nick.

– Clar.

Începem să adunăm lucrurile împrăștiate pe jos. Verific celularul și fixul să văd dacă a revenit semnalul. Nu încă. Deschidem ușa, iar zăpada dă buzna în casă. Orice urmă de spiriduș este de mult îngropată.

Decorul pare desprins dintr-un basm. Zăpada acoperă copacii, ca o magie albă. Mini-ul lui Nick e complet acoperit. Totul este frumos, natural și ordonat, în deplin contrast cu casa bunicii.

– Suntem înzăpeziți, anunț eu.

Nick adulmecă aerul.

– E o furtună mare. Probabil va dura toată după-amiaza și nu se va sfârși până mâine-dimineață.

Intru în bucătărie și încerc să dau de Betty prin radioreceptor. O găsesc pe Josie, dispecera.

– A plecat spre casă acum două ore, spune ea.

– Dumnezeule!

– Nu te îngrijora. Încerc să dau de ea pe celălalt canal. Încă nu am primit nici o veste despre tânărul Dahlberg. Se pare că furtuna va ține toată noaptea și multe dintre drumuri sunt foarte înzăpezite, așa că poate înaintează anevoios. Și satelitul a căzut, deci multe canale nu funcționează.

Apăs pe butonul radioului.

– Bine. Nu te obosi prea mult, Josie.

Râsul ei se aude clar prin interferența statică.

– N-am murit încă, Zara. Mai am ceva viață în mine.

Cu toții avem, mă gândesc eu, apoi mă întorc să curăț sufrageria.

Curățenia pare să dureze o veșnicie și stomacurile noastre ghiorăie atât de tare că acoperă șuierul vântului.

– Sunt lihnit. Ți-e foame? întreabă Nick.

– Da, spun eu bătându-mă pe burtă. Crezi că Betty e bine?

– Cred că e bine, rostește el, îmbrățișându-mă.

Intră cu pași mari în bucătărie și ia niște ouă din frigider, în vreme ce eu duc celelalte alimente afară în zăpadă, ca să nu se strice.

Mă întorc și îl găsesc cu două tigăi pe cuptor și deschizând o conservă de tocătură de vită.

– Tocătură de vită? Dezgustător.

– E bună, îți pune păr pe piept.

– Blană, vrei să spui.

– Exact.

Deschide capacul de metal și-l pune pe un prosop de bucătărie. Toarnă carnea tocată în tigaie și începe să amestece.

– Asta s-ar putea să dureze ceva.

Ia altă lingură să amestece ouăle.

– Mă gândeam că nu ne-ar strica ceva ajutor în problema asta cu spiridușii.

– Bine, credeam că lupii au haite. Tu ai o haită?

– Nu prea corespunde ideii tradiționale de haită.

– Scuze, Nick, dar când vine vorba de vârcolaci nu știu ce înseamnă idee tradițională.

– Nu vânez cu alți lupi.

Încuviințez.

După câteva secunde de tăcere, nu mă mai pot abține:

– Deci vânezi cu...

– Coioți, rostește el făcând o grimasă. Dar au totuși o fărâmă de ADN de lup.

Mă abțin cu greu să nu zâmbesc.

– Măcar ești alfa, nu?

– Evident că-s alfa, aproape că mârâie la mine.

– Scuze, scuze. Deci, vom cere ajutor de la haita ta? Dacă ești alfa, le poți spune ce să facă, nu-i așa?

– Îi vom întreba. Pot să facă lucruri mici, să încerce să-i distragă pe spiriduși, să-i țină ocupați. Dar sunt doar coioți obișnuiți și se sperie de magie.

Se oprește din amestecat.

– Nu, mă gândeam să vorbim cu altcineva.

– Cu cine?

Îndreaptă lingura spre mine.

– Trebuie să rămâi calmă în privința asta, bine? Când o să-ți spun sper să nu te isterizezi.

– Doar spune-mi odată.

– Issie și Devyn.

Mă rotesc în jurul lui.

– Nu putem face asta. În primul rând, s-ar putea să pățească ceva. În al doilea rând, ce? Ai de gând să le spui că ești un vârcolac? Da, clar. Nu văd *ce* ar putea să iasă rău.

– Ei știu deja, pentru că...

Focul pocnește din nou. Vântul vuiește în jurul casei. Nick stă ca pe ace, dar nu se întâmplă nimic. Acel nimic include terminarea frazei pe care o începuse.

– Ei știu deja, pentru că... îl îmboldesc eu, nerăbdătoare.

Nick trage adânc aer în piept.

– Doamne! Issie e un iepuraș, nu-i așa? Există așa ceva? Există iepurași de lună plină?

– Asta-i bună, Zara, abia rostește Nick printre hohote de râs.

– Ar fi un iepuraș foarte reușit, spun eu bosumflată.

– Într-adevăr. Dar nu e ea. E Devyn.

– Devyn? Devyn e drăguț și normal.

Nick curăță tigaia. Cu glas de un calm glacial, spune:

– E vultur de lună plină.

– Aha... bine. Nu mă voi isteriza din cauza asta, dar lasă-mă măcar să spun că sunt surprinsă.

– Pentru că e într-un scaun cu rotile?

– Nu! Pentru că e o pasăre.

Agateofobia

Teama de nebunie

Vântul vuiește în jurul casei și flăcările dansează în sobă. Mănânc o combinație bizară de carne și cartofi prăjiți împreună cu un tip mai „bun“ decât pâinea caldă și care-i primul lucru care-mi trece prin minte?

– Trebuie să găsim o cale să-l împiedicăm pe spiriduș să mă sărute, să mă facă regina lui.

– Știu, spune Nick.

– Bănuiesc că nu ar merge să-i spun un simplu „nu“, rostesc eu, cu un râs nervos.

Nick începe să râcâie bucățile maronii, crocante care s-au prins de fundul tigăii. Amestecă bucățile mai moi de tocătură într-un talmeș-balmeș maro, roșu și alb. Totuși, miroase bine, aproape îndeajuns de bine încât să-mi alunge gândurile despre spiriduși. Aproape. Sau cele legate de faptul că singurii oameni de treabă de la școală erau creaturi de lună plină.

– Serios acum, Zara, rostește el amestecând ouăle.

– În primul rând, nu-mi vine să cred că spiridușii au regi și regine. Ce chestie perimată. Nu-mi pasă dacă sunt „strălucitorii“. E pur și simplu jalnic. Sunt cumva o dictatură militară întemeiată pe un ideal monarhic al superiorității? Acelea sunt cele mai

groaznice forme de guvernământ posibile. Adică, încălcarea drepturilor omului în regimuri ca acelea...

Nick îmi pune mâna sa liberă pe gură, aşa cum făcuse şi Devyn cu Issie odată. Dar eu nu eram Issie, să chicotesc sau să-i ling degetele. Mă uit chiorâş la el. Continuă să bată ouăle cu cealaltă mână de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă asta era o conversaţie firească.

– Zara, ăştia sunt *spiriduşi* şi când vine vorba de încălcarea drepturilor omului, ei bine, probabil că-i doare-n cot de asta, explică el. În primul rând, ei nu sunt oameni. Doi, tortura face parte din felul lor de a rezolva lucrurile.

Încerc să-l calc pe picior, dar îl mişcă incredibil de repede, ca o manevră foarte rapidă de vârcolac, fără să înceteze să amestece ouăle, care sunt aproape gata. Nu-şi ia mâna de pe gura mea şi ochii îi lucesc ca şi cum ar crede că sunt amuzantă.

Nu sunt amuzantă.

– Îmi voi lua mâna acum, bine?

– Nu am stofă de regină, bolborosesc.

Îşi şterge mâna de tricou.

– Ce? Am bălit pe tine?

– Puţin.

– Eşti un lup. Ar trebui să fii obişnuit cu balele.

– Asta-i o lovitură sub centură.

Ia tigaia de pe foc şi o pune pe inima de cărămidă care încercuieşte cuptorul.

– Nu-mi pasă, spun eu, cu braţele încrucişate pe piept.

Amuţim amândoi pentru un minut, timp în care el amestecă tocătura. Ferestrele par nişte pătrate albe din pricina zăpezii ce continuă să cadă. Fulgii se ciocnesc de casă, ca şi cum ar încerca să scape de iarna ce i-a zămislit.

– Evident, ăsta nu e comportamentul lor obişnuit. Vreau să spun că spiriduşii nu au omorât pe nimeni atâta vreme. E o discontinuitate mare, spun eu.

Nick căută să mă întrerupă, dar îl opresc cu un gest.

– Știu că nu e nimic nou în ce spun. Doar gândesc cu voce tare, încerc să procesez informațiile. Totul trebuie să aibă o legătură cu scrisoarea tatălui meu.

– Și n-au avut o regină vreme de un sfert de secol. Trebuie să aibă vreo regulă în privința asta. Îndreaptă lingura din mână spre mine.

– Zara, știu că ești puțin speriată de tot ce se întâmplă, și asta e ceva firesc, dar nu cred...

– Firesc? Ce e firesc în toată tărășenia asta? Tu, probabil cel mai arătos tip din univers, chiar mă placi pe mine, dar ești un vârcolac.

Îmi aud isteria în voce însă nu o pot stăvili.

– Doi dintre oamenii care chiar îmi plac în școala asta tâmpită sunt un lup și un vultur de lună plină. Am înțeles bine? Și, desigur, bunica mea e tigroaică de lună plină.

Nick încuviințează în tăcere, lăsându-mă să-mi vărs amarul. Mă plimb în cercuri prin sufragerie.

– Și nu cumva să uit, un spiriduș mi-a făcut sufrageria vraiște, iar amicii lui vor ca eu să le fiu regină și, în loc să se comporte frumos, să-mi aducă flori sau mai știu eu ce, un tip îmi șoptește numele în pădure încercând să mă facă să mă rătăcesc, apoi dă buzna în casa mea când bunica nu-i aici.

Mă opresc din turuială pentru o clipă.

– Stai. De ce au așteptat să nu fie Betty acasă?

Nick pune niște tocătură pe o farfurie, apoi ouăle.

– Nu am idee. Probabil le e teamă de ea. Tigrii de lună plină sunt de temut. Ridică din umeri și începe să-și pună mâncare în farfurie. Poate că s-au săturat să aștepte.

Îmi întinde o farfurie, apoi se așază pe podea în fața focului. Mă așez lângă el. Căldura care ne cuprinde e foarte plăcută.

– Sau poate că și-au dat seama că nu-i voi lăsa să te ia în pădure, așa că au preferat un atac frontal. Lupii luptă mai bine afară. Nu suntem animale de casă. Îți place mâncarea?

Amestec puțin ouăle în farfurie, apoi iau niște tocătură. Îmi încălzește gura.

– E foarte bună.

– Mulțumesc, zâmbește el.

– Deci așa, poți să și gătești? întreb eu. Ești chiar perfect, nu-i așa?

– *Sunt* vârcolac, răspunde printre îmbucături. Își îndoaie capul.

– Asta îți dă o scuză mult prea bună pentru temperamentul tău.

– Așa-i, rostește el ridicând din sprâncene.

– Dacă devin regina spiridușilor, va trebui să-mi spui majestate, îl tachinez eu.

– Niciodată.

– N-ai să-mi spui niciodată majestate? Urât din partea ta. Știi tu, la urma urmei nu ești decât un biet vârcolac, iar eu voi face parte din regalitate.

Focul pocnește clintind o buturugă. Sar ca arsă, însă Nick nu schițează nici un gest. Aparent, e greu să sperii un vârcolac.

– Niciodată nu vei deveni regina spiridușilor. Nu te las eu.

Privirile ni se întâlnesc. Are atitudinea aceea de mascul alfa. Nu sunt în stare să privesc într-o parte. Și chiar dacă aș face-o, tot i-aș simți. Ochii. Ochii lui.

– Of. Urăsc chestia asta. Mă simt blocată.

Crezusem că o iau în sfârșit înainte. Deși eram împotmolită în Maine, încetul cu încetul, viitorul începea să se contureze, un viitor fără tata... dar totuși viitorul meu. Issie și Devyn sunt prietenii mei. Nick e aici... Totul poate să dispară într-o clipită. Nu vreau să mor.

Nick își așază farfuria, care se clătină puțin pe suprafața zgrunțuroasă a cărămizilor. Se apleacă înainte și pune palmele pe podea, ca într-o postură de yoga canină.

– Zara?

Vocea lui blândă mă învăluie, însă decid să nu-mi ridic ochii din farfurie.

– Nu voi lăsa nimic rău să ți se-ntâmple.

– Nu-mi poți promite așa ceva. Nimeni nu poate împiedica miraculos ca alții să fie răniți sau uciși.

Înghițind în sec, ridic ochii spre el. Gura îi e atât de aproape de-a mea. Ochii-i sunt înfometați și în același timp calmi și puternici, așa că îi spun:

– Acum câteva săptămâni, nu mi-ar fi păsat. Dacă aș fi murit. Știi?

Încuviințează și așteaptă în tăcere. Buzele îmi tremură, căci nu-mi găsesc cuvintele potrivite.

– Îmi era atât de dor de tata.

Înghit din nou. De ce e așa de greu să înghiți în sec? E doar o mișcare a gâtului, atât.

– Dar acum nu vreau să mor. Nu vreau să-mi fie teamă. Vreau doar să trăiesc.

Mă lasă să termin, apoi întreabă:

– Ce s-a schimbat?

– Nu știu. Tu, poate? Sau poate fiindcă o vedeam pe Issie atât de veselă și curajoasă tot timpul. Sau... Poate pentru că mi-era atât de teamă. Știam. Știam pur și simplu că nu vreau să mor, rostesc apropiindu-mă de el până când frunțile ni se ating.

Mă sărută pe nas. Apoi buzele i se plimbă pe obraz până spre buzele mele, unde șoptește:

– Voi avea grijă de tine, Zara.

Îl apuc de umeri.

– Dar cum rămâne cu tine? Cine va avea grijă de tine?

– Voi fi bine.

Buzele ni se întâlnesc. Îmi iau mâinile de pe umerii lui și i le trec prin păr. Îi împing capul cu blândețe pe spate.

– Promiți? Îmi juri?

– Îți jur!

– Trebuie să plecăm, spune Nick.

Suntem în bucătărie. Afară, omătul continuă să crească. Ating fereastra rece cu buricele degetelor.

– Sper că glumești.

Pun tigaia în chiuvetă. Resturile de tocătură se întind ca o crustă maronie pe fundul tigăii. Rup un șervețel de bucătărie din sul.

– Dezgustător.

– Zara? Nu ne putem ascunde din nou în camera ta toată noaptea.

Nick întinde mâna pe lângă mine și apucă mânerul tigăii. Toarnă detergent până ce acoperă crusta.

– Trebuie să rezolvăm problema asta acum.

– Acum?

– Cât mai e lumină.

– Uită-te la domnul proactiv.

– Vorbesc serios, Zara.

Pune tigaia înapoi în chiuvetă. Nu o puteam curăța fără apă.

– Știu. Știu că ești serios, dar nu mă omor după zăpadă.

Îmi rearanjez coada. Părul nu îmi este în cea mai bună stare; trebuie să-l spăl. Trag în picioare șosetele de lână.

– Și unde ai de gând să mergem? Și cum rămâne cu Betty?

– Ar fi trebuit să ajungă deja, zice el.

Inima îmi tresaltă, dar continui să-l ascult; sunt îngrijorată pentru Betty.

– Vom merge la mine acasă. Ne întâlnim cu Issie și Devyn și ne gândim la un plan.

– Și cum ajungem acolo? spun eu arătând spre fereastră.

– Cu mașina mea.

– Drumurile sunt proaste. Betty ți-a spus să nu conduci.

– Știu, dar uneori trebuie să încalci regulile.

Mă dau bătută. Nu voiam să stau aici fără Betty. Dau fuga la etaj să-mi iau scrisorile de Acțiune Urgentă.

– Scrisori importante? întreabă Nick zeflemitor.

– Sunt Acțiuni Urgente. Trebuie trimise numaidecât, altfel unii oameni ar putea fi torturați sau uciși, sau...

– Ești mai dusă decât mine, rostește el atingându-mi buzele cu degetul.

– Nu-i adevărat.

Ne înfofolim și ieșim. Curățăm zăpada de pe Mini. Copacii îmi dau fiori. De fapt, nu copacii, cât ce s-ar fi putut ascunde după ei.

Neaua acoperă totul. Ramuri și mașini, pământ și apă. Acoperă casele. Sub ea întreaga lume e pierdută. Sub ea oamenii sunt pierduți... și animalele... și iarba. Totul e îmbrăcat într-un alb

orbitor. Totul a dispărut. Contururile acoperișurilor și ale crengilor, ale drumurilor, toate sunt estompate, acoperite, pierdute.

– Tatălui meu i-ar fi plăcut priveliștea asta. Ar fi luat niște schiuri și ar fi zis: „Hai să ne aventurăm“, spun eu.

– Pare un tip tare.

– Era un tip tare.

– Atunci, trebuie să fi fost vârcolac.

– Da, sigur, fac eu, cumva bucuroasă că acest detaliu este în sfârșit spus cu voce tare. A scris „Strălucitorii“ în biletul lui.

Nick ia o perie din Mini și îndepărtează din zăpada de pe parbriz care formase o peliculă de gheață. Intră în mașină și dă aparatul de degivrare la maximum. Mă sprijin de capotă, privind cum gheața de pe parbriz se topește, dar sunt cu gândurile duse.

– Zara?

Nick așteaptă la ușa șoferului. Zăpada îi lucește în păr și în sprâncene, dar chipul îi pare atât de cald.

– Vii?

– Da.

Casa lui Betty e la doar câțiva metri depărtare. Aș putea să fug înăuntru, să încui ușa și să mă ascund. Aș putea să mă ghemuiesc într-un ungher. Să nu mai fac nici o mișcare. Însă, urc în mașină.

– Bine. Să mergem, zic eu, trântind portiera.

În interiorul mașinii e cald fiindcă motorul toarce de ceva timp. Întâmpin căldura cu un oftat și un zâmbet. Aș fi putut rămâne aici pentru totdeauna, în tihnă, siguranță și căldură, cu Nick. Mă aplec după bucata de blană pe care o văzusem deunăzi pe podeaua mașinii. Este a lui Nick. Indiferent ce ar fi să se întâmple, o voi păstra drept amintire. Nu că s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Nu-i așa?

Nick mă apucă de mână și am impresia că-mi citește gândurile. Oare pot vârcolacii să facă așa ceva?

– Totul va fi bine, Zara.

– Știu, murmur eu.

Nasul mi se înfundă.

– Sunt bine.

Mă strânge ușor de mână, apoi îmi dă drumul. E nedrept. Îmi place să-i simt atingerea.

– Am nevoie de două mâini ca să conduc.

Degetele lui sunt groase și lungi, nepăroase.

– Nu-mi vine să cred că mâinile îți devin labe.

– Ciudat, nu-i așa?

Îl măsor cu privirea. Umerii i se conturează sub jachetă, iar picioarele, lungi și solide, par enorme. Îmi pun centura de siguranță.

– Ar trebui să pornim. Drumul nu e curățat, spune Nick băgând în marșarier. S-ar putea să rămânem înzăpeziți.

Apasă pe accelerație. Mașina înaintează cam un metru înainte să se oprească, blocată în zăpadă. Cu o figură crispată, Nick încearcă să dea înainte și-napoi.

– Asta nu-i bine, nu-i așa? întreb eu.

– Deloc, oftează el oprind motorul.

– Pot să încerc s-o împing.

– N-ar merge. Nu tot drumul. Trebuie să deszăpezim.

– Să deszăpezim?

Nu mai deszăpezisem vreodată. Am văzut oameni la televizor făcând-o și am auzit poveștile tatălui meu despre cum deszăpezise ore întregi, încercând să iasă din casă în timpul viscolelor aprige din New England.

Ies din mașină după Nick, afundându-mă în zăpadă. Pantalonii mei se udă leoarcă și bulgări de zăpadă îmi intră în ghete.

Nu suport zăpada.

– Vom deszăpezi întreaga alee? întreb eu cu mâinile-n șolduri. Doar noi doi? Asta e o alee foarte lungă. Are aproape un kilometru.

Chemarea unei păsări se aude la distanță. Este prima pasăre pe care o aud de ieri. Și Nick o aude. Își lasă capul într-o parte și scrutează atent împrejur, ca un câine. În priviri i se citește o grijă ascunsă.

– Nick?

Își flutură mâna înaintea feței, de parcă ar alunga o muscă.

– Știu. E foarte lungă. Unde sunt lopețile?

Ne întoarcem spre casă.

– Nick? Dacă nici șoseaua nu e deszăpezită? Dacă n-au trecut plugurile pe-aici? Nu putem da la lopată întregul drum.

Se oprește și se întoarce spre mine. Umerii lui puternici se lasă în jos.

– Nu m-am gândit la asta.

– Unul din noi se poate duce să verifice, iar celălalt să deszăpezească între timp.

– Nu. În nici un caz. Trebuie să rămânem împreună.

Figura i se împietrește din nou. Nu-mi place asta. Mă simt sugrumată de panică, amintindu-mi de săgeata din umărul lui.

Se șterge din nou pe față, foarte dur de data asta, ca un câine care se scarpină pe bot când are o mâncărime. Grozav, chiar e pe jumătate canin sau lupin, sau care-o fi cuvântul pentru lupi.

– Trebuie să facem ceva, rostește el cu nările umflate. Urăsc spiridușii.

– Ura e o emoție inutilă.

– Poftim?

Se întoarce spre mine aruncându-mi o privire mânioasă. Fac un pas înapoi. Părul mi se ridică pe mâini. Mă sperie partea asta a lui, o forță a naturii plină de furie.

– Mama mea spune asta tot timpul. E unul dintre micile citate pe care le-a preluat de la tata. *Ura e o emoție inutilă.*

– O atitudine tipică pentru o mamă.

– Știu. Îi voi da un șut în fund când toată chestia asta se termină, spun eu. Și nu uit nici de Betty.

– Și eu care te credeam pacifistă, zâmbește el.

– Mă rog.

Renunțăm la deszăpezit, și la condus. Ne hotărâm să încălțăm rachete de zăpadă. Rachetele de zăpadă le găsim la parter. Pășim pe neaua albă care nu contenește să cadă, înaintând încet, dar constant. Împreună.

*

Ridicăm picioarele cu atenție, doar puțin și imprimând o mișcare de alunecare la contactul cu zăpada. Un picior după altul. Mirosul curat de zăpadă se îmbină cu acela de pini și de lemn care arde în soba lui Betty. Troienele cresc, alimentate încontinuu de omătul ce plutește din cer.

– E frumos, recunosc eu în vreme ce începem să urcăm o colină.

– Vezi?

– Dar frig.

Nick mă înghiontește în joacă. Trage un șut într-un maldăr de zăpadă, care vine peste mine.

– Ai noroc că ești drăguț, îi spun.

– Chiar așa?

– Mai ales cu respirația aceea de câine.

Ia niște zăpadă și face un bulgăre, pe care-l saltă amenințător în mână.

– Retrage ce-ai spus.

– Nu, chicotesc eu.

Mă aplec să iau niște zăpadă dintr-un troian și cad cu nasul în el. Atingerea rece îmi mușcă obrazul. Încerc să mă ridic, dar nu reușesc. Întotdeauna sunt stângace când port rachete de zăpadă.

În timp ce mă zbat ca peștele pe uscat, Nick se prăpădește de râs. Mă apucă de subsuori și mă ridică. Zâmbind, scoate limba și, cu mișcări scurte, îmi linge zăpada de pe față. Ar trebui să fie dezgustător, dar nu e. O senzație caldă și minunată pune stăpânire pe mine. Închid ochii și-l las.

– Miroși bine, șoptește el.

– N-am făcut duș.

– Nu contează, miroși bine.

Glasul lui, cald și senzual, mă topește. Buzele ni se ating, se despart, se ating din nou. Răsuflu în el. Își depărtează capul și mă iscodește cu privirea. Îi zâmbesc. Nu mă pot stăpâni.

– Te plac. Mult. Până și pentru faptul că ești vârcolac.

– Și eu te plac, îmi zâmbește la rându-i.

– Mult?

– Mm, al naibii de mult, face el, aplecându-se pentru un alt sărut.

Nu-mi mai pasă de zăpadă sau de spiriduși. Aș rămâne încremenită în clipa asta pe vecie, în brațele lui Nick, sărutându-l, simțindu-i obrazul cald, aspru lipit de al meu. Toată jalea și tristețea se topesc. Am găsit clipa. Fără melodrame și alte prostii. Atât.

Merintofobia

Teama de a fi legat fedeleș

Ne sărutăm pentru o bună bucată de timp, fără ca eu să mai țin cont de ger și de orice teamă, pentru că el stăpânește la perfecție meșteșugul sărutului. Buzele lui le frământă pe ale mele, care ard după atingerea lui, după pielea-i catifelată. Continuăm să ne sărutăm. Îl mângâi pe păr. Mă strânge la pieptul lui și aproape că mă contopesc cu el. E vânjos, puternic, minunat.

– Ar trebui să ne continuăm drumul, sparge dintr-odată tăcerea cu glas hotărât.

Mă atrage vocea lui când e așa, mai groasă decât de obicei.

– Roșești, îmi șoptește.

Îmi țugui buzele de parcă aș mai vrea să-i simt gustul. Cobor de pe rachetele lui de zăpadă. Nu e ușor.

– Săruți bine, spun.

– Și tu.

Mergem încontinuu. Ieșim de pe alee și ajungem pe drumul principal, care nu fusese deszăpezit de ceva vreme. Mai sunt câteva palme bune de nea.

– Mă gândeam la Ian, spun eu tropăind.

– Grozav. Exact ce voiam s-aud.

– Nu, nu. Mă gândeam cât se va întrista din pricina noastră.

– Vai, sărmanul prințișor, mă tachinează și mă înghiontește cu șoldul.

– Răule, îl înghiontesc și eu.

Aud țipătul unui vultur. Cu toate astea, nu observ nici un semnal. Cumva îi scapă și lui Nick.

Ceva cade peste capetele noastre, iar Nick scoate un mârâit gutural, animalic. Mă înspăimântă mai mult decât chestia care îmi căzuse pe cap. Dar nu pot să-l opresc, așa că mă ocup de ce aveam pe păr. Încep să trag, dar degetele mi se încâlcesc în mici ochiuri metalice. E o plasă. Cineva a aruncat o plasă peste noi. Încă mârâind, Nick mă prinde în brațe. Ochii i s-au schimbat deja. Urmează și fruntea.

– Nick? îi strig eu numele aproape în șoaptă.

Încerc să-mi alung panica, spunându-mi că totul e în regulă. De parcă aș putea...

– Spiriduși. Plasa e din argint, abia reușește el să zică, împingând de plasa ce ne înfășoară.

– Argint?

Își scutură capul. Întregul trup îi tremură în încercarea de a-și menține controlul.

– Nick! țip la el, îngrozită.

Niște mâini străine mă trag de lângă el. Au venit din spate, așa că nu văd cine e. Pătrund în carnea mea ca niște cârlige de fier. Mă zbat să mă eliberez.

– Dă-mi drumul!

Nu-mi dau ascultare, doar își întețesc strânsoarea. Am impresia că vor să-mi sfarme gleznele. Sunt trasă de sub plasă, rostogolită pe zăpadă spre ei. Trupul îmi trece peste una din rachetele de metal pe care le pierdusem în învălmășeală. O apuc și o arunc, sperând să nimeresc pe cineva. Aud zgomotul dulce, satisfăcător al metalului lovind carnea, dar mâinile nu-mi dau drumul. E clar că s-a zis cu pacifismul meu declarat.

Încerc să prind plasa cu degetele. Sunt trasă prea repede, târâtă prin zăpadă. Totul e alb, ametitor și dureros.

– Nick!

Îmi înfig degetele în omăt, încercând să-i încetinesc. Nu am de ce să mă țin. Dau din picioare ca apucată. Cătușele din carne și oase se strâng și mai abitir pe gleznele mele. Îmi întorc capul și apuc să-i zăresc pentru o clipă. Poartă hanorace și șepci și par oameni normali, doar mai rapizi. Mă întorc din nou pe burtă și ridic capul chiar la timp să-l văd pe Nick mârâind în plasă. S-a transformat din nou.

– Nick! țip eu, însă îmi intră zăpadă în gură.

O durere ascuțită și rece îmi pătrunde în dinți și craniu. Tușesc și încerc din nou.

– Nick!

Mă aude și se ridică în patru labe, dând drumul unui urlet lung, încărcat de furie și durere. Mi se rupe inima văzându-l. Trebuie să-l ajut să scape. Trebuie să mă eliberez.

– Dați-mi drumul! strig eu dând disperată din picioare.

Durerea îmi sfredelește capul. Artificii. Explozii. Toate în creierul meu. Lumea înveșmântată în alb se întunecă și înțeleg ce se va întâmpla. Eu sunt cea care pleacă. Eu sunt cea pierdută.

Nictohilofobia

Teama de zone întunecoase de pădure sau de păduri pe timp de noapte

Mă trezesc într-o cameră goală, mare și rece, lipsită de orice alt mobilier în afară de o saltea pneumatică pe care stau. Capul îmi bubuie și-mi ridic degetele tremurânde să ating cucuiul enorm care-mi zvâcnește pe cap. M-am lovit de o piatră? Sau m-a lovit cineva? Și Nick? Unde e Nick?

Mă proptesc pe salteaua rece, albastră și mă ridic. Lumea se învârte cu mine și închid ochii pentru o clipă ca să-mi revin. Pereții par făcuți din beton, cu piroane mari bătute în ei care nu par a fi acolo fără o menire anume. Ușa masivă de lemn este zăvorâtă mai mult ca sigur. Groaza pune stăpânire pe mine.

Mă ridic. Picioarele-mi ating podeaua rece de ciment. Iisuse. Cineva mi-a luat pantofii. Și haina.

– Nick? șoptesc eu cu nădejde absurdă. Dar nu e aici.

Amintirea lui, urlând, prins sub plasă, mă izbește în stomac, trimițându-mi valuri de durere.

– Să nu cumva să-l fi rănit pe Nick! urlu la...

Of, nu știu la ce țip, dar nu contează. Pășesc hotărâtă până la ușă și încerc din nou.

– Hei! Nu cumva să-i fi făcut rău prietenului meu!

Apuc mânerul de lemn al ușii și trag. Fără rezultat. Încerc să o împing. Nu mișcă. La naiba, de ce nu sunt mai puternică? Probabil că ușa e baricadată sau închisă pe cealaltă parte. Fac câțiva pași în spate și mă reped cu umărul în ea. Nu doar că nu reușesc nimic, dar acum mă doare și umărul. Niciodată nu pare că doare când polițiștii sparg uși în filme.

– Hei?

Nici un răspuns.

– Să nu-mi ziceți că v-ați chinuit atâta doar ca să mă închideți într-o cameră, rostesc încercând din nou să deschid ușa.

Tot nimic.

– Asta-i o tâmpenie, anunț eu. O mare tâmpenie.

Inspir adânc, încercând să mă gândesc la ceva liniștitor, ceva care să mă facă să mă concentrez. Cumva, înșiruirea de fobii pe care le cunosc pare o idee bună. Îmi aduc aminte de un citat folosit uneori de Amnesty: „Secretul fericirii e libertatea, iar secretul libertății e curajul". Istoricul grec Tucidide a scris asta acum vreun milion de ani. Așa că-mi găsesc un pic de curaj.

Cercetez camera. Nu e mult de văzut. E cam de trei pe trei metri, complet din beton. Nici urmă de fereastră. Un bec atârnă de tavan, însă nu e nici un întrerupător. În podea e fixat un grilaj pentru încălzire, cum se mai găsesc uneori în casele vechi.

Mă întind deasupra lui și arunc un ochi printre zăbrele. Nu vine deloc căldură, doar o lumină slabă. Sunetul unor voci îndepărtate mi se strecoară în urechi. Spațiul de sub grilaj are cam un metru lățime și jumătate de metru adâncime. Oare pot să încap acolo? Poate. Speranța îmi dă aripi. Pot să scap și să-l găsesc pe Nick, poate chiar să-l salvez.

Grilajul e fixat în patru șuruburi. Bag unghia într-unul și o întorc. Se desface, chiar dacă puțin. Asta îmi va lua o veșnicie, dar merită. Trag aer adânc în piept. Mă întreb dacă Amnesty ar trimite un Apel de Acțiune Urgentă pentru mine dacă ar ști: *Adolescentă din Maine Ținută Captivă în Mod Injust de către...* Cu ce vor completa spațiul liber?

Mai învârt puțin șurubul, până când pot să-l apuc cu vârfurile degetelor. Îl rotesc până iese. Am terminat cu unul, mai am trei.

Cu un chicotit ușor isteric, mă apuc de-al doilea folosind aceleași mijloace. Este pe jumătate ieșit când zăvorul ușii se deschide. Bag în grabă într-un buzunar șurubul desfăcut și mă reped spre saltea înainte ca ușa să se deschidă.

Trag adânc aer în piept și mă pregătesc sufletește. Nu știu la ce mă aștept să treacă pragul, însă cu siguranță nu la Ian.

– Zara, pari șocată, zâmbește el.

Poartă haine obișnuite: un pulovăr albastru cu o cămașă pe dedesubt și blugi. Părul roșcovan îi e zburlit, dar în mod studiat, de parcă face parte dintr-o formație de muzică. Închide ușa în urmă-i și rămâne locului pentru câteva clipe, măsurându-mă din priviri.

– Tu chiar nu știi?

– Ce să știu? îl întreb printre dinții încleștați.

Mă străduiesc să-mi relaxez falca și-mi desfac brațele încrucișate. Ian nu trebuie să afle cât de furioasă sunt, cât de speriată.

– Că sunt spiriduș.

Cred că am o față uimită, fiindcă Ian începe să râdă.

– Pari șocată.

Nu scot un cuvânt, încercând să mă adaptez la noua întorsătură de situație. Ian e un spiriduș.

– Unde e pulberea? Credeam că toți lăsați pulbere în urmă.

– Numai regii, șuieră el printre dinți.

Apoi chipul îi devine mai calm, mai puțin sălbatic. Odată cu chipul i se schimbă și vocea și, dintr-odată, îl am din nou înaintemi pe tipul de treabă care mi-a dat indicații în prima zi de școală.

– Ți-e frig, Zara?

– Sunt bine.

Să fi fost Ian cel care a intrat noaptea trecută în casa mea? Oare el a fost cel care s-a prefăcut că e tatăl meu? Emoție inutilă sau nu, mă simt inundată de ură.

– Minți. Pot s-o miros. Ți-e frig, spune Ian. Îți aduc o pătură.

Se întoarce și pășește spre ușă. Bate de două ori, și ușa se deschide.

– Așteaptă!

Întoarce capul și-mi zâmbește din nou.

– Nu-ți face griji, Zara. Nu te părăsesc. Bine?

Mă așez pe saltea, încercând din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul, să nu mă reped la el.

– Crezi că toată lumea te părăsește, nu-i așa? continuă el pe un ton mai blând. Dar spiriduşii nu sunt așa. Revenim întotdeauna. Îți promit. Niciodată nu lăsăm pe cineva de izbelişte. Chiar și pe cei care ne scapă. Mama ta ar putea să-ți confirme.

– Ce-i cu mama?

– Chiar așa, Zara? Încă nu ți-ai dat seama?

Iese pe ușa care se închide în urma lui.

Tremurând din toate oscioarele, mă uit pierdută la pereți. Cenușiul lor lipsit de viață e prea mult de suportat. Închid ochii și-mi iau capul în mâini.

Ian se întoarce cu o pătură, un pahar cu apă și o pastilă.

– Dacă beau chestia asta, ajung pe tărâmul spiriduşilor cu tine pentru totdeauna? întreb eu în vreme ce Ian îmi trece pătura pes-te umeri.

– Aș vrea eu să fie atât de ușor, râde el.

– Cred că am citit asta pe undeva.

– Erau basme de adormit copiii. E doar apă plată și aspirină. Ai dureri de cap, nu-i așa?

Încuviințez încet.

– Îmi pare rău.

– Tu erai? Tu m-ai târât până aici?

– Nu am avut de ales. Deşi îmi pare rău pentru piatră.

Mă ridic în picioare și arunc pătura. A fost o mișcare pripită și acum îmi fuge lumea de sub picioare. Ian mă prinde de cot și mă sprijină. Îmi trag brațul din mâinile lui, umilită și mânioasă. Doamne, de ce nu pot măcar să mă țin singură pe picioare? Îmi îndrept supărarea spre el.

– I-ai făcut rău lui Nick?

– Nu, stă numai bine ca un mic cățeluș într-o plăsuță de cățeluși.

Ridic pumnul. Pieptul îmi clocotește de turbare. Nu o mai pot controla.

– Dacă-i faci ceva...

– Ce vei face? O să mă bați?

Ian tremură în batjocură.

– O, mi-e așa de teamă. Nu te supăra, Zara, dar nu ești tocmai intimidantă.

Se întinde spre mine zâmbind.

– Dar nu am de gând să-i fac nimic. Nu avem nevoie să-i facem rău. Avem deja ce ne-am dorit.

Cuvintele lui mă dezgustă. Îmi înghit greața și mă agăț de furie.

– Și ceea ce v-ați dorit sunt eu?

Ridic în mod intenționat o sprânceană, încercând să nu-mi trădez frica.

– Ăsta este un clișeu.

– Clișeele sunt clișee pentru un motiv, spune el.

– Cum rămâne cu Betty?

Ian ridică din umeri.

– Nu am idee unde e bunica ta. Uită-te la locul ăsta. Știi ce e? E un depozit de mobilă. E o cameră de beton, numai bună pentru „deținerea“ de prizonieri, ca în porcăriile alea de la Amnesty International de care nu te mai saturi să vorbești. Sărmană Zara, încerci tot timpul să salvezi lumea. Dar nu te-ai gândit niciodată cine te va salva pe tine sau mă-nșel?

– Nu vreau să fiu salvată.

– Așa e. Aici ești în deplină siguranță.

Se apropie și adulmecă aerul. E numai la un pas depărtare de mine. Încerc să mă dau înapoi, dar sunt deja cu spatele la perete. Ian schițează un zâmbet trist.

– Pe cât de în siguranță ar putea fi cineva când ne pierdem stăpânirea de sine.

– Chiar a trebuit să devastezi casa lui Betty? întreb eu.

– Nu noi am fost de vină, râde el. Acela era regele. Își cam iese din pepeni, știi tu, la fel ca tine. E ceva înscris în sânge și, oricât ai

încerca să îl reprimi, cred că temperamentul îți clocotește pe sub piele, abia așteptând să iasă la iveală.

– Deci a schimbat strategia. Te-a pus să mă răpești.

– Nu. El n-are nimic de-a face cu asta. Eu sunt unicul responsabil.

Își trece nonșalant mâna prin păr, apoi scoate un briceag din buzunarul pantalonilor. Îl desface și începe să se curețe sub unghii.

– Drăguță tactică de intimidare, spun eu. Ca-n manual. Mă așteptam la ceva mai original din partea unor spiriduși.

Nu-mi răspunde, însă clipește involuntar. Fălcile i se încleștează. După câteva secunde, pune briceagul la loc.

– Zara, ești atât de dulce, atât de inocentă și adorabilă. Dar nimeni nu-i poate salva pe cei din jur. În cel mai bun caz ne putem salva pe noi înșine. Știi asta, nu-i așa?

Întinde mâna, și buricele degetelor îmi mângâie obrazul, urmând linia mandibulei. Refuz să mă mișc.

– Ian, ai avut vreodată nevoie să fii salvat?

Degetele îi încremenesc. Mă sfredelește cu privirea și șoptește:

– Poate.

– Nu ai fost spiriduș dintotdeauna. Te-au forțat să devii unul.

Înghit în sec. Adevărul i se citește în ochi. Continui să vorbesc.

– Nu ești spiridușul care m-a urmărit în pădure. Știu asta. Simt că ești cumva diferit.

Își mișcă din nou degetele, încet. Îmi întorc capul, dar nu se oprește.

– Nu. Nu eram eu.

Mă silesc să mă uit la el, la pielea lui palidă, în ochii lui prea adânci să fie ai unui om. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Eram prea ocupată să fiu tristă, prea ocupată să mă uit după Nick, prea ocupată cu gândul că o persoană mă place.

– Cine era?

– Regele. Te vrea. Și, crede-mă, nu vrei să ajungi pe mâinile lui. E mai bine pentru toată lumea dacă vii cu noi. Regele nu mai e la fel de puternic ca altădată, iar acum ducem un război teritorial, tu fiind cheia pentru încheierea lui.

Clatină din cap.

– Cine-ar fi crezut că o fetiță atât de scundă și tristă e cea pe care o așteptam. Cu toții te vrem sau te urâm.

– De ce?

– E mâna destinului. Tu ești aleasa. Zara. Prințesa. Nu te-ai întrebat niciodată ce înseamnă numele tău?

Nu înțeleg unde bate.

– Mama mi-a pus numele ăsta.

– Exact.

– Cum adică, exact?

– În tine dăinuie continuarea liniei regale. Oricine te cere în căsătorie pune mâna pe regat.

– Asta-i ridicol.

– Chiar deloc.

Îmi ia bărbia în palmă.

– Zara, știi ce înseamnă să fii sărutată de un spiriduș?

Știam. Nick îmi spusese că sărutul lor ucide.

– Te transformă, continuă el. E dureros, dar, dacă e făcut cum trebuie, omul nu moare, ci evoluează. Devine ca noi. Unii oameni, tu de exemplu, au deja sânge de spiriduș. Și eu am avut.

– Da, sigur.

E greu să nu fiu sarcastică. E oricum mult mai bine decât să fiu speriată. Iar gândul că am gene de spiriduș mă îngrozește. Oare mama mea e una de-a lor?

– Asta te face mult mai puternic când te transformi și mult mai dezirabil, rostește Ian, strângându-mi bărbia.

– Și tu ești cel care ar trebui să mă preschimbe? întreb eu, străduindu-mă să nu mă cutremur.

– A trebuit să mă bat cu Megan pentru asta.

Ridică din umeri.

– Nu cred că te-ar fi lăsat să supraviețuiești.

Încremenesc la auzul vorbelor lui.

– Așa e. Și Megan e spiriduș și a pus ochii pe regat. Tu ești singurul lucru care-i stă în cale sau cel puțin așa crede.

– Și omul din pădure... șoptesc eu.

– Și el vrea să te transforme, desigur. E nevoit. El e cel care te-a găsit, dar primul venit nu e neapărat și primul servit, nu-i așa?

Înghit cu greu.

– E cumva tatăl meu? Nu poate fi tatăl meu. Tatăl meu e un om obișnuit cu care mama s-a cuplat într-un „moment de nebunie". Tatăl meu nu este spiriduș, pentru că asta ar însemna că...

Ian râde.

– Nimeni nu ți-a spus nimic, nu-i așa? Procesul cognitiv al lupilor e cam lent. Vulturii și tigrii sunt mult mai ageri.

– Dar voi mergeți la școală. Tu... cum poți să fii spiriduș? Nu există picior de om în orașul ăsta?

– Nici chiar așa. Sunt mulți oameni pe-aici. Și, din păcate, destule dihănii de lună plină. Dar noi ne ascundem adevăratul chip cu un farmec. Cam așa stau lucrurile.

– Sunteți mai mulți? Și în alte locuri?

– Desigur. Șșș...

Își trece cealaltă mână peste ceafa mea. Nu mă pot urni. Cumva, trupul meu a capitulat. Încerc să-mi ridic brațele și să-l împing, dar nu-mi dau ascultare.

– Ești așa un nemernic.

Se apleacă mai aproape de mine. Gura lui e la o palmă, cea mai mică palmă din lume, de a mea.

– Îmi place cum miroși.

Cuvintele duse de răsuflarea lui îmi ating pielea, rana de pe mână începe să mă înțepe și reușesc cumva să mă dezmeticesc. Pot să mă mișc din nou. Îl împing cu putere. Uluiala i se întipărește pe chip. Țâșnesc pe lângă el și fug spre ușă, aruncându-mă în ea și trăgând cu disperare de mâner.

– Megan! Lasă-mă să ies! Megan!

Ușa nici măcar nu se clatină și Ian e lângă mine într-o clipită. Mă aruncă tocmai în peretele din spate. Un zgomot înfiorător răsună, sunetul brațului meu rupt. Mâna îmi atârnă într-un unghi ciudat. Nu doare. Șocul te ajută câteva clipe, clipe în care poți să încerci să te salvezi, să încerci să fugi sau să lupți. Mă căznesc să

mă ridic și mă reped spre ușa ce se deschide. Îmi trag brățara și o arunc spre el. Îl lovește în piept, arzându-i cămașa.

În cadrul ușii apare Megan, zâmbind.

– Îți dă bătăi de cap, Ian?

O ignoră. Eu o privesc rugătoare. Ea mă ignoră.

– Zara, își ridică el glasul. Nu-ți face viața mai grea. Acum te-ai rănit. Asta îți afectează șansele de supraviețuire. Trebuie să supraviețuiești.

Dau să fug pe lângă el, însă e prea rapid. Ian e întotdeauna atât de rapid. Trebuia să fi știut că nu e om. Mă prinde de mijloc. Un alt os îmi pârâie în braț și genunchii mei cedează. Șocul se destramă și durerea îmi gonește prin braț până la umăr. Încerc să-mi prind brațul cu mâna cealaltă, dar mă ține atât de strâns încât nu pot să mă mișc.

– Doar dă-mi voie să te sărut, Zara, rostește el pe un ton mieros, de parcă ar fi comandat o porție de cartofi prăjiți la cină.

– Fă-o pur și simplu, Ian! îi poruncește Megan.

Mă cuprinde și mai strâns. Un țipăt străpunge liniștea camerei. Țipătul meu. Osul care-mi iese prin piele face loc sângelui cald, umed să-mi șiroiască pe braț. Ceva sălbatic se trezește în ochii lui Ian. Îmi linge sângele. Buzele îi sunt acoperite de sângele meu.

– Nu trebuie să spui da, sâsâie el. Doar că ți-ar fi mai ușor așa. E ca la dentist: cu cât mai mult te zbați, cu atât se complică lucrurile, ia mai mult timp, crește riscul să te rănești.

– Urăsc dentiștii, spun eu, zbătându-mă să scap din strânsoarea lui.

Mâna mea, cea cu rana în formă de rună, strălucește. I-o împing lui Ian în față. Scoate un urlet, dar nu-mi dă drumul. De undeva se aude un sunet asemănător unui mârâit. Poate de la mine? Ian se apropie. Nu-mi pot lua ochii de la buzele lui însângerate. Sunt pline și reci. Știu cumva că sunt reci.

– Nu, spun eu, suspinând de durere, dar încercând încă să mă eliberez.

Cădem amândoi. Podeaua trosnește sub greutatea noastră. Ochii lui Ian se umplu de dorință.

– Am nevoie de asta, Zara, spune el. Trebuie să... Te rog, ajută-mă, Zara. Trebuie să mă... nu mai suport, să fiu doar un oarecare, să fiu doar o slugă.

– Ian! strigă Megan.

Buzele i se apropie de ale mele. Amețită, năucă, încerc cum pot să-l împing. Am pierdut prea mult sânge. Abia mai pot să-mi țin ochii deschiși.

– Nu. Te rog... nu, șoptesc eu.

Însă brațele lui nu mă lasă, și buzele lui sunt tot mai aproape, tremurând sub povara nevoii. Iar eu? Nu mai pot să lupt. Culcându-mi capul pe pieptul lui să-i evit buzele, alunec în beznă.

Nosocomefobia

Teama de spitale

Mârâiturile nu sunt umane. Știu asta. Deși nu-mi pot deschide ochii, nu-mi pot deschide gura încât să dau glas celui mai mic cuvințel, știu că nu vin nici din gură de om, nici din gură de spiriduș.

– Ea va fi bine, ea va fi bine, aud o voce.

Glasul unei fete.

Lumea nu are nici un sens. E acoperită de zăpadă. Eu sunt sub zăpadă. Așa pare. Nu? O pătură grea, albă, indiferentă de nea mă acoperă.

Aud glasul unui bărbat.

– Îl omor!

Din nou fata:

– L-a omorât ea deja.

Ceva umed îmi atinge obrajii. O batistă? O lacrimă?

Din nou bărbatul:

– E vina mea, numai vina mea. Nu am protejat-o.

Nick?

Betty:

– Ba ai făcut-o. Trebuie să-i pun brațul într-o atelă. A pierdut atâta sânge.

Betty! Bunico!

Cineva îmi atinge brațul, și durerea mă transportă din omăt înapoi în camera de beton. Țip.

– Zara!

Fata:

– Are un cucui cât toate zilele. Și brațul e atât de frânt.

Lumea se întunecă din nou. Aud o altă voce, vocea tatălui meu.

– Zara, ține-te tare, mă îndeamnă el. Ține-te tare.

– Tati? spune cineva.

Încerc să întind mâna, căutând ceva de care să mă agăț, însă cineva îmi ține brațul jos.

– Are halucinații.

Neaua cade în mine, deasupra mea, în jurul meu.

– E frig, rostește o voce.

– Mi-e atât de frig.

Zăpada cade și cade și cade și o las să mă îngroape. Nu e nimic altceva de făcut. E atât de frig.

Nu mă vor lăsa singură.

– Zara, insistă una dintre voci. Zara, trebuie să te luăm de-aici. Poți să te ridici?

Încerc să înot prin zăpadă, înapoi spre un loc cald. Și reușesc, dar durerea mă cuprinde, îmi șerpuiește în braț, îmi bubuie în cap. Întredeschid pleoapele tremurânde, dar nu mă pot concentra.

– Nick?

– Sunt aici, scumpo.

– Mama îmi spune așa, horcăi eu.

Oare de ce mi-e vocea atât de stinsă și stranie, răgușită și totuși nu mai puternică decât o șoaptă? Unde e mama?

Icnesc, căci simt ceva strângându-se în jurul brațului. Încerc să-mi redeschid ochii și să văd ceva.

– Nu pot să văd.

– A sărutat-o? întreabă o fată.

E Issie. Issie? Ce caută Issie aici?

– Nu cred, nu pentru mult oricum. Am intrat chiar atunci, răspunde Betty. Nick, l-ai văzut să o sărute?

– Nu cred.

– Doare, reușesc să spun. Vă rog, opriți durerea.

– Bine, bine, scumpo. Totul e în regulă, mă învăluie din nou vocea lui Nick, aproape de urechea mea.

Îi apuc umărul cu mâna mea nevătămată. E gol. Un umăr dezvelit.

– Trebuie să te luăm de-aici, să te ducem la un doctor. Bine?

Încuviințez. Îmi plimb mâna pe pielea lui, căutând un loc sub ea unde să-mi fac vizuină și să mă ascund.

– Ești atât de cald.

– Vom avea grijă de tine, Zara. Nu-ți face griji, vine glasul lui Issie ca o alinare.

Ochii mei încep să focalizeze pe chipul lui Nick. Ochii lui – perfecți, căprui, umani – mă ating, pătrunzând în pereți, în inconștientul meu.

– Nu mă părăsi!

Mâna îmi cade pe umărul lui. Nu mai rezist.

Frig. Gheață. Împietrire. Moarte. Novercafobia – teama de mama ta vitregă. Nucleomitufobia – teama de arme nucleare.

Nudofobia – teama de nuditate.

Numerofobia – teama de numere.

Nictohilofobia – teama de zone întunecoase de pădure sau de păduri pe timp de noapte.

Toată lumea mă părăsește.

– Nu-ți fie teamă, glăsuiește Issie. Nu te părăsim.

Toată lumea mă părăsește.

– Nu-l lăsați pe Ian...

– Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru Ian, mormăie bunica.

Nick mă ridică în brațe. E atât de cald, aproape că arde, dar mă doare să fiu ridicată. Țip. Chiar și în timp ce mă ține în brațe, gerul și bezna îmi dau târcoale, așteptând să mă înhațe din nou.

Mă trezesc la spital. Brațul mi-e agățat deasupra capului, înfășurat în ghips.

– Nick? șoptesc eu.

Bunica sare-n sus și mă apucă de mâna sănătoasă. O jumătate de zâmbet îi înflorește pe chip și ochii i se umplu de lacrimi.

– Zara?

Clipesc. Mă dor ochii din cauza luminii.

– E prea multă lumină aici, abia reușesc să rostesc.

Îmi dă drumul la mână. Simt ghimpi de teamă cuprinzându-mi stomacul.

– Nu pleca.

– Doar sting becul, mă liniștește ea, apăsând pe întrerupător.

Se grăbește înapoi și-mi ia mâna din nou.

– Mi-am cam făcut griji pentru tine, micuțo.

– Sunt bine?

Vocea începe să-mi sune ceva mai bine.

– Ai o fractură urâtă. Brațul rupt în două locuri. Ai și o contuzie, una mai serioasă decât precedenta. Și două coaste fisurate.

Aș ridica din umeri, dac-aș putea. În schimb, încerc să schițez un zâmbet.

– Doar atât?

Betty râde și-mi strânge mâna puțin. Apoi, o umbră i se așterne pe chip.

– Îți amintești ce s-a întâmplat?

– Nu, o mint eu.

Își mușcă buza inferioară și mă privește cu atenție.

– Nick a spus că tu...

Încerc să mă ridic, dar e prea greu.

– Nick? E aici?

– L-am trimis acasă. A fost aici toată noaptea. Și fata aceea, Issie, și Devyn. Erau frânți de oboseală. Nu mai știu câte telefoane a trebuit să le dau părinților lor, spunându-le că sunt bine, sănătoși. Într-un târziu, au fost nevoiți să plece.

Inima mi se surpă în piept.

– Nu au vrut să plece, mai ales Nick.

Bunica ridică din sprâncene. Simt cum mă îmbujorez.

– Drăguț băiat, adaugă Betty.

Îmi lasă mâna și-mi netezește părul de pe frunte.

– Am sunat-o pe mama ta. S-a isterizat, învinovățindu-se că te-a trimis aici. Încearcă să prindă un zbor încoace, dar întreaga

coastă de est e în haos din pricina unui enorm front de furtună. Nu am mai văzut așa ceva. Nici măcar nu ar trebui să fie iarnă.

Îmi întinde un pahar cu apă la gură. Înghit. Are gust metalic.

– Nu trebuie să vină.

– I-am spus același lucru.

Pune paharul pe măsuța de lângă pat.

– Dar poate că trebuie. Nu am prea reușit să am grijă de tine.

– Ba da.

Scoate un râs scurt.

– Sigur. De-aia ești în spital cu încă o contuzie și un braț rupt.

Îi evit ochii și mă concentrez pe pătura ușoară de spital care mă acoperă.

– Deci, ești un tigru de lună plină. Pe tine te-am auzit mârâind?

Încuviințează și-mi strânge mâna.

– Sfinte Hristoase! șoptesc eu.

– Ești prea tânără să vorbești de sfinți.

Înghit în sec.

– Și tata era unul?

– V-a apărat pe tine și pe mama ta pentru mult, mult timp, Zara.

Glasul îi tremură.

– V-a iubit atât de mult pe amândouă.

Trage pătura mai sus pe mine.

– Îmi pare rău, Zara. Mama ta și cu mine nu credeam că mai poți fi în primejdie. Nu s-a mai întâmplat nimic de mai bine de un deceniu. Chiar și când tânărul Beardsley a fost dat dispărut, speram că l-a luat un om sau că a fugit de-acasă. Ce nesăbuință din partea mea.

Își trece mâna peste ochi.

– Uneori, oamenii nu vor să vadă adevărul chiar dacă le trece prin fața ochilor.

– Mai ales dacă e un adevăr neplăcut, îi dau eu dreptate. Am încercat să neg totul... că există spiriduși... că aici se întâmplă ceva supranatural... cât de goală mă simțeam în interior... cine e de fapt tatăl meu.

Se uită la mine și încuviințează ușor.

– Și eu am dat greș. Sunt prea bătrână ca să mă mai lupt cu spiridușii.

– Eu am auzit altceva, spun.

O apuc de mână. Pe pielea ei delicată sunt deja petele bătrâneții, însă degetele-i sunt lungi și puternice.

– De ce nu a venit mama aici?

– Nici măcar tatăl tău nu ar fi putut s-o protejeze aici.

– De ce?

Betty își trece o mână prin păr.

– E orașul regelui. Prezența ei aici l-ar fi scos din minți indiferent cât de mult ar fi căutat să se stăpânească. Dacă regele ar fi știut că e aici, ar fi venit după ea. Nu ar fi fost în stare să reziste.

– Deci ne ascundeam? Tot timpul petrecut în Charleston? Toată viața mea? Ne ascundeam?

Într-o vâltoare de amețeală, încercam în zadar să mă adaptez la noile revelații. Lumea e atât de diferită de cum o credeam, ridicol de diferită.

– Zara, îmi pare rău că ai ajuns pe mâinile lui Ian. Știu că te-am dezamăgit.

– Unde erai? Am crezut că ți s-a întâmplat ceva când nu te-ai întors acasă.

– Mașina mi s-a stricat la jumătatea drumului. Cineva a sabotat-o. Am făcut autostopul, dar nu venea nimeni, așa că am făcut cale-ntoarsă. Apoi, mi-am dat seama că spiridușul ajunsese la casă înaintea mea, așa că m-am ascuns, așteptând. Știam că ești în siguranță în casă, dar mai știam și că nu veți rămâne acolo. Mă gândeam că veți pleca și că acela va fi momentul când spiridușii vor ataca. Însă n-am fost destul de iute. Ar fi trebuit să mă duc după tine în loc să-l scot pe Nick din plasă.

– Nu, rostesc eu. Ai făcut ce trebuia. Apoi mi-ați luat urma până unde m-au dus Ian și Megan.

– A fost ușor să dăm de urma ta.

Abia reușesc să întreb:

– L-ai omorât?

– Dacă n-aș fi făcut-o eu, cu siguranță ar fi sfârșit în colții iubitului tău.

Ian e mort. Bunica mea l-a ucis. Probabil că l-a sfâșiat, așa cum procedează tigrii. Mă trec fiorii.

– Nu e iubitul meu.

– Ha! Asta-i bună. V-am văzut eu acolo, sărutându-vă cu foc.

Îmi vine s-o strâng de gât.

Se plesnește peste picior, amuzându-se copios. Ușa se deschide, și silueta lui Nick ocupă tot cadrul. Vine în grabă la patul meu și se apleacă deasupra mea, fără să mă atingă.

– Măi, măi, vorbești de lup și lupu-i la ușă, chicotește Betty și se ridică. Văd că ai musafiri, așa că mă voi duce să fac rost de niște cafea bună. Știm amândouă că mie nu-mi iese decât pișoarcă.

Mă sărută pe frunte și-mi caută ceva în privire. Nu știu ce se așteaptă să vadă. Apoi se întoarce spre Nick.

– Ai de gând să stai aici pentru ceva vreme?

Nick înclină din cap.

– Ai grijă de ea. E singura nepoată pe care o am, bine?

– Promit, grăiește el, îndreptându-se de spate, așa cum fac toți când Betty dă un ordin.

– Bine.

Iese, lăsându-ne singuri.

Nick se apleacă și mă sărută pe obraz. Buzele se simt abandonate. Îmi atinge celălalt obraz cu mâna.

– Am fost atât de îngrijorat pentru tine.

– Ai plecat.

– Betty m-a obligat. Dar m-am ascuns în camera alăturată.

Expir și totul în sinea mea se relaxează.

– Sincer?

– Jur!

Pare atât de puternic și de îngrijorat și foarte, foarte dulce. Nu știu cum m-aș descurca fără el lângă mine. Pleoapele grele mi se închid peste ochi.

– Nick, mi-e teamă.

Îmi strânge mâna și chipul îi împietrește. Se joacă cu pătura, o aranjează în jurul meu, așa cum făcuse și bunica. Sunt bine îngrijită.

– Urăsc ce a încercat să-ți facă, rostește el cu glas sugrumat. Să te transforme într-una de-a lor. Niciodată nu ai putea fi una de-a lor.

Dar oare nu sunt deja? Tatăl meu e spiriduș. Înseamnă că e în sângele meu, dar Nick nu știe asta. Nici nu trebuie să afle vreodată. Întind mâna pe care o pot mișca și îi ating obrazul. E aspru.

– M-ai urî dacă aș fi? Dacă aș fi spiriduș?

Ochii ni se întâlnesc.

– Nu.

Nu cred că vreunul dintre noi știe dacă spune adevărul.

– Cum rămâne cu ceilalți?

Ridică o sprânceană. Are sprâncene superbe.

– Ceilalți?

– Spiridușii, ceilalți spiriduși.

Uneori, când pisicile prind șoareci, îi chinuiesc. Ar putea să-i omoare cu ușurință dintr-o singură mușcătură, cu o singură lovitură de gheară, însă în schimb se joacă cu ei. Îi chinuiesc, privindu-i cum suferă. Întotdeauna șoarecii încearcă să scape, deși știu că nu au nici o șansă, că pisicile îi pot înhăța oricând, oriunde. Mi-e teamă că și spiridușii sunt așa.

– Issie și Devyn au cercetat împrejurimile. N-au găsit urmă de ei.

Își trece mâna prin păr și apoi se freacă pe ceafă. Umbre albăstrui îi încercuiesc pielea de sub ochi. Pare atât de obosit.

– Deci, au plecat? întreb cu un sâmbure de speranță.

Îi cercetez chipul.

– Crezi că au plecat?

– Cred că se regrupează. Cred că le va lua ceva timp, dar se vor întoarce. Oftează, apoi se îndreaptă de spate. În orice caz, vom fi pregătiți pentru ei. E în regulă, Zara. S-a terminat, pentru o vreme.

– Ești sigur?

Deschid ochii doar pentru o clipă, să-i văd chipul aprobator și frumos aplecat la doar câțiva centimetri de mine.

– Sunt sigur. Nu te pot transforma acum, ești prea rănită. Ai prea multe medicamente în organism. Ai muri. Nu le ești de nici un folos moartă, nu încă, nu până te-ai preschimbat.

Își plimbă mâna pe umerii mei, trezindu-mi primii fiori plăcuți pe care-i simțisem de ceva timp.

– Jur că nu voi lăsa asta să se întâmple, mă asigură cu glasul său gros.

Închid ochii din nou. Mi-e greu să rămân trează, să gândesc.

– Ești un tip de treabă, nu-i așa, Nick? Ești de treabă? murmur eu.

Mă sărută pe frunte.

– Încerc.

O sun. Desigur c-o sun. Doar e mama mea.

– Zara!

Îi ghicesc tremurul vocii.

– Mi-am făcut bagajele. Sunt încă în aeroport, aștept un avion. Totul e amânat din cauza furtunii ăsteia nenorocite. Dar asta nu contează. Ce contează e dacă ești bine. Of, Doamne, nu-mi vine să cred că ești rănită!

– Ți-a spus bunica ce s-a întâmplat?

O aud ținându-și respirația preț de-o clipă.

– Da.

Rămân tăcută. Aștept. O asistentă trece pe coridor.

– Am crezut că totul se sfârșise, întrerupe tăcerea într-un târziu.

Spitalul este plictisitor de alb.

– Spune-mi de ce am trăit în Charleston. Era doar din cauză că ne ascundeam? Ai stat cu tata doar pentru că te proteja?

– Îți datorez o mulțime de răspunsuri, Zara, dar îți jur că l-am iubit pe tatăl tău.

– A, da.

Aproape că mi-o imaginez învârtindu-și cercelul de la ureche, încercând să-și dea seama ce să zică.

– Ne ascundeam. Mă ascundeam.

– De șeful ăla al spiridușilor?

– Da.

– De rege?

– Da.

– Și de ce voia să pună mâna pe tine atât de mult?

Vreau să aud cuvintele venind din gura ei. Vreau ca ea să-mi spună.

– L-am înșelat, Zara. Am făcut ceva ce el mi-a cerut, dar numai sub anumite condiții. Acele condiții i-au slăbit puterile și... și... a vrut să stau cu el. Când tatăl tău a murit, am... am... am crezut că va veni după mine, nu după tine. Am crezut că el va fi aici și tu vei fi în siguranță acolo cu Betty. Am crezut...

– E tatăl meu? Tatăl meu biologic?

– De unde știi asta?

– Mamă? o presez eu.

– Da. Da, e tatăl tău.

– Deci sunt parțial spiriduș?

– Nu. Nu, nu ești. Ești complet umană, pentru că nu ne-am sărutat niciodată, nu m-am transformat. Nu înțelegi? Cred că asta e o parte din problemă, că din pricina asta e slăbit. Nu sunt sută la sută sigură, dar cred că pentru a-și menține puterea are nevoie de o regină, de un suflet pereche.

Nu vreau să mai aud nimic. Închid telefonul.

– Totul va fi bine, mă asigur eu în lumina stearsă a camerei de spital.

Asistentele se perindă pe coridoare. În altă cameră, cineva se uită la un film de acțiune la televizor. Se aud multe împușcături și explozii.

Închid ochii și caut să adorm, însă toate visele mele sunt despre mama întinzându-mi brațele, și eu întorcându-i spatele.

Ziua următoare, bunica mă aduce acasă. Cursa mamei mele a fost anulată laolaltă cu alte 223 de alte zboruri de pe coasta de est. Încearcă azi din nou. Dacă nu merge, va conduce pe o distanță de 2 240 de kilometri.

– Își dă toată silința, spune bunica.

– Da.

Drumurile fuseseră deszăpezite și drumul în camioneta ei este destul de lin. Neaua, scânteietoare, imaculată, acoperă totul.

– E așa de frumos, spun eu în vreme ce cotim pe drumul spre casă. Tatei îi plăcea zăpada?

Ea încuviințează.

– Îi plăcea, dar prefera căldura, ca și tine. Semănați mult. Amândoi cu căldura. Amândoi cu cauzele voastre nobile.

– M-a ajutat să scriu prima scrisoare pentru Amnesty.

– Știu.

– Chiar crezi că suntem atât de asemănători, deși nu avem același sânge?

Îmi întind mâna de-a curmezișul trupului să deschid ușa. Îmi ating din greșeală brațul drept, fracturat și tresar de durere.

– Legăturile de sânge nu sunt neapărat cele mai puternice, rostește ea, ieșind din camionetă. Lasă-mă să te ajut cu ușa aia.

Își duce brațul în jurul taliei mele și șchiopătăm împreună prin zăpadă.

– L-ai întâlnit pe tatăl meu biologic?

– Nu l-am întâlnit niciodată, spune ea. Mă îndoiesc că ar mai fi în viață dacă aș fi făcut-o.

Ajungem pe verandă, intrăm pe ușă și apoi mă așază pe canapea, agitându-se în tot acest răstimp. Îmi face supă de pui cu tăiței, ceea ce e mare lucru pentru bunica mea, care de obicei își profesează cu tărie aversiunea pentru gătit.

Nick năvălește pe ușa de la intrare, împingând-o atât de tare încât se trântește de peretele de lângă scări.

– Ups, face el.

– Nu-i nimic, e doar un perete, îl liniștesc eu.

Are în mână un buchet enorm de irișsi, margarete și lalele pe care mi-l întinde.

– Nu știam ce fel de flori îți plac.

– Îmi plac toate.

– Pe bune?

– Da.

Încearcă să mi le dea, însă își amintește de ghips.

– Le voi pune în apă.

Betty se năpustește în cameră ridicol de repede și înhață florile din mâna lui Nick.

– Am eu grijă de ele. Voi, porumbeilor, stați pe canapea și declarați-vă dragoste nepieritoare.

– Bunico!

Încerc să o mustruluiesc, dar ea râde voioasă și se întoarce în bucătărie.

– O iubesc, dar se comportă atât de stânjenitor.

Nick încuviințează și mă trage lângă el. Mă cuibăresc la pieptul lui.

– E bine să te știu din nou acasă, șoptește el.

– Da, șoptesc la rândul meu.

O văd pe bunica trebăluind prin bucătărie, fredonând un cântec și tăind tulpinile florilor.

– E ciudat să numesc locul ăsta acasă.

– Dar o faci? spune el și pare că-mi miroase părul.

– Da, așa e.

Răsuflarea lui îmi mângâie părul. O simt în el, ușoară și totuși atât de plină. Trag o gură mare de aer și apoi încep:

– M-am gândit la ce s-a întâmplat și am un plan.

Pieptul lui se mișcă.

– Un plan?

Mă întorc spre Nick să-i observ reacția. Chipul lui calm nu trădează nici o urmă de tulburare. Continui.

– Să îi găsim pe Jay și pe băiatul familiei Beardsley. Să-l capturăm pe regele spiridușilor.

Betty dă buzna în cameră, cu două lalele atârnându-i în mână.

– Ei bine, să-l auzim.

Nick patrulează la marginea pădurii și după aproximativ o jumătate de oră, Issie și Devyn trec pe la mine.

– Toți credeam c-ai mierlit-o, scoate Issie porumbelul pe gură, țopăind voioasă. Sunt atât de fericită că n-ai murit.

– Da, sunt încă aici, încuviințez eu. Ieri, am sunat-o pe mama din spital. Nu mi-a răspuns la toate întrebările, dar a promis că o va face când ajunge aici.

– Vine aici? întrebă Devyn.

Își oprește scaunul lângă canapea. Issie se așază pe podea lângă el, uitându-se în sus la noi în timp ce vorbim.

– A încercat să ia un avion, dar toate erau amânate sau anulate. Așa că vine cu mașina, spun eu.

– Crezi că e o idee bună? întrebă Devyn.

– La început așa credeam... acum nu.

– Pentru că... mă îmboldește Issie.

– Pentru că mi-am dat seama că de fapt ea e cea în primejdie, nu eu, cel puțin când vine vorba de regele spiridușilor. Cred că eu sunt doar momeala.

– Momeala, repetă Devyn cu o expresie serioasă ca și cum totul s-ar fi lămurit dintr-odată.

– Gândiți-vă la asta. Pentru aproape șaptesprezece ani mama mea nu s-a întors aici. De ce?

– Fiindcă locul ăsta e geros, spune Devyn.

– Și lugubru, adaugă Issie.

– Nu e o explicație îndeajuns de bună. Nu cu bunica mea aici, explic eu.

Issie aruncă priviri în jur.

– Și unde-i bătrâna bunică?

– Patrulează pe-afară, spun eu. Bine. Stați. Unde eram? Da. Voiam să spun că mama nu a mai pus piciorul pe-aici pentru că i-a fost teamă să se întoarcă. S-a ascuns de spiriduși. Dar oare de ce?

– Bună întrebare, intervine Nick, care tocmai intra pe ușa din față.

– Amice, tu nici măcar nu mai bați la ușă, nu-i așa? își ridică Issie sprâncenele. Nu ți se pare că-i nepoliticos?

– Nu-i nepoliticos. E nepoliticos?

Nick mă caută cu privirea în timp ce Issie începe să chicotească și să cânte *individ nepoliticos, individ nepoliticos.*

– E puțin, dar te iert. Totuși, ne-ai întrerupt conversația.

Bat pe canapea. El se așază lângă mine.

– Așa deci, mama mea a trăit cu tata, care era tigru de lună plină, una dintre puținele creaturi care pot ține piept unui spiriduș. Dar tata a murit. A murit chiar când l-a văzut pe regele

spiridușilor în fața ferestrei noastre. A murit chiar atunci când aveam mai multă nevoie de el.

– Ce aiurea, spune Issie.

– Issie... îi atrage Devyn atenția.

– Ce? Nu-i așa?

Se uită la mine.

– Deci, mama ta te-a trimis aici, să fii sub protecția lui Betty.

– Da, zic eu, jucându-mă cu un fir de păr în jurul degetului, sau să mă țină departe de ea pentru că îi era teamă că regele spiridușilor se va folosi de mine ca să ajungă la ea. Ceea ce a și făcut. Nu a ticluit totul îndeajuns de bine. M-a trimis aici, chiar unde trăiește el, și acum vine aici după mine, în locul unde el are cea mai mare putere.

Devyn își scarpină urechea.

– Ce nu înțeleg eu e de ce sunt spiridușii aici, în primul rând. De ce aici? De ce în Bedford?

Bunica deschide ușa și intră în sufragerie, cu o pată mare pe bluza de flanel. Ne oprim din vorbă.

– De ce nu ne spui tu, bunico?

Betty își dă jos pălăria de lână.

– Ce să vă spun?

– De ce sunt atâția spiriduși pe-aici.

– Sunt de mult timp aici. E un loc rupt de lume.

– E cumva din cauza fierului? o întreb. E din cauză că în orașe clădirile sunt făcute din oțel?

– E și asta. Apoi, mai e și faptul că nimeni din afara orașului nu afla când vite sau băieți dispăreau fără urmă, spuse ea. Mai ales cu mult înaintea internetului și a televiziunii prin satelit. Lumea nu e interesată de ce se întâmplă într-un mic orășel din Maine. Dar vremurile se schimbă. Chiar și ultima oară, spiridușii au fost mai precauți. Ziarele din stat au publicat știri despre disparițiile băieților.

– De ce le-ar păsa spiridușilor? întreabă Nick.

Betty se sprijină de balustrada scărilor, neintrând în cameră.

– Nu cred că regele spiridușilor vrea într-adevăr să-i ia pe băieți. Dar e nevoit. E o pornire căreia nu-i poate rezista.

– Atunci de ce nu-l omoară cineva? vreau eu să aflu.

– În primul rând, nu toată lumea știe de existența lui. Nici măcar toate creaturile de lună plină care trăiesc aici. Oricum, s-ar găsi cineva care să-i ia locul, și acela s-ar putea să nu aibă atâtea rețineri în a-și satisface pornirile. Înțelegeți ce vreau să spun? ne întreabă plimbându-și privirea asupra noastră.

Issie se înfioară și-și caută adăpost la brațul lui Devyn. Betty continuă, trecându-și mâna prin păr, încercând să-l îndrepte.

– Regele spiridușilor își menține autoritatea prin putere. Când e slăbit, riscă să o piardă. Atunci, unii spiriduși, precum Ian sau Megan, încearcă să-l detroneze. Pentru asta, trebuie să-și găsească propria lor regină.

– De ce Zara? De ce a vrut-o Ian pe ea? întreabă Devyn.

Se aplecă înainte ca și cum ar fi vrut să ia notițe imaginare.

– Cred că e din cauză că ea are deja gene de spiriduș. Știm deja că au o atracție puternică pentru mama ei și poate că...

– Cum adică gene? o întrerupe Nick.

– Cele pe care le-a moștenit de la tatăl ei.

Încerc să mă ridic de pe canapea, dar mâna lui Nick mă ține locului.

– Și tatăl ei e...

– Nu le-ai spus? mă întrebă Betty cu tristețe în ochi.

Simt cum stomacul mi se frânge, aidoma brațului.

– Tatăl ei biologic e regele spiridușilor, încheie Betty.

Nick e primul care reacționează. Sare-n picioare, cu gura căscată.

– Ai știut asta dintotdeauna? strigă la Betty.

Ea îi face semn că da. Se întoarce spre mine cu pumnii încleștați.

– Deci Zara e pe jumătate spiriduș?

– Nick, nu știu cum funcționează genele, îi explică Betty. Nu e ca și cum i-am făcut teste ADN complete. Pare normală.

– Par normală? murmur eu.

– Dar e mai frumoasă decât sunt fetele de obicei, spune Issie.

– Și aleargă foarte repede, adaugă Devyn.

– Dar nu anormal de repede, mă apără bunica în vreme ce Nick pășește prin cameră ca un leu în cușcă. Nick Colt, vrei să te calmezi? Deja îți ies aburi pe urechi.

– Zara e pe jumătate spiriduș! Nu se poate să aibă sânge de spiriduș! urlă el, cu ochii licărindu-i amenințător.

– Tu asculți ce zic? întreabă Betty, cu o expresie deloc fericită sau răbdătoare. Tatăl ei e spiriduș. Asta nu înseamnă neapărat că și ea are porniri de spiriduș.

– E un spiriduș, la dracu'! urlă Nick.

Se uită la mine ca și cum nu mă văzuse niciodată și nu-i place deloc ce vede.

– Iisuse!

Dă buzna afară din cameră și trântește ușa după el, cu un zgomot care-mi trimite unde de șoc drept în inimă.

– Nick! strigă Issie, sărind după el.

– Uneori, e așa un lup. Lăsați-l în pace, rostește bunica, clătinând din cap.

Roțile Mini-ului scârțâie cu furie. Ceva în mine se surpă.

– Trebuie să mergem după el, oftează Devyn. E periculos când e în starea asta. Uneori, se transformă.

Roțile scaunului cu rotile încep să se învârtă pe podeaua camerei. Issie dă să o ia după el, apoi fuge la mine și-și aruncă brațele micuțe în jurul umărului meu, strângându-mi brațul rupt la piept.

– Nu-i nimic, Zara. Chiar dac-ai fi sută la sută spiriduș, tot ai fi Zara.

Lacrimi mi se scurg din ochi și simt un ghimpe în gât.

– Nu va fi întotdeauna încăpățânat, continuă ea și-mi dă drumul, ieșind pe ușă după Devyn.

Bunica și cu mine stăm tăcute o vreme. Eu pe canapea, ea pe fotoliul roșu.

– S-a zis cu planul, sparg eu liniștea.

Continui șoptit:

– Cum îl vom prinde pe rege fără Devyn și Nick?

Eu ar trebui să fiu momeala. El ar trebui să creadă că sunt singură. Și când mă scoate din casă, Betty și Nick îl vor ataca. Afară, avantajul ar fi de partea lor. Devyn va supraveghea totul din văzduh. Apoi îl vom forța să ne spună unde e Jay. Știm că are

să vină după mine, pentru că vrea să mă folosească pe post de momeală: momeală pentru mama mea.

– Vrei să renunți?

Eu și bunica schimbăm priviri.

– Nu. Ești destul de tare încât să-l învingi pe regele spiridușilor de una singură, nu-i așa?

– Sunt destul de tare încât să fac praf o întreagă armată de regi din ăia afurisiți. Ești bine? întreabă ea.

Îmi șterg ochii cu dosul palmei sănătoase.

– Aș vrea să-mi fi spus cineva toate astea mai de mult, rostesc. Poate când aveam 9 ani.

Betty se așază lângă mine pe canapea.

– Hai acuma. Am făcut doar câteva sute de greșeli. Dar acum tu ești la cârmă. Cred că lucrurile se vor rezolva.

Mă lovește în joacă cu pumnul în coapsă și apoi cedează impulsului de a mă strânge în brațe. Miroase a pădure și lemn ars. A siguranță. Îmi pun capul pe umărul ei și plâng.

– Crezi că mă va urî pentru totdeauna?

– Dacă o va face, e un prost.

– Asta nu mă ajută, mă smiorcăi eu.

– Să-l fi văzut pe tatăl tău când a aflat de mama ta, spune ea. Își ieșise din minți.

– Atunci, de ce?

– Ce anume?

– De ce a făcut-o?

– Încerca să salveze băieții.

– Cum?

– Mama ta seamănă puțin cu Nick. Și ea are complexul eroului. Doar că-l ascunde ceva mai bine. Știi de ce e Nick atât de pornit împotriva spiridușilor? Nici măcar nu știa ce anume sunt ei.

Nu răspund.

– Ei bine, Devyn alerga într-un antrenament de cros prin pădure, când o săgeată l-a lovit chiar în coloana vertebrală. L-a lovit în locul perfect ca să-l paralizeze. Nick i-a auzit țipătul și s-a grăbit să-i vină în ajutor. L-a cărat până la drum, dar nici unul din ei nu și-a dat seama cine-l atacase pe Devyn. Abia când ai ajuns

tu aici și l-au văzut pe rege în fața cantinei au început să pună lucrurile cap la cap.

– Dumnezeule! Ce a făcut poliția?

– S-au gândit că e vorba de un vânător care a tras după un coiot. Au găsit urmele lui Nick, dar spiridușii nu lasă urme.

– Da, înghit eu în sec. Totul e ciudat. Totul e atât de straniu.

– În sfârșit, atunci și-a dat seama că ceva nu e în regulă aici. Dintr-odată, a început să se creadă un fel de cavaler rătăcitor, a cărui datorie e să apere lumea. Patrulează tot timpul, în fiecare pauză de masă, în jurul fiecărei săli de studiu, la fiecare antrenament de cros. Îl roade enorm faptul că au răpit încă doi băieți.

Încuviințez.

– Dar ce e cu mama mea?

– Singurul lucru care domolește pornirile regelui e regina lui. A stat prea mult timp fără ea. Setea pune din nou stăpânire pe el.

Focul trosnește. Amândouă sărim. Saltul nu face parte din plan.

– Deci, a făcut sex cu el ca să nu mai răpească băieți.

Betty mă strânge puțin mai tare în brațe.

– Da.

– Dumnezeule! Asta înseamnă că sunt produsul unui viol?

– Și-a dat acordul. Ea a consimțit.

– A fost forțată!

– Zara, a ales să-i salveze pe băieții ăia. A fost curajoasă. Proastă, poate, dar curajoasă.

– Dar acum a început din nou.

– I s-a trezit setea.

Mă gândesc la asta.

– Când ajunge mama aici?

– În seara asta. În jur de șapte.

– Și o vrea înapoi pentru că e nevoit s-o transforme și astfel să-și recapete puterea.

Nu e o întrebare, ci doar încercarea mea de a-mi pune gândurile în ordine, de a înțelege situația până în ultimele ei implicații.

Betty nu răspunde, doar se ridică și zice:

– Mă duc să văd ce avem pentru cină.

Îmi mișc ușor capul.

– Vrei să te ajut?

– Nu, tu stai acolo și lasă lucrurile să se așeze. Ai multe la care să te gândești.

E timpul să ne punem planul în aplicare. Cu voce rară, îmi repet replicile pe care le-am ticluit în spital.

– Bănuiesc că în curând vei primi un apel, nu-i așa?

Betty mă privește cu coada ochiului. Vorbim de parcă am avea microfoane ascunse în casă. Nici una din noi nu știe cât de bun e auzul unui spiriduș și nu avem de gând să ne asumăm riscuri inutile.

– Încă mai crezi că ar trebui să mă duc dacă primesc un apel? spune ea.

Își coboară glasul.

– Nu sunt sigură că te pot lăsa singură aici fără Nick prin preajmă.

Ce vrea să spună de fapt e: putem să ne punem planul în aplicare chiar și fără Nick?

– Da, poți, rostesc eu. Voi fi bine. Totul va fi bine.

Betty vine lângă mine și mă sărută pe frunte.

– Mă bucur că nepoata mea s-a întors la mine.

– Și eu mă bucur că m-am întors, spun eu, pentru că așa și este.

Așa că rămân locului pe canapea. Aștept și aștept, însă nu mă gândesc deloc la plan sau la cum plecarea bruscă a lui Nick ne-a slăbit forțele. Doar retrăiesc senzația buzelor lui Nick lipite de ale mele. Îmi aduc aminte de căldura trupului său.

Câteva minute mai târziu, pagerul bunicii începe să sune. Îmi aruncă o privire cu subînțeles, se apropie cu pași mari de mine și-mi verifică pulsul, ceea ce e ridicol. Mi-am rupt brațul, nu inima. Apoi îmi pune mâna pe frunte să vadă dacă am febră. Trebuie să fi trecut examinarea medicală, căci se îndreaptă de spate și-și încrucișează brațele pe piept.

– A avut loc un accident serios pe drumul înspre Acadia. S-ar putea să intervină și cei de la Life Flight. M-au chemat și pe mine, spune ea răspicat. Cred că trebuie să mă duc. Te descurci singură?

– Da.

Îmi iau *Antologia Norton de Literatură Britanică.* Am multe teme de făcut. Am pierdut vreo două zile de școală, așa că gestul meu e plauzibil.

Betty își ia haina agățată într-un cui în ușa de la intrare.

– L-am sunat pe Nick. Ar trebui să ajungă aici în zece minute.

– Vine aici? Nu s-a preschimbat în lup și a atacat vreo oaie sau ceva?

– Poate că-i sare țandăra din-te-miri-ce, dar nu e prost, zâmbește bunica.

Nu spun nimic.

– Roșești, mă tachinează ea.

– Ești o bunică răutăcioasă.

Deschide ușa. Rafale de aer rece se prăvălesc în casă, și limbile de foc par să se înalțe.

– Dar nu-i așa că mă iubești totuși?

– Bineînțeles, spun eu.

– Bine. Ia-o ușor. Mă voi întoarce în curând, dar nu prea curând, dacă mă-nțelegi. Ai grijă de tine, încheie ea pe un ton serios.

Îmi face cu ochiul și pleacă. Bunicile astea.

Musafirul pe care-l așteptam sosește cam la cinci minute după plecarea lui Betty. Bate la ușă, pe care Betty o lăsase deschisă în mod intenționat, ca să nu mă ridic de pe canapea. Nu-l invit înăuntru. Intră pur și simplu. Este evident că a mai fost aici. Evident că el e cel care s-a prefăcut că e tatăl meu.

Încă poartă paltonul negru pe care-l avea când l-am văzut în aeroportul din Charleston și așteptând lângă ușile cantinei. E înalt. Și palid, ca mine. Părul său ondulat, negru ca pana corbului, lucește straniu. Are ochi adânci și frumoși ca o noapte fără stele.

Încremenesc.

– Zara!

Numele meu plutește în aer. Apoi, închide ușa după el cu dezinvoltură. Aerul rece rămâne în cameră. Mă apucă fiorii.

– Ți-e frig. Voi pune alt buștean în foc.

Se îndreaptă cu pași mari spre sobă, deschide ușița și îndeasă un buștean cu mâna goală. Stârniți, câțiva tăciuni se ridică în aer. Prinde unul în mână și-l sfarmă, apoi îi dă drumul. Nu s-a ars.

– Ce ești tu? abia găsesc puterea să întreb.

Își întoarce capul spre mine, se ridică și se șterge pe mâini.

– Nu știi?

– N-am idee.

Aproape că spun adevărul, fiindcă nu cunosc decât detalii mai mult sau mai puțin veridice despre ce este el, însă nimic esențial. În ce-l privește, sunt atât de departe de esențial. Îmi îndrept spatele pe canapea.

– M-ai văzut la aeroport, mi-ai auzit chemarea în pădure, spune el. Și atunci când tatăl tău surogat a murit eu eram acolo.

– La fereastră.

Încuviințează. Tăcerea se așterne vreme de secunde bune peste cele zise. Tată-surogat? Mai degrabă, singurul tată pe care l-aș recunoaște.

– Tu l-ai omorât?

– Evident că nu.

– Sigur?

Se joacă cu focul, aruncând un tăciune dintr-o parte în alta. Ar fi un spectacol foarte tare, dacă nu ar fi atât de bizar.

– Mă urmărești, rup din nou tăcerea. De ce?

– Pentru că încerc să recuperez ceea ce e al meu de drept.

– Eu nu sunt a ta.

– Ba ești. Întotdeauna ai fost. Întotdeauna vei fi.

– Aiurea!

– Oare? Caută în sinea ta, Zara. Vei vedea că e adevărul.

– Deja nu mai știu care e adevărul. Ce știu acum e că începi să suni ca o copie proastă de Darth Vader dintr-un vechi film cu *Războiul Stelelor.* Și știu că încerci să-mi faci rău.

Clatină din cap și ascultă aerul.

– Niciodată.

– Care parte? Cea cu Vader sau cea cu răul?

– Ambele.

Mă uit în stânga și-n dreapta, căutând o armă. Este vătraiul, însă cam departe de mine. Apoi lampa, dar cât de eficientă să fie? Trebuie să-l fac să iasă din casă.

Se apropie și mă întreabă cu glas mieros:

– De ce nu vii cu mine? Nu-ți voi face rău.

– Unde să merg?

– La mine acasă.

– Ai o casă?

– Sigur că da.

– E cumva o casă fermecată cu pereți de turtă dulce și acoperiș de caramel? Sau poate Clopoțica zboară pe-acolo, gata să-mi îndeplinească trei dorințe.

Un zâmbet îi luminează chipul.

– Nu. E o casă mare în pădure. E înconjurată de un farmec. Astfel nu suntem deranjați.

– Farmecele ascund cine sunteți de fapt.

– Ți-ai făcut temele.

– Puțin.

– Atunci, vino cu mine.

– De ce? Ca s-o momești pe mama să vină să mă salveze?

– Și asta ar fi chiar atât de rău?

– Da.

– Zara… oftează el.

Afară, vântul mugește.

– Cum să te fac să înțelegi? Am nevoie de mama ta. Dacă nu vine la mine, vor muri și mai mulți băieți.

– Asta-i ridicol.

– Nu, pur și simplu așa stau lucrurile.

Rămân o clipă pe gânduri.

– Dacă e adevărat, atunci de ce a încercat Ian să mă transforme?

Își pierde calmul. Chipul îi devine aproape îngrijorat, aproape uman.

– Te-a sărutat?

– Aproape. Betty l-a ucis înainte să apuce să facă asta.

Aproape că zâmbește. Își trece mâna prin păr.

– Betty poate fi cumplită.

– De aceea te ții departe când ea e aici?

– Nici măcar un spiriduș nu vrea să se pună cu un tigru de lună plină.

Suflă în tăciunele din palma sa, care se preface în praf.

– Pari în stare să te descurci cu aproape orice provocare, spun eu.

– Asta? Scamatorii de bâlci, rânjește el.

Privirile ni se încleștează.

– Ian a vrut să te preschimbe fiindcă știa că ai fi o regină puternică. O regină care e sânge din sângele meu l-ar fi făcut cu siguranță rege. Ian s-a grăbit să te facă una dintre noi întrucât credea că eu te vreau pentru mine.

– Dezgustător. Îmi mișc brațul rănit în poală. Greutatea lui e mare.

– Sunt de acord.

– Mai sunt mulți alți spiriduși renegați, precum Ian și Megan?

El încuviințează.

– Prea mulți, acum că mi-au slăbit puterile. Pot să o simt. Vin de peste tot, încercând să mă înfrângă și să-mi ia teritoriul. Suntem o rasă complicată.

– Am observat.

– Ai de ales, Zara.

Se așază pe canapea lângă mine și își pune mâna peste mâna mea sănătoasă. Încă e cald din cauza focului, aproape arde și e o senzație plăcută în comparație cu frigul din Maine, cu frigul din mine.

– Putem merge la mine acasă, unde îți voi răspunde la toate întrebările și o vom aștepta împreună pe mama ta. Sau putem aștepta aici venirea tânărului vârcolac. Una din variantele astea nu e o idee prea bună.

– De ce? întreb eu aproape fără să vreau.

– Întrucât am nevoia asta. Prietenul tău lup? Pare foarte apetisant.

Kinetofobia sau kinesofobia

Teama de mers sau de orice mișcare

Sunt de acord să merg cu el. Zâmbește triumfător, ca și cum știa că mă va convinge.

– Sunt încântat, rostește el ca un adevărat gentleman, uitând în mod convenabil că tocmai îl amenințase pe Nick.

Mă conduce spre ușă. Mă feresc de brațul lui, și el râde, amuzat.

– Nu te voi răni, Zara.

– Sigur. Nu mă vei răni câtă vreme cooperez, spun eu în vreme ce el deschide ușa.

Un vânt rece ne înfășoară. El mă ajută să-mi îmbrac haina. Nu pot să o iau decât pe un braț din cauza ghipsului. Cuprind cu privirea pustietatea de nea și pădurea. Caut semne de la Betty sau Nick.

– Luăm Subarul?

– Nu. Vom alerga.

Alergatul nu face parte din planul meu. Opritul chiar aici era mai degrabă ce plănuisem.

– Nu cred că e tocmai indicat să alerg, încerc eu să spun. Nu cu brațul în starea asta.

– Regret ce ți s-a întâmplat.

– Chiar așa?

Mă ridică de pe picioare ca și cum n-aș fi cântărit nimic și mă ține la piept ca un mire ce-și trece aleasa inimii peste prag. Acum că nu mai suntem lângă foc, atingerea lui e rece. Miroase a ciuperci.

– Ți-e teamă de înălțimi?

Îmi ține brațul sănătos lipit de el și are grijă să nu-mi atingă brațul fracturat. Aleargă atât de repede și lin încât nu am timp să protestez sau să spun ceva. Apoi își ia zborul. Pur și simplu. Peste umărul lui zăresc o umbră întunecată, ieșind pe patru labe dintre copaci și urlând.

Betty ne-a ratat. Inima îmi bate puternic în piept.

Călătorim cu o asemenea viteză încât ochii mei nu mai disting forma copacilor, reduși astfel la niște umbre întunecate. Picioarele lui nici nu ating zăpada. Vântul îmi trimite părul pe pieptul lui. Neaua cade, acoperindu-ne fețele în timp ce noi zburăm din ce în ce mai repede. Asta e viteza pe care mi-am dorit-o dintotdeauna în timp ce fugeam, iuțeala asta de necrezut. E frumos, uimitor. Abia pot descrie zborul, abia îl pot surprinde cu simțurile mele și chiar când încep să mă obișnuiesc ne oprim. Betty nu mă va găsi niciodată. Nu este nici o urmă.

Mă așază cu grijă într-un luminiș mare, înconjurat de pini înalți. Expir îndelung, ca și cum mi-aș fi ținut respirația până acum.

– O, a fost uimitor! vorbește gura fără mine.

– Văd că ești încântată. Credeam că mă urăști.

– Da. Dar să zbor? Nu urăsc zborul. Am citit odată cartea asta, unde...

– Citești?

– Da.

– Foarte bine. E unul apreciez filosofia. Mă bucur că am o fiică bibliofilă.

Înghit în sec, îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Prietenii mei nu au cum să ne urmărească aici. Nu am lăsat urme. Încă nu-mi vine să cred că am zburat.

– Toți spiridușii pot să zboare? Fiindcă eram total nepregătită pentru asta. Adică, nu am citit nicăieri despre asta.

– Numai cei de sânge regal. Și tu poți.

– Dacă devin una de-a voastră.

– Desigur.

Arată spre luminiș.

– Asta e casa mea.

– Luminișul?

– Nu vezi casa?

– Nu.

O umbră de dezamăgire îi coboară pe chip.

– E înconjurată de un farmec, dar fiindcă ești fiica mea ar trebui să vezi prin el.

– Aha, fac eu, simțind fiori reci pe spate.

Fulgi de nea îi cad în păr, înălbindu-l.

– Oamenii văd ceea ce cred că e acolo, nu ce e de fapt. Nu e prea dificil să ne ascundem, pe noi sau ceea ce suntem, de ochii lor.

– O, mersi. Lecția numărul 112 despre spiriduși, nu-i așa?

– Sarcastică. Nu ești deloc asemeni mamei tale. Când e speriată, devine foarte tăcută.

Încetez să-mi mai mușc buza.

– Nu. Nu sunt deloc ca ea.

Oftează.

– Încearcă măcar să vezi ce e de fapt acolo, Zara. Apoi vom intra în casă, la adăpost de frig.

– Fie.

Privesc luminișul cu atenție, și imaginea începe să se miște, să șerpuiască. Un fulg de nea îmi aterizează pe geană. Închid ochii și se topește. Apoi îi deschid din nou.

– Ei drăcie! mormăi eu.

– Poți s-o vezi? Pot auzi zâmbetul din glasul lui.

– Nu știu cum de nu am observat-o.

– Farmecul.

Casa nu e o casă. E un conac enorm cu ferestre mari la fiecare dintre cele trei etaje. E acoperit cu șindrilă și e vopsit într-un galben lăptos, asemenea vechilor clădiri ale Bateriei din Charleston. Pare să se înalțe până la cer. Nu e ostentativă, cât mare și țipând a bani și ceai în salon și crichet în curtea din spate.

Întorc capul spre el să-i spun asta, dar încremenesc, iar limba pare să refuze să mai suporte orice conversație.

– Mă vezi așa cum sunt de fapt, zâmbește el.

Dinții îi sunt puțin ascuțiți. Dar nu asta îmi atrage atenția. E faptul că ochii îi sunt argintii, cu pupile negre ca noaptea. Faptul că pielea îi strălucește ca gheața albastră. Și că e mai înalt decât crezusem, și mai lat în umeri.

– Nu prea semăn cu tine, reușesc să îndrug într-un final.

– Nu. Tu semeni cu mama ta.

– Măcar am părul tău. Mama mi-a spus tot timpul că tu ne-ai părăsit, dar nu așa s-a întâmplat, nu-i așa?

– Nu, ea m-a părăsit pe mine.

Tristețea îi bântuie chipul. Ochii îi par mai mici. Apoi se uită din nou la mine.

– Hai să intrăm, să nu mai stăm în frig.

Îl urmez, pentru că nu știu ce altceva aș putea face. Îl urmez, fiindcă vreau să-l protejez pe Nick și sper că planul meu are încă șanse de reușită, că cei care țin la mine mă vor urmări până aici și ne vor găsi pe mine și pe Jay. Îl urmez, pentru că vreau să aflu ce fel de monstru e tatăl meu. Da, e adevărat. Tatăl meu.

Masiva ușă de mahon de la intrare se deschide pentru noi. Mă conduce în antreu. Un pas. Altul. Miroase a vin, carne de vită și ciuperci. Lumini puternice lucesc pe podeaua de marmură. Multe persoane se aliniază de-a lungul pereților coridorului. Majoritatea poartă haine obișnuite, dar unii sunt îmbrăcați în rochii de gală și fracuri. Toți se apleacă, unul câte unul. Intrăm. Trebuie să fie cam o sută în încăpere. Doar că nu sunt oameni. Sunt spiriduși care nu-și ascund înfățișarea cu ajutorul farmecului. Au dinții ascuțiți, precum ai unui rechin. Au pielea albăstrie și picioare lungi, chiar disproporționat de lungi. Genunchii îmi tremură.

– Curtea noastră, curtea întunecată, anunță regele. Vă rog, ridicați-vă.

Spiridușii se ridică în picioare cu toții. Nu știu ce să fac. Flutur temător din mână în vreme un noian de ochi argintii sunt ațintiți spre mine.

– Ne vom aduna în sala de bal din spate, spune regele, conducându-mă pe o ușă lăturalnică. Observ cum spiridușii se retrag, ca un roi albastru, înainte să închidă ușa.

– Aceștia sunt toți spiridușii din lume? întreb eu.

– Nici pe departe. Doar majoritatea spiridușilor din regiunea asta. Cei care-mi aparțin mie.

– Există mai mult de o regiune?

– Desigur.

– Da. Desigur.

Mă îndrept spre fereastră și scrutez întinderea de zăpadă.

– Te las aici s-o aștepți pe mama ta, spune el. Am pregătiri de făcut. Zara, ești liberă să explorezi casa, dar mă tem că nu poți să o părăsești.

– Deci, sunt prizonieră.

– Prefer oaspete.

– Oaspeții pot pleca oricând vor, spun eu. Mă întorc spre el. Vreau să-l văd pe Jay Dahlberg.

Regele ezită.

– Insist, spun eu.

– E sus. Urci două etaje. A treia ușă la dreapta. Nu e o priveliște frumoasă, Zara. Însă nu pot ascunde ceea ce sunt. De ce am nevoie.

Privirea mi se plimbă pe draperiile fine, pe canapeaua de piele, pe orhideele care umplu camera.

– Nimic nu e frumos aici.

Imediat ce iese pe ușă, număr până la șaizeci și ies și eu. Urc treptele de marmură albă acoperite de un covor afgan roșu-închis. Un etaj. Altul. Trec de spiridași cu căutături dușmănoase, de spiridași care adulmecă aerul după mine. Mișcările le sunt prea fluide pentru un om, ochii prea fioroși. Mă privesc ca pe o pradă. Unii îmi ating brațele, părul, șoptind „Prințesă. Prințesă.“

Îmi adun tot curajul să nu o iau la sănătoasa, țipând cât mă ține gura. În schimb, merg drept înainte fără să mă uit în lături până ajung la al treilea etaj.

Număr ușile, încercând să mă concentrez, să-mi liniștesc inima care bate speriată. Iată ușa, ușa îndărătul căreia ar trebui să se afle Jay Dahlberg. E doar o ușă obișnuită, de lemn, cu o clanță aurie gravată cu un simbol ce aduce cu o rună. Mă întreb câți alți prizonieri mai sunt poate ținuți în spatele unor asemenea uși obișnuite. Inspir adânc, împing clanța și deschid ușa.

Jay Dahlberg este întins pe cearșafurile unui pat masiv, contorsionat pe-o rână. Brațele îi erau pline de urme de mușcătură și poartă doar boxeri și un tricou.

– Hei, Jay! șoptesc eu și închid ușa.

Nu face nici o mișcare în timp ce înaintez încet pe covorul persan. Nu-i de mirare. Nu mișcă nici măcar când îi ating brațul, chiar deasupra celor cinci urme de tăietură, de unde probabil că îi colectează sângele. Buricele degetelor îmi îngheață atingându-i pielea, care pare atât de palidă sub lumina fluorescentă din cameră. Spatele îi e crestat și vânăt.

– Jay? îl strig, zgâlțâindu-l cu blândețe. Jay?

Geme. Pleoapele îi tremură de câteva ori, apoi se deschid. Reușește să-și miște buzele crăpate.

– Hei, tu ești...

– Da, sunt fata cea nouă, îl completez eu. Te voi dezlega și te voi scoate de-aici.

Ochii i se fac mari de teamă.

– Nu poți. Spiridușii.

– Știu totul despre spiriduși, spun eu dezlegând nodurile de la picioare. Mă doare-n cot de ei. Te scot eu de-aici.

Încep să-i desfac și nodurile de la mâini, dar e greu cu ghipsul pe mână. Reușesc într-un sfârșit și-l apuc pe după mijloc cu brațul stâng.

– Poți să te ridici?

– Sigur, rostește el, dar se clatină imediat ce picioarele îi ating pământul. Scuze.

– Sprijină-te de mine. E în regulă, dar avem de coborât multe scări, spun eu. Hai s-o luăm încet.

Suntem aproape la ușă, când se oprește.

– Hei, fată nouă...

– Zara.

Efortul de a vorbi este evident. Trupul îi tremură și aproape îmi alunecă din mâini, deși mă căznesc să-l țin cât mai bine.

– M-a tăiat. Mi-a lins sângele. Și după aia au venit toți ceilalți. E de parcă... parcă îți iau sufletul. Ar putea... ar putea să-ți facă asta și ție.

– E-n regulă, spun eu. Voi fi bine. Și tu la fel. Nimeni nu-ți va mai face rău niciodată. Nu cât sunt eu aici. Acum, să ieșim.

Deschid ușa și ciulesc urechea. Nimic.

– Stai puțin, șoptesc eu. Ai mai văzut pe altcineva aici?

Abia reușește să deschidă buzele.

– Nu.

– Un băiat, poate? Băiatul familiei Beardsley?

– Au spus că a murit.

Mânia clocotește în mine, laolaltă cu durerea din brațul meu rupt.

– Las' că te scap eu de-aici.

Înaintăm pe coridor. Mă gândesc la toate scările care ne așteaptă. Și la toți spiridușii. Însă nu-mi mai pasă.

Noctifobia

Teama de noapte

Nu e ușor, dar ajungem la capătul coridorului, apoi coborâm scările un etaj.

– Unde sunt spiridușii? șoptește Jay. Vor veni. Ne vor suge sângele.

– Nu știu. Într-o cameră din spate, cred. Vom fi în siguranță.

Tocmai atunci auzim voci urcând pe scări. Vin dinspre antreu. Un piron mi se înfige în inimă. Asta nu face parte din planul meu. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să ajungă mai târziu, când totul era gata.

– Da, ai obținut ce-ai vrut, bine? Sunt aici.

Cuvintele sunt purtate de vocea tremurătoare a unei femei, care încearcă să pară puternică, însă nu-i prea reușește. De ce nu a putut să-mi spună asta mai devreme? De ce a trebuit să mintă? Fiindcă a vrut să mă protejeze, bănuiesc.

– E mama mea, îi șoptesc lui Jay.

– Mama ta e aici? Ce caută mama ta aici?

Jay se sprijină de balustradă.

– A venit să mă salveze.

Îl trag mai aproape de mine, încercând să-l țin drept. El se străduiește să înțeleagă.

– Dar tu mă salvezi pe mine.

– Știu, totul e bine. Hai să mergem.

Ajungem la jumătatea treptelor și pot în sfârșit să văd ce se întâmplă. Mama stă în mijlocul antreului, chiar deasupra unei dale albe de granit. Își ține mâinile încrucișate la piept. Regele e lângă ea, pe o dală neagră. Spiridușii sunt aliniați din nou la pereți, în jurul lor.

– Arată ca o tablă de șah uriașă, șoptește Jay.

Ne reluăm coborârea pe scări.

– Nu ai idee cât de mult ți-am dus dorul, rostește regele.

Mama zâmbește batjocoritor. Nu spune nimic.

– M-ai făcut să aștept mult timp, continuă el.

Ea-și dă ochii peste cap. Credeam că face asta doar cu mine. Jay și cu mine coborâm încă o treaptă. Nimeni nu pare să ne observe.

În sfârșit, mama rupe tăcerea:

– Spiridușii tăi au atacat-o pe fiica noastră.

– Erau niște rebeli. Au fost pedepsiți.

– Da. De Betty.

Regele oftează teatral.

– I-am pedepsit pe ceilalți.

– Ceilalți?

– A fost o conspirație teribilă. Știi prea bine că-mi pierd din puteri când nu am o regină alături de mine. Se găsesc tot timpul supuși cu foame de putere care încearcă să profite de asta.

Nu-i înghit balivernele, așa că țip de pe scări.

– L-ai omorât pe Brian Beardsley. Uită-te la Jay. E aproape mort.

Toată lumea se întoarce spre noi, inclusiv mama. Brațele îi cad pe lângă trup.

– Știi că nu am de ales, rostește regele.

– Ai putea să te oprești!

Îl trag pe Jay după mine, tot mai aproape de mama. Panica îi tremură-n priviri. Aș vrea s-o îmbrățișez, deși sunt atât de

supărată pe ea. Aș vrea să știe că o iert, că înțeleg tot ce a încercat să facă. Îmi îndrept atenția asupra lui, a regelui.

– E în firea noastră, spune el.

– Atunci schimbați-vă firea. Nu trebuie să torturați. Nu trebuie să ucideți.

– Atunci, eu aș muri. Atunci, un alt spiriduș, poate unul mai necruțător, unul mai puțin îndrăgostit de toate micile ciudățenii ascunse în natura umană îmi va lua locul.

– Și?

Ambii mei părinți se uită la mine. Jay se clatină. Îl sprijin.

– Oamenii mor tot timpul pentru o cauză nobilă. Li se spune martiri. Pe deasupra, m-ai hărțuit, m-ai chemat în pădure, încercând să mă faci să mă rătăcesc. Conform Ghidului pentru a fi un Bun Tată, asta e o mare greșeală.

Mai fac un pas și ajung în sfârșit pe podea. Spiridușii mă întâmpină cu sâsâituri de șarpe. Se apropie de mine, adulmecând aerul, probabil mirosul sângelui lui Jay, care trezește setea din ei. Regele le face semn să se dea înapoi. Îl ascultă, dar e clar că abia se stăpânesc.

– Am vrut să vii la mine din proprie voință. Am vrut să-ți cunoști tatăl, îmi explică el.

– Hai să stabilim ceva, atunci când încerci să faci pe cineva să se rătăcească, atunci când încerci să te joci cu mintea cuiva, nu înseamnă deloc că vrei să „vină din proprie voință". Ca să nu mai vorbim că te-ai prefăcut că ești tatăl meu vitreg, un gest ridicol și rău.

Mama își părăsește pătratul alb, vine lângă mine și mă ia în brațe.

– Ce a făcut?

– Mă apucase disperarea, explică el.

– Aiurea! Ce scuză penibilă, spun eu, în vreme ce Jay se prăbușește la pământ.

Încerc să-l prind, dar sunt prea slăbită, chiar dacă e atât de ușor. Nici un spiriduș nu mișcă măcar un mușchi spre el. Îl ridic, apoi continui:

– Și acum a venit vremea să plecăm. Mă gândesc că nu aveți vreun scaun cu rotile în care să-l pun pe Jay.

Simt brațul pe care mama îl trecuse peste umerii mei încordându-se.

– Zara...

Nu vreau să mă uit la ea, dar o fac. Mi se-nmoaie genunchii, hăul din mine e atât de mare, crescând clipă de clipă.

– Mama?

– Ce altceva pot să fac, Zara?

– Și vei rămâne aici? Cu el? Cu torționarul ăsta?

Încuviințează cu o înceată mișcare de cap. Mâinile ei rămân pe umerii mei. Încep să bat din picior ca un copil.

– Ăsta este cel mai aberant lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Știu că nu mă crezi întotdeauna, dar tu ești cel mai important lucru din lume pentru mine și aș face orice să te știu în siguranță.

Ochii i se plimbă de la ghipsul meu la Jay. Mă sărută pe obraz, apoi se întoarce spre rege.

– Le vei da drumul. Promite-mi. Le vei da drumul și nu-i vei mai căuta niciodată dacă rămân cu tine?

El încuviințează.

– Promit!

– Mamă!

Mă trage spre ea pentru ultima oară.

– Îmi pare atât de rău, Zara. Credeam că pot cumva să ocolesc alegerea asta, dar se pare că e inevitabilă. Ce e libertatea mea în comparație cu...

– Te va transforma în spiriduș, insist eu. Într-una de-a lor.

Nu-mi răspunde. Mă trag din brațele ei.

– Ai spus inevitabil. Nimic nu este inevitabil.

Mâini de spiriduș mă apucă din toate părțile. Mă cară pe brațe până la ușă, mă duc în zăpadă și mă leapădă acolo. Doi spiriduși îl aruncă pe Jay Dahlberg lângă mine.

– Puteați măcar să-i dați niște haine! țip eu, însă nimeni nu mă bagă-n seamă.

Spiridușii se întorc înăuntru și închid ușa.

Astenofobia

Teama de leșin sau de slăbiciune fizică

– Drace! murmură Jay. Drace! E frig.

– *Nu* te îngrijora. Am un plan, îl asigur, trăgându-l în sus cu o mână.

Abia îl ridic pe picioare.

Ne îndreptăm poticnindu-ne spre marginea luminișului. Îmi dau jos jacheta și i-o pun pe umeri. E mult prea scurtă și mică, chiar dacă el e atât de costeliv, dar măcar e ceva.

– Ce ne facem? întreabă el, tremurând din toate încheieturile.

Picioarele goale i se albăstresc.

– Prietenii mei ne vor veni în ajutor, îl asigur în timp ce intrăm în pădure.

Fluier ca după un câine și apoi strig:

– Bunico!

Nimic.

– Nick!

Un vultur plutește în cercuri deasupra noastră. Dă glas unui țipăt ascuțit. Două secunde mai târziu un enorm tigru alb și un frumos lup maroniu apar dintre copaci. Trupurile lor evocă atâta sălbăticie, atâta ferocitate. Bunica e frumoasă, dar atât... atât de... nu știu. E puternică. Sub blană i se ghicesc mușchii masivi, vibrând cu minunată neîmblânzire. Iar Nick? Nick e aici. A venit să

ajute, întocmai cum a promis înainte să afle adevărul despre moștenirea mea genetică.

Ridic mâna și le zâmbesc atât de larg încât mă dor dinții din pricina frigului.

– Sfinte... sfinte... Jay se dă în spate.

– Nu te îngrijora, ai halucinații, îi spun.

În mod deloc surprinzător, Jay leșină. Abia reușesc să-l prind cu brațul meu funcțional, mă clatin, dar reușesc să-l așez cu blândețe în zăpadă.

Bunica și Nick mârâie furioși, arătându-și colții, gata să sară și să sfâșie, gata să omoare înainte de a fi omorâți. Dar știu că înăuntru sunt prea mulți spiriduși chiar și pentru ei. Știu că a ucide nu e bine, indiferent de cât de oribili ar fi unii oameni sau spiridușii.

– Am o idee mai bună, le spun eu. Trebuie să vă încredeți în mine. Intrăm în faza a doua a planului meu... revizuit. E revizuit fiindcă mama a venit mai devreme. Acum e în parte plan și în parte misiune de salvare. Vi-l voi spune acasă, bine?

Primul lucru pe care-l facem e să-l trezim pe Jay, oarecum. Îl punem pe spinarea bunicii. Il va duce într-un loc unde cineva să-l poată găsi repede. Îmi recuperez jacheta astfel încât să nu se facă vreo legătură cu mine. Betty saltă în pădure, pierzându-se printre copaci, iar eu și Nick ne întoarcem la mine acasă, unde o vom chema pe Issie, o vom aștepta pe bunica și apoi vom pune planul în aplicare. Întrucât chiar am unul și ar fi bine să funcționeze.

Atihifobia

Teama de eșec

Liniile de telefon funcționează din nou, și Devyn o sună pe Issie și apoi pleacă să o aducă încoace. Bunica o sună pe doamna Nix, secretara școlii.

– E ursoaică. Am încredere în ea, mă lămurește Betty după ce închide telefonul.

Nici măcar nu mai clipesc la vestea asta. Nick cutreieră camera cu pași furibunzi, fără să se uite la mine. Într-un sfârșit, îl apuc de mână.

– Ce-i cu tine?

– Te-ai dus cu el.

Ceva în interiorul meu înțepenește.

– Te-a amenințat.

– Pot să am grijă de mine, Zara.

Își trage brațul din mâna mea și se duce în bucătărie, unde bunica studiază argintăria.

– Asta făcea parte din planul de a-l momi în pădure, spun eu. Știi doar că am discutat despre asta la spital. Eu eram momeala. Tu și bunica l-ați fi atacat. A ieșit aproape perfect.

– Numai pentru că eu și Devyn ne-am întors. Doar pentru că Devyn a văzut în ce direcție ați luat-o.

– Nu am avut de ales. Trebuia să-l salvăm pe Jay.

Betty îmi arată o furculiță.

– Crezi că are fier în ea?

Îi fac semn să mă lase-n pace și țip la Nick.

– Am descoperit unde se ascund. Te-ai gândit vreodată la asta? Acum putem să mergem după ei, să-i închidem acolo.

Nick se sprijină de tejghea, cu brațele încrucișate deasupra pieptului.

– Și cum propui să facem asta, deșteapto?

Bunica tușește cu subînțeles.

– Fără jigniri.

– Da, spun eu. Fără jigniri, puricosule.

Bunica abia se abține să izbucnească în râs.

– Mă duc să aștept în bucătărie cât timp voi, porumbeilor, vă omorâți unul pe altul.

– Putem găsi casa dacă mergem pe urma mirosului nostru, nu-i așa?

– Mirosul nu va ține mult. Nu cu zăpada asta, mormăie el.

– Tocmai de asta trebuie să ne grăbim.

Mă cercetează cu privirea și umerii par să i se detensioneze.

– Cum știu? Cum știu că nu ne duci la pierzanie? Că nu ești spiriduș?

– Pentru că nu ar putea să poarte o brățară de fier, măi potaie! strigă bunica din camera alăturată.

– Hei. Acum cine aruncă cu jigniri? spun eu zâmbind, după care mă întorc spre el.

Se apleacă de șale de parcă ar avea crampe la stomac. Întind mâna să-l ating, dar nu o fac.

– Ești bine? îl întreb cu voce blândă.

– Mă simt ca ultimul prost, rostește el încetișor. Evident, nu ai putea să porți brățara dacă ai fi spiriduș.

– Nu-i nimic, spun eu, dar nu sunt sigură că așa și este.

Un mușchi îi tresare în obraz. Se îndreaptă cu pași mari pe podeaua de lemn spre sufragerie. Odată ajuns la prag, se întoarce și spune:

– Nu vreau să-ți asumi riscuri inutile, nu pentru mine, ai înțeles?

– Da, iubărețule. Înghit în sec și încerc să fac o glumă pentru că nu știu cum aș putea altfel să îl domolesc.

Devyn și Issie apar pe snowmobilele lor. Nick îl ia în cârcă pe Devyn, care nu-și adusese scaunul cu rotile.

– Sper să mă vindec mai repede, bombăne Devyn în timp ce Nick îl așază pe scaunul alb de lângă ușă.

– Da, m-am săturat să te tot car în spate, spune Nick, dar se vede că glumește.

– Deja se sperie doctorii de tine, surâde Issie, așezându-se pe covor lângă el.

Își sprijină spatele de picioarele lui.

– Ar trebui să fii complet paralizat.

– Vor spune că e un miracol, și atât, e de părere bunica.

Ajunge și doamna Nix. Cele două doamne se îmbrățișează. E cumva drăguț. Doamna Nix roșește când ne observă.

– Așa deci, eu sunt ursoaică de lună plină, explică ea, plimbându-și privirea de la unul la altul. Stați așa. Issie e și ea ceva?

– Sunt cât se poate de umană. Tot timpul, răspunde Issie bosumflată.

– Cel mai grozav om pe care l-am întâlnit vreodată, rostește Devyn, ciufulindu-i părul.

– Bine. Betty v-a explicat care-i situația, nu-i așa? intervin eu.

Toți încuviințează din cap. Nick se sprijină pe brațul canapelei, și doamna Nix se așază pe scaunul verde. Eu încep să mă plimb pe covor, expunându-mi planul.

– Teoria mea e că spiridușii nu pot să treacă peste fier. Brățara mea de fier l-a ars pe Ian. Pe deasupra, am citit pe un site că urăsc fierul, că preferă zonele rurale doar ca să-l evite.

– De ce fierul? întreabă Issie.

Tocilarul din Devyn se trezește la viață și răspunde înainte să apuc să zic ceva:

– Fierul este unul dintre ultimele elemente create prin nucleosinteză stelară.

Nu am nici cea mai mică idee ce a spus. Nimeni n-are.

– Pe graiul nostru, Devyn, îi atrage Nick atenția.

Exasperat, Devyn își trece mâna prin păr.

– Fierul e foarte greu. E foarte dens. Iar nucleele sale au o forță de atracție ridicol de mare. E foarte, foarte puternic.

– Dar de ce nu-l suportă spiridușii? întreb eu.

– Mai contează? ridică el din umeri.

Doamna Nix își drege glasul.

– Asta e probabil singura constantă în folclorul legat de spiriduși. Toate sursele indică faptul că pot fi omorâți cu fier, că-l evită.

– Ei bine, să sperăm că e adevărat, spun eu.

– Care e planul tău? întreabă Nick.

– Să-i întemnițăm în propriul lor ascunziș. În subsol avem niște traverse de metal de la căi ferate. Și sârmă ghimpată. Doamnă Nix, ați adus și dumneavoastră sârmă ghimpată?

– Da.

– Mai avem bandă adezivă și furculițe de oțel, adaug eu.

– Stranie idee, Zara, spune Devyn. Adică... da. Uau. Furculițe?

– Nu mi-a venit ceva mai bun în minte.

Îmi frec mâinile, încercând să nu mă gândesc la mama mea, captivă acolo, să nu mă gândesc la rănile lui Jay Dahlberg sau la posibilele implicații morale a ceea ce eram pe cale să facem.

– Sunteți toți gata?

– Suntem.

– Bine. Să pornim.

– Zara, crezi că asta va funcționa? întreabă Issie.

Ne ascundem în spatele unui trunchi de copac. În spate avem un maldăr de sârmă ghimpată și traverse. Îi apuc mâna și strâng.

– Sper.

– Și eu, spune ea, strângându-mi mâna la rândul ei.

– Nu trebuie să ajuți, știi asta, șoptesc eu.

– Ia taci acolo, spune ea, suflând în palme ca să se încălzească. Ce prieteni nu se ajută unul pe altul să lupte cu spiridușii?

– Exact, zâmbesc eu. Exact.

Arunc o privire la ceilalți copaci. Betty e după unul. Nick și Devyn după altul. Devyn e preschimbat în vultur, și doamna Nix în ursoaică. Toți ceilalți sunt neschimbați. De ciocul lui Devyn atârnă capătul unui fir de sârmă ghimpată.

Doamna Nix se îndreaptă agale spre casă. Adulmecă aerul. Labele ei masive se îngroapă în pământ. Mișcă puțin din urechi. Ăsta e semnalul nostru că nici un spiriduș nu e pe-afară.

Nick îmi face un semn de încurajare. Nu am apucat să vorbim despre faptul că sunt fiica unui spiriduș. Nu am avut timp. Ceea ce e important acum e mama mea. Dar încă mi-e teamă de ce-ar putea să însemne sângele meu pentru mine, pentru noi. Pentru moment, nu contează.

Dau un al doilea semnal și pornim. Sprintăm spre casă, cărând traverse și înfigându-le în pământ. Le fixăm una câte una. Is și cu mine lucrăm împreună, fiindcă nici una din noi nu are prea multă forță, iar eu am un singur braț cu care să mă descurc. Ciocul galben al lui Devyn lucește în penumbră. El învârte firele de sârmă ghimpată în jurul traverselor, întregind țarcul de fier. Trebuie să ne grăbim înainte ca spiridușii să observe ce se întâmplă.

– Deci ești sigură că acolo e o casă, spune Issie, implântând o traversă în omăt.

– Jur! spun eu așezând o alta.

Mușchii îmi tremură sub greutatea lor.

– Pot s-o văd. Promit.

– Uneori, e așa de aiurea să fii om, spune Issie.

Amândouă ne aplecăm, înfigând altă traversă.

– Nu, Is. Nu-i deloc aiurea.

Am transportat toate fierătaniile în mici remorci, luate de la părinții lui Issie și de la doamna Nix, pe care le-am tras cu snowmobilele. Atunci nu mi-am dat seama cât de grele sunt traversele. Doar adrenalina ne mai ține în mișcare. Cercul e aproape complet. Mai avem nevoie doar de câteva.

Nick trece în goană pe lângă mine, cu brațele încărcate de traverse. Își scurtează drumul, luând-o peste peluza din fața casei. Ușa de la intrare se deschide. Doamna Nix ne previne cu un mormăit. Arunc jos traversa.

– Nick! țip eu.

Se uită spre mine.

– Ies din casă!

Un spiriduș se repede la Nick. Colții îi lucesc amenințători. Nick îi trântește o traversă în figură. Rotocoale de fum se ridică de pe obrazul ars al spiridușului, care se prăvălește la pământ, cu mâinile pe față. Nick rămâne deasupra lui, așteptând.

– Treci înapoi, Nick! țipă bunica.

Nick ezită. Mușchii par să i se adune și să zvâcnească. Vrea să se preschimbe în lup. Știu asta.

– Acum! se aude ordinul bunicii.

Nick se întoarce și aleargă spre ea, sărind peste sârmele cercului nostru aproape complet.

Mai mulți spiriduși ies din conac. Toți sunt îmbrăcați în haine de gală. Rochiile de catifea și satin flutură în vânt. Fracurile sunt croite cu desăvârșită pricepere. Ar trebui să arate frumos, însă știu ce sunt de fapt. Nu sunt frumoși, pentru că frumusețea înseamnă grație, dragoste și speranță. În ei citesc doar setea.

Doamna Nix ia ultima sârmă ghimpată din ciocul lui Devyn și o încolăcește în jurul unei traverse. Cercul e încheiat.

– Schimbă-te, îi spune bunica lui Nick.

O traversă aproape că se prăbușește. Mă grăbesc să o prind până să se întâmple asta. Mă chinui să o împing mai adânc în pământul întărit de sub nea. Se clatină, punând presiune pe sârme, amenințând să dărâme întregul țarc.

– Bunico! strig eu. Ajută-mă aici!

Betty se grăbește să ajungă lângă mine. Împingem traversa, folosindu-ne toată greutatea s-o stabilizăm. Spiridușii încep să psalmodieze niște cuvinte stranii și monotone pe care mintea mea nu le înțelege, dar care-mi străpung trupul, trimițând fiori de teamă în el.

Nick, transformat în lup, apare lângă mine. Mârâie, arătându-și colții. Mușchii de pe spate i se încordează. Îi pun mâna pe gât.

– Nu. Stai cu mine în afara cercului.

Zeci de spiriduși încă se revarsă pe ușă, ignorându-l pe cel rănit de Nick. Mama apare și ea în ușă. Poartă o rochie lungă, albă, cu mult prea multă dantelă. Coboară pe zăpadă și cotește spre marginea casei, în vreme ce hoarda de spiriduși se repede direct spre noi.

Cercul de fier se clatină. Trebuie să reziste. Prind sârma, încercând s-o fixez. Vântul joacă prin pletele lui Issie. Citesc teroarea mută întipărită în ochii ei. În sfârșit, e în stare să vadă ce se petrece.

– Zara, retrage-te!

Apoi, regele însuși pășește afară. Vântul îi ridică părul. Privește crunt la noi, apoi la spiriduși. Știe ce am făcut. Își ridică brațele. Spiridușii își rostesc incantația cu voce tot mai tare, până devine un strigăt de luptă, sălbatic și turbat, dar sunt încă precauți, măsurându-ne din priviri, așteptând poate ordine de la el.

– Îl vezi? îl întreb pe Nick, care mârâie drept răspuns, în timp ce Devyn aterizează pe brațul său. Ghearele se află pe o mănușă specială ca să nu pătrundă prin piele.

– Au risipit farmecul. Îi văd, spune bunica.

– Nu te schimba, o rog eu. Bine?

Ea încuviințează.

Ochii regelui spiridușilor îi întâlnesc pe ai bunicii. În mai puțin de o secundă, apare în fața ei. E mai înalt decât ea. Ochii lui argintii scapără de furie. Numai sârma ghimpată și traversele de cale ferată îi separă.

– Tigroaico. Tu... tu ai făcut asta, grăiește el, cu chipul schimonosit de mânie.

Bunica îi râde în față. Râde ca și cum regele spiridușilor ar fi o glumă.

– Nuu, nu eu m-am gândit la asta. Fiica ta s-a gândit.

Se întoarce spre mine și într-o clipă e înaintea mea. Ochii săi de argint lucesc în soare ca fierul cu care l-am încercuit.

– Ne-ai prins în cursă.

Panglica albă pe care o purtasem în jurul degetului de la moartea tatei se rupe și e luată de vânt. Trece printre sârmele de fier, iar regele o prinde în palmă. Ține panglica între degete și o privește absent.

Cu o lovitură puternică de labă, doamna Nix azvârle cât colo un spiriduș care-i stătea în cale. Mormăind, se plimbă încet și amenințător prin țarc, distrăgând atenția spiridușilor.

– Sire! spune cu glas panicat una dintre femeile-spiriduș.

– Nu vă apropiați de urs. Doar în grupuri de câte cinci. Încercuiți-l! poruncește el.

Doamna Nix se ridică pe labele din spate. Între timp, Devyn zboară pe acoperiș, cu o sârmă în cioc. O leagă în jurul coșului. Un spiriduș iese pe o fereastră de la etajul al doilea și încearcă să-l înhațe. Spiridușul îl ratează pe Devyn și scoate un urlet de furie.

– Sire, regina! strigă aceeași femeie-spiriduș.

Regele își întoarce privirile într-o parte, să vadă ce se petrece. O vede pe mama, care e pe cale să treacă prin cercul de sârmă. Știu că o vede, știu și că o poate ajunge într-o clipă, dar nu mișcă un deget. Atunci îmi dau seama că e atât de prins în mrejele naturii și funcției sale, ale setei sale. Totuși, a făcut o alegere, chiar un sacrificiu.

– Sire! repetă femeia-spiriduș. Părul ei blond flutură sălbatic în vânt.

Regele o ignoră și se uită direct în ochii mei în vreme ce Issie o ajută pe mama să iasă prin sârma ghimpată, urmată de doamna Nix, care trece cu un salt uimitor peste gard. Nick își pune coada

la pământ. El și doamna Nix o păzesc, folosindu-și trupurile ca un strat suplimentar de protecție.

– Ai capturat-o pe mama, spun eu. Trebuia să o eliberez.

Privirile ni se ciocnesc. Simt o răceală imensă în jurul lui. Nick vine și se împinge în mine, în semn de încurajare. Mă uit la prizonierii mei. Nu știu dacă ce am făcut e bine sau nu. Nu știu dacă cei de la Amnesty International ar fi de acord sau dacă tata ar fi de acord, dar nu știu ce altceva să fac.

Un spiriduș sare cu brațele întinse, încercând să o prindă pe mama. Fracul i se prinde în sârmele de fier. Apoi începe să ardă. Printre urlete ascuțite, alți trei spiriduși îl trag în spate. Trag din nou de sârmă, să o stabilizez. Nick mârâie.

În final, regele observă faptul că mama e liberă și, ajutată de Issie, se apropie de mine.

– Ce-ai făcut? mă întreabă cu glas tunător.

Nu-i răspund. Inima-mi crește de fericire văzând-o că a trecut gardul. Nu e arsă. E încă umană.

– Zara, continuă el cu voce stăpânită. Am nevoie de ea ca să mențin controlul.

– Nu mai ai nevoie să deții controlul. Sunteți prinși cu toții. S-a zis deci cu răpirea băieților, cu săgețile trase în pădure, cu oameni rătăciți. Totul s-a terminat.

Devyn mai ia niște sârme și începe un nou zbor. Un grup de spiriduși sar să-l înhațe, urlând, în deplin haos. Încep să se sfâșie unii pe alții, furioși, pierduți în teamă și foame. O femeie-spiriduș în rochie roz scoate un țipăt asurzitor când o alta, îmbrăcată în rochie neagră, se repede la ea și-i crestează brațul cu unghiile.

– Zara?

Regele încearcă să fie calm și blând. Caută să pară uman. Nu-i reușește.

– Știi ce înseamnă asta? Știi că-mi voi pierde puterea? Că setea va pune stăpânire pe noi? Ne vom lupta aici. Ne vom ucide unii pe alții.

– Știu, rostesc cu voce tremurândă, privindu-l pe bărbatul al cărui sânge îmi curge prin vene.

Însă nimic altceva nu ne leagă. Îi înțeleg totuși setea, teama. E prins fără scăpare în acest loc cumplit unde nu există nici o cale de ieșire.

– Îmi pare atât de rău.

Și chiar simt asta.

Dau drumul sârmei și-i întorc spatele. Se repede la mine. În momentul în care se mișcă, mama scoate un țipăt și țâșnește spre noi. E prea departe ca să mă poată ajuta. Mă înșfacă de brațe și mă trage spre el. Mâinile, brațele îi sunt arse, pline de bășici. Prețul plătit pentru că a trecut prin sârmele de fier. Totuși, e încă puternic, îndeajuns încât să-mi redeschidă fractura. Îmi încleștez dinții, căci durerea e îngrozitoare. Aud vocile spiridușilor apropiindu-se din toate părțile.

– Mamă, nu te-apropia. Scot o furculiță din buzunar și o implânt în piciorul regelui. Urlă de durere și-mi dă drumul, prăbușindu-se pe spate.

– Treci înăuntru! spun eu pe un ton poruncitor.

Îmi aruncă priviri otrăvite. Rotocoale albe de abur i se ridică din pielea arsă.

– Vorbește serios, spune mama, care pășește lângă mine, ținând un cuțit de tăiat pâine.

Regele se ridică și face câțiva pași în spate. Fața i se clintește.

– Nu ai face asta!

– Aș face orice pentru fiica mea! spune ea. Mâna ei nici măcar nu tremură.

Îmi repet ordinul.

– În casă cu voi. Cu toții. Acum!

Se întorc și, ca niște furnici, mișună înapoi în cuibul lor. Regele e singurul care rămâne. Așteaptă ceva.

Îi vorbesc:

– Dacă mă pot gândi la o altă soluție, mă voi întoarce. Promit.

Capul lui abia se mișcă.

Glasul îi e o șoaptă în vântul rece, amar, dar totuși o aud.

– Promisiunile tale sunt ca ale mamei tale?

– Nu, spun eu. Promisiunile mele sunt ale mele.

Mama își trece brațul pe după mijlocul meu. Mă sărută pe cap. Nu sunt sigură care dintre noi tremură mai tare. Nu scoate o vorbă când tatăl meu închide ușa după el.

– Bine. Hai repede! poruncesc eu.

Ne grăbim. Nick, preschimbat din nou în om, escaladează casa până la al doilea și al treilea etaj, lipind cuțite și furculițe pe ferestre, prinzând sârme cu bandă adezivă. Facem același lucru la parter și la primul etaj.

– Sper să țină, spune Issie, rupând niște bandă adezivă și lipind-o peste o sârmă pe care o trecuserăm de-a lungul zidului.

– Vom reveni în fiecare zi să verificăm, spun eu, întinzând sârma peste o fereastră.

Un spiriduș își lipește fața de fereastră, arătându-și dinții, mârâind. Nick sare jos și se aruncă spre fereastră, decis să mă protejeze, dar încă uman. Lipesc o lingură chiar unde-i atârnă limba. Chiar dacă sticla îl desparte de obiectul de fier, sare în spate ca ars.

Bunica și doamna Nix termină de izolat ușa. Labele ursilor sunt ca mâinile. Nu am știut niciodată asta.

Ne retragem peste țarcul de sârmă. Întregul loc e înțesat de sârmă, traverse, bandă adezivă și argintărie. Arată bizar, ca un fel de Disney World în viziunea unui regizor excentric.

– Bună treabă, spun eu.

– Bine.

Mama mă ia de mână și mergem împreună spre snowmobil. Spiridușii răcnesc în depărtare.

– Nu mai văd casa, spune Issie.

Eu pot.

– Acum ești prea departe de ea. Farmecul o ascunde de privirile oamenilor și ale metamorfilor, rostește bunica.

Încă o pot vedea.

Un ultim țipăt prelung răsună de undeva din casă. Pădurea pare să se plece sub greutatea sunetului.

Nimeni nu scoate o vorbă, nici măcar pe drumul de întoarcere. Uneori, cuvintele sunt de prisos. Uneori, trebuie să-ți înfrunți temerile, să le prinzi și să le închizi undeva departe în tine.

Zilele trec. Zile grele, zile de griji. Merg pe snowmobil împreună cu mama să verificăm casa.

– Nu pot s-o văd, zice ea.

– Asta pentru că ești o persoană normală, spun eu.

– Dacă farmecul de ascundere nu s-a risipit, înseamnă că e încă în viață.

Mama oprește snowmobilul și ne uităm în jur.

– Nici măcar nu văd sârma.

Eu văd totul. Trebuie să fie din pricina sângelui meu de spiriduș. Arată ridicol. Un conac frumos încercuit de traverse de cale ferată și sârmă. Furculițe, cuțite și linguri lipite cu bandă adezivă de ferestre.

Rotocoale de fulgi de nea purtate de vânt se învârt în jurul nostru. Închid ochii împotriva frigului.

– Ești bine, scumpo? Te mai doare brațul? întreabă ea.

– N-am nimic, răspund și îmi deschid ochii.

Nu are rost să-mi feresc ochii de imaginea casei. O pot vedea în visurile mele.

– Suntem în siguranță, nu-i așa? întreb eu. Nu pot ieși.

Ea încuviințează.

– Nu au cum. Ai avut o idee grozavă.

Mama se apleacă de pe snowmobil și adună zăpadă în mâini. Face un bulgăre și-l aruncă. Bulgărele se sfarmă de peretele conacului. Pare dintr-odată mai tânără, mai puternică, ca pe vremea când tata mai trăia.

– M-am simțit bine chiar dacă nu am văzut ce lovesc. Ea zâmbește. Vrei să-ți fac și ție unul?

Mă minunez gândindu-mă cum ne putem schimba, cum până și mama – pe care o credeam cea mai plângăcioasă dintre ființe – se poate ține tare împotriva unei creaturi supranaturale. Mă îndeamnă și pe mine să fiu mai tare.

Îmi întind mâna după bulgărele ei.

– Sigur.

Cu toții putem fi curajoși, nu-i așa? Îmi place asta.

Arunc bulgărele. Se izbește de perete, se sparge și cade. Mama mă ia în brațe pentru o clipă și rămânem așa, în tăcere.

Abia a trecut o săptămână de când regele spiridușilor a fost în sufrageria bunicii. Sunt din nou la școală acum, dar lucrurile s-au schimbat. Am brațul în ghips. Nu mai pot să alerg, așa că Issie m-a convins să organizez balul anual al recoltei, care are loc de Halloween.

Mama și cu mine nu știm dacă ne vom întoarce în Charleston. Ne gândim să rămânem. Nu ar fi drept ca Devyn și Issie, doamna Nix, bunica și Nick să fie singurii care să verifice dacă spiridușii n-au scăpat din conac.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, îmi spune ea înainte să pornească snowmobilul. Îmi spune asta în fiecare zi.

Iar eu spun ceea ce zic în fiecare zi:

– Știu.

Mama mă lasă la școală. Într-un act inimaginabil de nedreptate, mi-a confiscat-o pe Yoko.

– Grăbește-te. Ești în întârziere.

Dau în grabă ușile la o parte, aud clopoțelul și fug spre clasă, dar Nick mă înșfacă de braț și mă trage în cămăruța de provizii pentru sala de sport. Suntem înconjurați de plase și mingi de fotbal. Aerul miroase a echipament sportiv, a mucegai și a Nick. Trebuie să stăm aproape lipiți. Îmi ridic privirea spre fața lui. E neras, puful aspru acoperindu-i gropițele.

– Jay Dahlberg e mai bine acum, spune el. Ochii îi sunt întunecați și triști. Nu-și amintește nimic. Părinții lui Devyn spun că ăsta e modul prin care mintea lui se protejează.

Înghit în sec.

– Asta-i bine.

– Toată lumea crede că Megan s-a mutat din oraș. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat – că Betty a omorât-o. Și ei cred că Ian a fost răpit de același tip care l-a prins pe Jay. Familia lui și-a ieșit din minți, au apelat la CNN, Fox News, tot tacâmul.

Îmi ațintesc ochii asupra tabelei de scor. Scorul nu e trecut, doar spații goale acolo unde ar trebui să se afle numerele. Nu există învingători, nu există învinși, nimic.

– Zara? vocea lui sună aspru. Îmi pare rău.

– Pentru ce?

Ridic din umeri de parcă n-aș avea idee la ce se referă.

– Pentru cum m-am purtat când am aflat despre tatăl tău.

Ochii ni se întâlnesc.

– Ai fost un nemernic, spun eu.

Îmi ia obrajii în mâini.

– Îmi pare rău.

Mă trag în spate, dar nu fac nici cinci centimetri până să dau într-o crosă, nu că aș vrea într-adevăr să mă îndepărtez de el.

– Nu. În nici un caz. Încă nu te las să mă săruți.

Se uită la mine bosumflat.

– Recunoști că ideea mea de a folosi fier ca să-i închidem pe spiriduși a fost bună? întreb pe un ton avocățesc.

– Da.

– Recunoști că nu ești singurul om sau, genetic vorbind, jumătate de om care poate salva alte ființe dotate cu intelect?

– Da, spune el, strâmbând puțin din nas.

– Și recunoști că ai un temperament coleric, o mașină faină și o iubită drăguță?

Îmi țin răsuflarea.

– Am o iubită minunată, rostește el. Apoi mă sărută, ceea ce e, trebuie să recunoaștem, exact ceea ce un iubit perfect ar trebui să facă.

Sărutul e blând, e dâra unei stele căzătoare ascunzând o promisiune pe cerul nopții. Încerc să mă agăț de sărutul ăsta, dorindu-mi să țină o veșnicie, deși nici un sărut nu durează veșnic, nu-i așa?

Dar ce mă sperie într-adevăr nu e sfârșitul unui sărut. Nu. Unicul lucru care mă sperie acum sunt eu. Zara care aș putea să devin. Zara care nu aș dori să fiu niciodată.

Cu toții avem temeri, nu-i așa? Dar câți dintre noi au teama mea? Destui, se pare. Fiindcă există un nume pentru ea.

Autofobia.

Teama de sine însuși.

CARRIE JONES este o tânără autoare americană de ficțiune pentru tineri.

Seria „Setea“, a cărei primă carte din cele trei a apărut în 2008, s-a dovedit a fi un real succes, propulsând-o în rândul celor mai bine primiți scriitori ai acestui gen.

Tatăl vitreg al Zarei a murit, mama ei nu poate avea grijă de ea, aşa că ajunge să locuiască cu bunicii într-un mic orăşel în Maine. Nick, un vârcolac chipeş, îi salvează viaţa dintr-un accident de maşină, iar pe de altă parte, ceva pare să se înfiripe între ea şi eminentul Ian, un coleg de liceu. Din păcate, pe urmele Zarei se află o prezenţă malefică – un rege al spiriduşilor. Iar acesta nu e deloc o creatură inofensivă şi delicată. Atunci când regele nu are de partea sa o regină mai mult timp, dorinţa lui e una singură: să-şi satisfacă setea de sânge uman, iar în cazul de faţă, curmând vieţile celor doi la care Zara ţine. Se va preda ea oare în faţa acestui pseudo-vampir pentru a-i putea salva pe cei iubiţi? O poveste despre sacrificii plină de suspans.

editura rao

ISBN 978-606-609-171-8

9 786066 091718

www.rao.ro
www.raobooks.com